Numărul 1 în topurile
NEW YORK TIMES şi *PUBLISHERS WEEKLY*

JAMES PATTERSON

VIOLETELE SÎNT ALBASTRE

Numărul 1 în topurile
NEW YORK TIMES şi *PUBLISHERS WEEKLY*

JAMES PATTERSON

VIOLETELE SÎNT ALBASTRE

Această carte este dedicată prietenului meu Kyle Craig, care nu lucrează pentru FBI, dar care mi-a oferit, cred, un nume potrivit. Ar trebui să amintesc câţiva alţi protectori ai artelor: Jim Heekin, Mary Jordan, Fern Galperin, Maria Pugatch, Irene Markocki, Barbara Groszewski, Tony Peyser și scumpa mea Suzie.

Prolog

FĂRĂ NICIUN AVERTISMENT

1

Nici un lucru nu începe vreodată de acolo de unde credem noi. Aşa că, desigur, nici această poveste nu începe cu uciderea nebunească şi laşă a lui Betsey Cavalierre, o bună prietenă şi agent FBI. Am crezut doar că începea aşa. Greşeala mea, şi una într-adevăr mare şi dureroasă.

Am ajuns la locuinţa lui Betsey din Woodbridge, Virginia, la miezul nopţii. Nu mai fusesem acolo, dar nu a fost nici o problemă să o găsesc. FBI-ul şi Serviciul de Urgenţă erau deja acolo. Peste tot scăpărau lumini galbene şi roşii, părând să picteze gazonul şi veranda din faţa casei cu dâre de lumină strălucitoare şi periculoase.

Am respirat adânc şi am intrat. Eram descumpănit. Pământul se învârtea cu mine. Am recunoscut un agent FBI – o tânără blondă şi înaltă, pe nume Sandy Hammonds. Mi-am dat seama că Sandy plânsese. Era o prietenă de-a lui Betsey.

Pe o masă din hol am văzut revolverul de serviciu al lui Betsey. Lângă el era un memorandum printat în legătură cu următoarea pregătire de tir la ferma FBI-ului. Ironia era frapantă.

M-am silit să merg de-a lungul unui culoar ce se întindea din living până în partea din spate a casei. Casa părea să aibă în jur de o sută de ani vechime şi era ticsită cu lucruri rurale, cum îi plăcea ei. Dormitorul principal se afla la capătul culoarului.

Am ştiut într-o clipă că omorul se petrecuse acolo. Tehnicienii FBI-ului şi poliţia locală roiau prin uşa deschisă ca nişte viespi furioase lângă un stup ameninţat. Casa era misterios, lugubru de tăcută. Era cât se poate de rău, mai rău ca orice altceva. Absolut orice altceva.

Încă o parteneră de-a mea fusese ucisă.

A doua ucisă brutal în doi ani.

Iar Betsey fusese mult mai mult decât o simplă parteneră.

Cum se putuse întâmpla asta? Ce însemna?

Văzând corpul mic al lui Betsey zăcând pe parchet, am îngheţat. Dintr-un reflex pe care nu-l puteam controla, am dus mâna la faţă.

Ucigaşul îi smulsese pijamaua de pe ea. Nu era de văzut nicăieri prin cameră. Partea inferioară a corpului era acoperită de sânge. Ucigaşul folosise un cuţit. O pedepsise pe Betsey cu el. Îmi doream cu disperare să o acopăr, dar ştiam că nu o pot face.

Ochii căprui ai lui Betsey se holbau la mine, dar ea nu mai putea vedea nimic. Îmi aminteam cum e să săruţi acei ochi şi faţa ei scumpă. Îmi aminteam râsul lui Betsey, înalt şi melodios. Am stat mult timp acolo, plângând-o pe Betsey, cuprins de un dor incomensurabil. Voiam să privesc în altă parte, dar nu am făcut-o. Pur şi simplu nu puteam să

o părăsesc aşa.

Stând acolo, în dormitor, şi încercând să gândesc ceva coerent în legătură cu uciderea lui Betsey, telefonul celular din haină a început să sune. Am sărit în sus. L-am înhăţat, dar apoi am ezitat Nu voiam să răspund.

— Alex Cross, am spus în cele din urmă în aparat.

Am auzit o voce filtrată electronic, care a tăiat prin mine ca un cuţit. Fără să vreau, m-au trecut fiori.

— *Ştiu* cine e la telefon şi ştiu şi unde eşti. La draga, scumpa, *măcelărită* Betsey. Nu te simţi puţin ca o păpuşă atârnând de o sfoară, domnule Detectiv? întrebă Creierul. Pentru că asta eşti. De fapt, tu eşti păpuşa mea favorită.

— De ce ai omorât-o? l-am întrebat pe monstru. Nu era necesar.

Râse cu un sunet atât de metalic că mi s-a ridicat părul pe ceafa.

— Ar trebui să poţi să-ţi dai seama, nu? Eşti faimosul Detectiv Alex Cross. Ai în palmares toate cazurile alea mari, importante. I-ai prins pe Gary Soneji şi pe Casanova. Ai rezolvat cazul lui Jack şi Jill. Dumnezeule, eşti impresionant.

Am spus încet:

— De ce nu vii după mine acum? Ce-ar fi să vii în seara asta? Aşa cum spui, ştii unde sunt.

Creierul a râs din nou, aproape fără sunet.

— Ce-ar fi ca în seara asta să-i ucid pe bunica ta şi pe cei trei copii ai tăi? Ştiu *şi* unde sunt ei. Ţi-ai lăsat partenerul cu ei, nu? Crezi că mă poate opri? John Sampson nu are nici o şansă împotriva mea.

Am închis şi am ieşit în goană din casa din Woodbridge. L-am sunat pe Sampson, în Washington, şi a răspuns la al doilea apel.

— Totul e în regulă acolo? am şuierat.

— Totul e în regulă, Alex. Nu e nici o problemă. Cu toate astea, vocea ta nu sună prea bine. Ce-i? Ce s-a întâmplat?

— A zis că vine să vă omoare, pe tine, pe Nana şi pe copii, i-am spus lui John. Creierul.

— Nu se poate, dragule. Nu trece nimeni de mine. Sper ca dracu' de tare să încerce.

— Ai grijă, John. *Chiar acum* mă întorc la Washington. Te rog, ai grijă. E nebun. Nu doar a omorât-o pe Betsey, a şi pângărit-o.

Am închis telefonul şi am alergat cât am putut de repede către vechiul meu Porsche. Telefonul a început iar să sune înainte să ajung la maşină.

— Cross, am răspuns din alergare, încercând să-mi stabilizez telefonul între bărbie şi ureche.

Era tot el; râdea ca un maniac.

— Relaxează-te, doctor Cross. Îţi aud respiraţia greoaie. Nu o să le fac nici un rău în seara asta. Mă jucam puţin cu mintea ta. Mă distram pe socoteala ta. Alergi, nu-i aşa? Continuă să alergi, doctore Cross. Dar nu vei fi suficient de rapid. Nu poţi scăpa de mine. Pe tine te vreau, tu urmezi, doctore Cross.

Partea întâi

CRIMELE DIN CALIFORNIA

2

Împreună cu logodnicul ei, sergentul Davis O'Hara, locotenentul în armata americană Martha Wiatt alerga cât putea de repede în timp ce ceaţa de seară începea să se rostogolească asemeni unui nor sulfuros peste parcul Golden Gate din San Francisco. Cei doi arătau atrăgători, chiar frumoşi, în lumina difuză a crepusculului.

Martha auzi primul mârâit înăbuşit şi se gândi că trebuia să fie un câine liber în minunata secţiune a parcului ce se întindea de la Haight-Ashbury până la ocean. Se auzea de suficient de departe, din spate, ca să nu fie îngrijorător.

— Dulăul cel Mare! glumi ea cu Davis urcând în fugă un deal abrupt ce oferea o priveliştе unică a uimitorului pod suspendat ce leagă San Francisco de Marin County. „Dulăul cel Mare" era o denumire hazlie pe care o foloseau pentru orice depăşea mărimea normală – de la avioane cu reacţie la organe sexuale şi la canine foarte mari.

În curând, ceaţa deasă avea să acopere complet podul şi golful, dar pentru moment priveliştea era minunată, incomparabilă, una dintre cele mai îndrăgite din San Francisco.

— Îmi place să alerg, îmi place podul frumos, apusul de soare – toată mingea asta de ceară, spuse Martha într-o cadenţă regulată, relaxată. Dar ajunge cu poezia proastă. E timpul să te bat la fundul tău bine conturat şi atletic, O'Hara.

— Îmi sună a şovinism feminin de doi bani, ricană el, dar rânjea, arătând unii dintre cei mai albi dinţi pe care îi văzuse Martha.

Martha grăbi puţin pasul. Fusese campioană la cros la Universitatea Pepperdine şi era încă într-o formă excelentă.

— Şi ceea ce spui tu îmi sună ca începutul discursului unui ratat graţios, spuse ea.

— Mai vorbim despre asta, vrei? Cine pierde face cinste la Abbey.

— Simt deja gustul unui Dos Equis. Mmm, bun!

Brusc, dialogul glumeţ al celor doi alergători fu întrerupt de un mârâit mult mai sonor. Şi mult mai apropiat.

Nu părea posibil ca un câine să fi parcurs o distanţă aşa de mare atât de repede. Poate erau doi Dulăi Mari liberi în zonă.

— Nu cumva sunt feline în parc? întrebă Davis. Vreau să spun, o varietate de felină în genul unui leu *de munte?*

— Nu. Sigur că nu. Fii serios, prietene. Suntem în San Francisco, nu în mijlocul Montanei. Martha scutură din cap. Din părul ei roşcat tăiat

scurt săriră picături de sudoare. Apoi i se păru că aude paşi. *Un alergător cu un câine mare?*

— Să ieşim din pădurea asta, bine? întrebă Davis.

— Te-am auzit. N-aş putea spune că mă opun. Ultimul care ajunge în parcare e mâncat de câine.

— Nu e amuzant, locotenent Martha. Ce glumă proastă! Chestia asta devine cam ciudată.

— Nu ştiu nimic despre feline mari prin părţile astea, dar cred că am văzut o pisicuţă speriată.

Un alt mârâit puternic – şi foarte aproape, chiar în spatele celor doi. Şi câştiga repede teren.

— Hai! Să mergem! Mişcă-te, spuse Martha Wiatt. Îi era frică acum şi alerga cât putea de iute, ceea ce însemna foarte iute.

Un alt mârâit sinistru străbătu ceaţa ce se lăsa.

3

Cu siguranţă, locotenentul Martha Wiatt îşi găsise ritmul.

Distanţa dintre ea şi Davis creştea Ea practica triatlonul *de plăcere*. El lucra la un birou, deşi, Dumnezeule, arăta incontestabil bine pentru un contabil.

— Hai, hai, ţine pasul cu mine, Davis, nu rămâne în urmă! strigă ea peste umăr.

Logodnicul ei din ultimul an nu răspunse. Ei bine, asta punea punct oricărei dezbateri viitoare despre cine era în formă mai bună, cine era adevăratul atlet. Desigur, Martha ştiuse asta tot timpul.

Sunetele următorului mârâit ca şi paşii grei ce striveau frunzele erau şi mai aproape. O ajungeau din urmă.

Dar *ce* o ajungea din urmă?

— Martha! E ceva în spatele meu. O, Doamne! Fugi! *Fugi, Martha!* strigă Davis. Pleacă dracului de aici!

Martha îşi împinse capul înainte îndreptându-se parcă spre o linie de sosire invizibilă. Braţele şi picioarele ei se mişcau ca nişte pistoane eficiente. Îşi propulsă toată greutatea înainte, aşa cum fac toţi bunii atleti.

Auzi alte ţipete în spatele ei. Se uită înapoi – dar nu-l mai văzu pe Davis. Ţipetele erau aşa de înspăimântătoare că aproape se opri din alergat. Dar Davis fusese atacat de ceva de o violenţă ieşită din comun. Martha gândi că trebuie să cheme ajutoare. Poliţia. Cineva.

Ţipetele prietenului ei îi răsunau în urechi şi alerga total derutată, fără să ştie încotro se îndreaptă. Se împiedică de o piatră ascuţită şi se rostogoli în josul unui deal abrupt. Se izbi de partea inferioară a unui copăcel, dar cel puţin o opri din cădere.

Într-o clipă reuşi să se ridice în picioare. Iisuse, era destul de sigură că îşi rupsese mâna dreaptă. Ţinând-o cu stânga, continuă să fugă împleticit.

Ajunse la unul dintre drumurile auxiliare pavate care străbăteau parcul. Ţipetele lui Davis încetaseră. Ce se întâmplase cu el? Trebuia să găsească ajutoare.

Martha văzu nişte faruri apropiindu-se şi se repezi în mijlocul drumului. Se proţăpi de-a curmezişul liniei duble din centru, simţindu-se ca o nebună. *Pentru numele lui Dumnezeu, era vorba de San Francisco.*

— Vă rog, vă rog, opriţi! Hei! Hei! Hei! Făcea semne cu mâna sănătoasă şi ţipa cât o ţineau puterile. Opriţi! Am nevoie de ajutor!

Dubiţa albă continuă să ruleze în viteză către ea, dar apoi, slavă Domnului, derapă şi se opri. Doi bărbaţi săriră din maşină şi alergară

către ea. O vor ajuta. Pe capota dubiţei era vopsită o cruce roşie.

— Ajutaţi-mă, vă rog, spuse Martha. Prietenul meu e rănit.

Din rele, lucrurile luară o întorsătură îngrozitoare. Un bărbat o lovi cu pumnul strâns. Înainte să-şi dea seama ce se petrece, Martha se izbi cu putere de pământ. Lovi pavajul cu bărbia, care ricoşă ca o minge udă. Lovitura o lăsă aproape inconştientă.

Privi în sus, încercând să se concentreze, apoi îşi dori să nu fi făcut gestul. De sus o priveau intens ochi roşii, strălucitori. O gură era larg deschisă. *Două* guri oribile. Nu mai văzuse în viaţa ei asemenea dinţi; Aduceau cu nişte cuţite ascuţite. Incisivii erau enormi.

Simţi muşcătura dinţilor în obraji, apoi în gât. *Cum era posibil?* Dinţii o sfâşiară, iar Martha ţipă până i se uscă gâtul. Se rostogoli şi se răsuci şi îi lovi pe agresori, dar fără nici un efect. Erau inimaginabil de puternici. Amândoi mârâiau.

— Extaz, şopti unul dintre ei în urechea Marthei. Nu-i aşa că e frumos? Eşti atât de norocoasă. Ai fost aleasă dintre toţi oamenii frumoşi din San Francisco. Tu şi Davis.

4

În Washington era o dimineaţă perfectă, cu cer albastru – ei bine, aproape perfectă. Vorbeam cu Creierul pe telefonul celular.

— *Bună, Alex. Ţi-am lipsit? Tu mi-ai lipsit mie, partenere.* În fiecare dimineaţă, de aproape o săptămână, ticălosul mă suna, vorbind ameninţător şi obscen. Uneori doar mă înjura preţ de câteva minute; în dimineaţa asta suna destul de civilizat.

— *Cum e ziua ta? Ai vreun plan măreţ?* mă întrebă.

De fapt, da – plănuiam să-l prind. Eram într-o dubiţă a FBI-ului care se afla deja în acţiune. Urmăream convorbirea şi ne aşteptam ca destul de curând să ştim exact unde se află. Prin intermediul FBI-ului, fusese emis un ordin judecătoresc, iar compania de telefoane era implicată în interceptarea apelului. Eram în partea din spate a dubiței ce se deplasa în viteză, împreună cu trei agenţi federali şi partenerul meu, John Sampson. De îndată ce sunase părăsisem casa de pe Strada 5; ne deplasam pe autostrada I-395 Nord. Sarcina mea era să-l ţin de vorbă până când avea să fie localizat.

— Vorbeşte-mi despre Betsey Cavalierre. De ce-ai ales-o pe ea în locul meu? l-am întrebat.

— *O, ea e mult, mult mai drăguţă*, spuse Creierul. *Mult mai bună la pat.*

Unul dintre agenţii de la divizia tehnică vorbea în fundal. Încercam să ascult ambele conversaţii. Agentul spuse:

— Trăieşte la înălţimea numelui pe care şi-l dă. Avem semnal şi *ar trebui* să localizăm imediat apelul ăsta. Dintr-un motiv sau altul, asta *nu se întâmplă.*

— De ce dracu' nu? întrebă Sampson şi se dădu mai aproape de agenţi.

— Nu ştiu exact. Prindem diverse locaţii, dar se schimbă întruna. Poate că vorbeşte la un telefon celular, dintr-o maşină. Telefoanele celulare sunt mai greu de localizat.

Puteam vedea că coboram pe ieşirea de pe Strada D. Apoi am intrat în tunelul de pe Strada 3. Unde era?

— *E totul în regulă, Alex? Îmi pari cam neatent,* spuse Creierul.

— Nu, sunt chiar aici, cu tine, partenere. Savurez mica noastră discuţie de la micul dejun.

— Nu ştiu de ce e aşa de al dracului de greu, se plânse tehnicianul de la FBI.

Pentru că e Creierul, aş fi vrut să-i spun.

Pe dreapta se vedea Centrul Convenţiei din Washington. Dubiţa îşi croia drum în mare viteză, mergând cu aproape o sută de kilometri la oră pe străzile oraşului.

Am trecut de Renaissance Hotel. De unde naiba suna Creierul?

— Cred că l-am localizat. Suntem chiar aproape, spuse unul dintre agenţii tineri cu un glas emoţionat.

Dubiţa FBI-ului se opri şi, brusc, înăuntru se instală haosul. Sampson şi cu mine ne-am scos armele. Pusesem mâna pe el. Nu-mi venea să cred că pusesem mâna pe el.

Apoi toţi cei dinăuntru începură să urle şi să înjure. M-am uitat afară şi am văzut de ce. Am dat din cap, dezgustat.

— Dumnezeule Mare, îţi vine să crezi ce tâmpenie! ţipă Sampson, lovind peretele camionetei cu pumnul.

Eram pe Bulevardul Pennsylvania la numărul 935, clădirea J. Edgar Hoover – sediul FBI-ului.

— Acum ce se mai întâmplă? l-am întrebat pe agentul care conducea operaţiunea. Unde dracu' e?

—La dracu', semnalul se *plimbă* din nou. Iese din Washington. În regulă, acum s-a întors în oraş. Dumnezeule, semnalul a părăsit statul.

— *La revedere, Alex. Pentru moment, cel puţin. Cum îţi spuneam, tu urmezi,* zise Creierul şi închise telefonul.

5

Restul zilei a trecut greu: o zi lungă şi depresivă. Mai mult decât de orice altceva, aveam nevoie ca Creierul să mă lase puţin în pace.

Nu ştiu exact de unde, sau când, sau cum am avut energia, dar în seara aceea am avut o întâlnire. Cu o avocată de la biroul procurorului districtual de aici, din Washington. Elizabeth Moore era pervers amuzantă şi plăcut nepoliticoasă. Era o femeie solidă, cu un zâmbet cu adevărat mare, care mă făcea *pe mine* să zâmbesc. Luam cina la Marcel's, în Foggy Bottom, un loc bun pentru asemenea întâlniri. Mâncarea e franţuzească, cu un ceva olandez. Noaptea nu ar fi putut să decurgă mai bine de atât. Eu aşa gândeam şi eram sigur că Elizabeth ar fi de acord..

După ce chelnerul luă comanda pentru cafele şi desert şi plecă, Elizabeth îşi puse uşor mâna peste a mea. Masa noastră era luminată doar de o simplă luminare decorativă, înfiptă într-un suport de cristal.

— În regulă, Alex. Am trecut prin toate fazele preliminare. Mi-au *plăcut* preliminariile, spuse ea. Acum, care e şmecheria? Trebuie să fie o şmecherie. Trebuie. Toţi bărbaţii buni sunt angajaţi. Ştiu asta din experienţă. Aşa că de ce mai joci jocul ăsta de-a întâlnirile?

Înţelegeam exact ce voia să spună Elizabeth, dar m-am prefăcut oarecum încurcat.

— Şmecherie? am ridicat din umeri, dar în cele din urmă am zâmbit.

Râse tare.

— Câţi ani ai? Treizeci şi nouă, patruzeci?

— Patruzeci şi doi, dar mulţumesc, am spus eu.

— Ai trecut orice test prin care am putut să te trec...

— Cum ar fi?

— Cum ar fi să alegi un loc minunat pentru cină. Romantic şi nu foarte. Cum ar fi să ajungi exact la timp ca să mă iei de acasă. Cum ar fi să *asculţi* câte ceva din cele ce mă interesează. Cum ar fi să fii foarte arătos – nu că asta ar conta pentru mine. Cum de nu!

— Îmi plac şi copiii şi nu m-ar deranja să mai am câţiva, am adăugat. Am citit toate romanele lui Toni Morrison. Sunt un instalator destul de bun. La nevoie, pot găti.

— *Şmecheria?* întrebă ea din nou. Să uităm chestia asta.

Chelnerul nostru se întoarse cu cafelele şi desertul şi, chiar în timp ce îi turna lui Elizabeth o ceaşcă aburindă, mi-a sunat pagerul.

O, Doamne!

Sunt pierdut!

Am privit-o peste masă şi am clipit – sunt sigur că am fost primul care a clipit.

— Te superi dacă răspund? E important. Recunosc numărul – e de la FBI-ul din Quantico. Nu durează mult. Mă întorc imediat.

M-am dus în zona toaletelor şi am folosit telefonul celular. L-am sunat pe Kyle Craig în California. Kyle îmi fusese prieten bun timp de mulţi ani, dar, încă de când devenisem omul de legătură între Birou şi poliţia din Districtul Columbia, văzusem prea bine de ce era în stare. Mă târa prin cele mai neplăcute cazuri de crimă de pe lista de cazuri a FBI-ului. Mă săturasem să răspund la apelurile lui. Ce se mai întâmplase şi de data asta?

Kyle ştia cine îl sună. Nu s-a deranjat nici măcar să spună bună ziua.

— Alex, îţi aminteşti de un caz la care am lucrat amândoi acum un an şi două luni? O fată fugită de acasă a fost găsită spânzurată de o lampă din camera ei de hotel. Patricia Cameron? În San Francisco au avut loc două crime asemănătoare. Noaptea trecută, în parcul Golden Gate. Scena crimei e foarte urâtă – cea mai urâtă despre care am auzit de la o vreme încoace.

— Kyle, iau cina cu o femeie foarte atrăgătoare, drăguţă şi interesantă. Vorbim mâine. *Te sun eu pe tine.* În seara asta sunt liber.

Kyle râse. Uneori îl amuzam.

— Nana m-a informat deja. Partenera ta e *avocată,* nu? Ia ascultă gluma asta. Diavolul se întâlneşte cu avocatul său. Îi spune că îl poate transforma în partenerul lui principal, dar acesta trebuie să-i dea sufletul lui *şi* al tuturor membrilor familiei sale. Avocatul se holbează la Diavol şi întreabă: „Şi care e şmecheria?" După ce şi-a spus gluma, Kyle a continuat să-mi povestească mult mai mult decât voiam să aflu despre similitudinile care făceau legătura dintre crimele oribile din San Francisco şi cea din Washington. Mi-o aminteam pe victimă, Patricia Cameron. Îi vedeam şi acum chipul. Am izgonit vedenia.

Când a terminat, şi Kyle e un om meticulos, deşi cam plicticos, m-am întors la Elizabeth.

Zâmbi viclean şi clătină din cap.

— Cred că m-am prins care e şmecheria, spuse ea.

M-am străduit să râd, dar aveam deja un nod în gât.

— Sincer să fiu, nu e chiar aşa de rău cum pare.

E mult mai rău, Elizabeth.

6

Dimineaţa, în drum spre aeroport, i-am dus pe copii la şcoală. Jannie are opt ani; Damon tocmai a împlinit zece. Sunt nişte copii buni, dar tot copii rămân. Le dai un mic avantaj, apoi iau o grămadă şi încă un pic. Cineva, nu-mi amintesc cine, a spus: „Copiii americani suferă de prea multă mamă şi de prea puţin tată”. La copiii mei a fost exact invers.

— Aş putea să mă obişnuiesc cu asta, spuse Jannie în timp ce parcam în faţa şcolii Sojoumer Truth. Pe CD-player cânta încet Helen Folasade Adu-Sade. Foarte plăcut.

— Nu te obişnui cu asta. De acasă la şcoală ai de mers cinci străzi pe jos. Când eram un băieţel, în Carolina de Nord, mergeam cinci mile pe jos spre şcoală, printre lanuri de tutun.

— Mmda, pufni Damon. Ai uitat că mergeai *desculţ*. Pe-asta n-ai spus-o.

— Ba da. Mulţumesc că mi-ai amintit. Mergeam pe jos spre şcoală desculţ prin lanurile alea dezgustătoare de tutun.

Copiii au râs, şi am râs şi eu. De obicei e plăcut în preajma lor, şi întotdeauna îi filmez. Fac asta în speranţa că voi putea privi filme drăguţe când cei doi vor deveni nesuferiţi la adolescenţă. De asemenea, mă tem că într-o zi o să fac NAI – boala *nu-mi amintesc o iotă.* Se mai întâmplă.

— Am un mare concert sâmbătă, îmi aminti Damon. Era al doilea an al lui în Corul Băieţilor din Washington, şi se descurca foarte bine. El va fi următorul Luther Vandross, sau poate Al Green, sau poate va fi pur şi simplu Damon Cross.

— Ajung acasă până sâmbătă, Damon. Ai încredere în mine, nu aş rata concertul tău.

— Ai pierdut deja vreo câteva, replică el. Era o mică împunsătură ascuţită.

—Ăla eram eu cel de dinainte. Cel de acum e un Alex nou şi îmbunătăţit. Am şi *fost* la câteva din concertele tale.

— Eşti atât de amuzant, tati, spuse Jannie, şi râse.

Copiii mei sunt deştepţi şi puţin hoţomani.

— Voi fi acasă la timp pentru concertul lui Damon, am promis. Ajutaţi-o pe bunica cu treburile prin casă. Are aproape o sută de ani, ştiţi.

Jannie dădu ochii peste cap.

— Nana e o tânără de optzeci de ani, sau cel puţin aşa spune ea. Îi *place* să gătească, să spele vasele şi să cureţe după noi, spuse ea, imitând pălăvrăgeala afurisită a Nanei. Chiar îi place.

— Sâmbătă. De-abia aştept, i-am zis lui Damon. Spuneam adevărul şi nimic altceva. Corul Băieţilor era una dintre comorile secrete ale Washingtonului. Eram absolut încântat că Damon era suficient de bun să cânte cu grupul, dar mai ales eram încântat că îi plăcea ceea ce făcea.

— Pupici, am zis. Şi îmbrăţişări.

Damon şi Jannie au mormăit, dar s-au aplecat spre mine şi mă întrebam cât vor mai fi dispuşi să mă îmbrăţişeze şi să-mi dea pupicuri pe obraji. Aşa că m-am servit cu câteva în plus, cât timp încă le mai primeam. Când ai momente bune cu copiii tăi, trebuie să le faci să ţină cât mai mult.

— Vă iubesc, le-am spus, lăsându-i să plece la şcoală. Ce spuneţi?

— Şi noi te iubim, spuseră Damon şi Jannie în cor.

— De-asta te lăsăm să ne faci de ruşine în faţa şcolii noastre şi în faţa tuturor prietenilor, spuse Jannie, scoţând limba.

— E ultima dată când vă duc la şcoală, i-am spus. Apoi am scos limba înainte ca ei să se întoarcă şi să fugă la prietenii lor. Creşteau mult prea repede pentru mine.

7

De la aeroport, l-am sunat pe Kyle Craig, care mi-a spus că echipa lui de elită de la Quantico se ocupa cu verificarea crimelor asemănătoare şi a cazurilor de muşcături din cele patru zări. Mi-a reamintit că el crede că acest caz este pe cât de important pe atât de înspăimântător. Mă întrebam ce altceva mai ştie. De obicei ştia mai multe decât spunea.

— Te-ai trezit devreme, Kyle, şi eşti ocupat. Cazul ăsta ţi-a reţinut întreaga atenţie. De ce?

— Bineînţeles că mi-a reţinut-o. E absolut unic. Nu am văzut nici măcar ceva asemănător. Dacă poate, inspectoarea Jamilla Hughes te va aştepta la aeroport. E cazul ei şi se spune că e competentă. E una dintre cele două femei de la secţia Omucideri din San Francisco, aşa că se presupune că e destul de bună.

În avionul care mă ducea de la Washington la San Francisco am citit şi răscitit faxurile pe care le primisem în dimineaţa aceea despre crimele oribile din parcul Golden Gate. Notele preliminare de la locul crimei ale inspectoarei Hughes erau precise şi detaliate, dar, mai presus de toate, îţi tăiau răsuflarea.

Mi-am luat propriile notiţe, bazându-mă pe ale ei: era genul meu de stenografie şi îl foloseam la fiecare caz la care lucram. *Victime, bărbat şi femeie, găsiţi morţi la ora 2.30 A.M. În parcul Golden Gate, San Francisco. De ce acolo? Vizitează parcul, dacă e posibil.*

Victime spânzurate de picioare de stejar. De ce spânzurate? Pentru a scurge sângele din corpuri? De ce să scurgă sângele din corpuri? Rit de purificare? Curăţire spirituală?

Corpurile dezbrăcate şi mânjite cu sânge. De ce dezbrăcate? Erotism? Crime sexuale? Sau doar brutale? Expunerea victimelor în văzul lumii cu vreun scop?

Picioarele, braţele şi pieptul bărbatului crestate adânc – victima pare să fi fost muşcată în repetate rânduri. Bărbatul a murit chiar din cauza muşcăturilor!

Femeia muşcată – dar nu la fel de grav. De asemenea, tăiată cu un obiect ascuţit. A murit ca urmare a pierderilor masive de sânge, grupa IV: femeia a pierdut peste 40% din sânge.

Mici puncte roşii pe locul legăturilor de la glezne, de care au fost spânzurate victimele. Legistul le numeşte puncte hemoragice.

Urmele de dinţi de pe bărbat par a fi ale unui animal mare. E posibil, chiar şi pe departe? Ce animal ar ataca o persoană care face jogging într-

un parc dintr-un mare oraş? Pare cel puţin deplasat.

Substanţă albă pe membrele şi abdomenul victimei masculine. Ar putea fi spermă. Ce joc jucau criminalii? Sado-erotic?

Mi-am amintit cazul similar din Washington. Cum aş fi putut să-l uit?

O fată fugită de acasă din Orlando, Florida, în vârstă de şaisprezece ani, fusese găsită moartă şi grav mutilată într-o cameră de hotel din centru. Numele ei era Patricia Dawn Cameron. Asemănările cu crimele din California erau prea izbitoare pentru a fi ignorate. Fata din Washington fusese muşcată sălbatic pe tot corpul. Fusese spânzurată de picioare de o lampă dintr-o cameră de hotel.

Corpul ei fusese descoperit atunci când lampa se prăbuşise cu un zgomot asurzitor. Patricia Cameron murise din cauza pierderilor de sânge, o altă grupă IV. Pierduse aproape 70% din cantitatea de sânge din organism.

Prima întrebare care se punea era evidentă.

De ce voia cineva atât de mult sânge?

8

Am coborât din avion şi am intrat în aglomeratul Aeroport Internaţional din San Francisco, gândindu-mă încă la muşcăturile ciudate, îngrozitoare şi la tot sângele acela. M-am uitat în jurul meu, căutând-o pe inspectoarea Jamilla Hughes. Se spunea că este o femeie de culoare, foarte atrăgătoare.

Am remarcat că un om de afaceri de lângă poartă citea *The Examiner*. Vedeam titlul îngroşat de pe prima pagină: OROARE ÎN PARCUL GOLDEN GATE, DOUĂ PERSOANE UCISE.

Nu am văzut pe nimeni aşteptând, aşa că am început să caut semne care să mă îndrepte spre transportul public. Aveam doar o geantă de voiaj; promisesem să ajung acasă până sâmbătă pentru concertul lui Damon. Aveam ordinele mele de drum şi plănuiam să-mi ţin toate promisiunile din momentul acela încolo. *Pe cuvânt de onoare.*

Pe când mă îndepărtam de poartă, o femeie s-a apropiat de mine.

— Mă scuzaţi, sunteţi detectivul Cross?

O remarcasem chiar înainte de a-mi vorbi. Purta blugi, o jachetă scurtă din piele neagră şi un tricou albastru deschis. Apoi am remarcat tocul de armă pe care îl purta sub geacă. Avea probabil vreo treizeci şi cinci de ani, arăta bine şi era cu picioarele pe pământ, plăcută pentru un detectiv de la Omucideri, cam bădărani adeseori.

— Inspectoarea Hughes? am întrebat.

— Jamilla. Întinse mâna şi zâmbi în timp ce i-o strângeam. Şi zâmbetul era plăcut. Îmi pare bine de cunoştinţă, domnule detectiv. În mod normal, aş fi reticentă la orice idee care vine din partea FBI-ului, dar reputaţia dumneavoastră v-a luat-o înainte. De asemenea, crima din Washington a fost oribil de asemănătoare, nu-i aşa? Aşadar – bine aţi venit în San Francisco.

— Mă bucur să fiu aici. Am zâmbit şi eu şi i-am strâns mâna. Strânsoarea ei era puternică, dar nu exagerată. Tocmai mă gândeam la crima din Washington, i-am spus. Notele dumneavoastră de la locul crimei mi-au reîmprospătat perfect amintirile. Nu am reuşit să găsim nimic în legătură cu uciderea Patriciei Cameron. Asta o puteţi adăuga la dosarul pretinsei mele reputaţii, cea care mi-a luat-o înainte.

Jamilla Hughes zâmbi din nou. Sincer. Nimic exagerat; nici în legătură cu persoana ei nu era nimic exagerat. Nu arăta anume ca un detectiv de la Omucideri, ceea ce era probabil un lucru bun. Părea cam prea normală ca să fie poliţistă.

—Ei, mai bine ne-am grăbi. Am luat legătura cu un specialist dentar veterinar şi ne întâlnim cu el la Morga Municipală. E prieten bun cu legistul. Cum vi se pare priveliştea din San Francisco?

Am clătinat din cap şi am zâmbit amar.
— De fapt, exact asta am vrut să văd când am venit încoace. Cred că am citit o relatare într-unul din ghidurile de călătorie. Când ajungi în San Francisco, nu rata şansa de a vedea morga.
— Nu e în ghidurile de călătorie, replică Jamilla, dar ar trebui să fie. E mult mai interesantă decât orice călătorie cu troleibuzul.

9

La nici un sfert de oră după aceea mă aflam împreună cu Jamilla Hughes în interiorul morgii din faimosul Palat de Justiţie din San Francisco. Ne întâlnisem cu legistul-şef, Walter Lee, şi cu expertul dentist, dr. Pang.

Doctorul Pang examină cu răbdare ambele cadavre înainte să ne spună ceva. Studiase deja fotografiile zonelor muşcate care fuseseră făcute la locul crimei. Era un bărbat mic, complet chel, cu ochelari foarte groşi cu ramă neagră. La un moment dat în timpul examinării, am remarcat că inspectoarea Hughes i-a făcut cu ochiul legistului. Cred că li se părea că doctorul Pang era cam ciudat. Şi mie mi se părea la fel, dar era foarte meticulos şi evident serios în munca pe care o făcea.

— Bun, acum sunt gata să vorbesc despre natura muşcăturilor. În acelaşi timp se întoarse către noi. Înţeleg că faceţi mulaje după urmele de dinţi, Walter?

— Da, am luat urmele cu pudră pentru amprente digitale. Mulajele ar trebui să fie gata într-o zi-două. Desigur, am folosit tampoane pentru a colecta salivă.

— Ei, e bine. Cred că aşa se procedează corect. Sunt gata să-mi încep expunerea, supoziţia profesională.

— Excelent, Allen, spuse Lee pe un ton moale, foarte demn. Purta o haină albă cu porecla Dragonul cusută pe un buzunar. Era un bărbat înalt şi cântărea probabil o sută douăzeci şi cinci de kilograme. Avea aerul că e sigur pe el.

— Doctorul Pang e un prieten pe care l-am mai folosit, continuă Lee. E expert dentar veterinar la Centrul Medical pentru Animale din Berkeley. Allen este unul dintre cei mai buni din lume şi suntem norocoşi să-l avem alături de noi în acest caz.

— Vă mulţumim pentru timpul acordat, doctor Pang, spuse inspectoarea Hughes. E minunat din partea dumneavoastră că ne ajutaţi.

— Vă mulţumesc, m-am alăturat eu osanalei de gratitudine.

— Nu e nici un deranj, spuse el. Nu ştiu sigur cu ce să încep, în afară de a spune că aceste două cazuri de omucidere mă interesează în mod deosebit. Bărbatul a fost muşcat grav şi sunt relativ sigur că

agresorul a fost, ei bine, a fost un tigru. Muşcăturile de pe femeie au fost făcute de doi oameni. E ca şi cum oamenii şi felina mare ar fi lucrat împreună. Ca o haită. Extraordinar. Şi bizar, cel puţin bizar.

— Un *tigru?* Jamilla a fost cea care a exprimat neîncrederea pe care o simţeam cu toţii. Sunteţi sigur? Asta nu pare posibil, doctore Pang.

— Allen, a spus doctorul Lee, explică, te rog.

— Ei bine, aşa cum ştiţi, oamenii sunt heterodonţi; asta înseamnă că au dinţi de mărimi şi forme diferite, cu funcţii diferite. Cei mai importanţi la noi ar fi caninii, situaţi între incisivul lateral şi primul premolar de fiecare parte a fiecărei fălci. Caninii sunt folosiţi la sfâşierea mâncării.

Walter Lee încuviinţă, iar doctorul Pang continuă. În momentul acela vorbea doar cu legistul. Am întâlnit privirea Jamillei şi ea îmi făcu cu ochiul. Îmi plăcea că avea simţul umorului.

Dar Pang părea să se afle în elementul lui.

— Prin contrast cu oamenii, unele animale sunt omodente. Dinţii lor au aceeaşi mărime şi formă şi, în mare, servesc aceluiaşi scop. În orice caz, acest lucru *nu* este adevărat în cazul felinelor mari, în special al tigrilor. Dinţii tigrilor s-au adaptat felului lor de a se hrăni. Fiecare falcă conţine şase dinţi tăietori ascuţiţi, doi canini curbaţi înăuntru, foarte ascuţiţi, şi molari care au evoluat în lame de tăiat foarte ascuţite.

— Sunt aspecte importante în ceea ce priveşte aceste crime? îl întrebă Jamilla Hughes pe doctorul Pang. Aveam şi eu o versiune a aceleiaşi întrebări.

Omul micuţ încuviinţă entuziast:

— O, desigur. Cu siguranţă. Falca unui tigru este extrem de puternică, capabilă să strângă suficient de tare pentru a zdrobi osul. Falca se mişcă numai în sus şi în jos, nu şi în lateral. Asta înseamnă că tigrul poate doar să sfâşie şi să zdrobească mâncarea, nu să o şi mestece sau taie. Demonstra cu propriii dinţi şi cu falca.

Am înghiţit greu şi m-am pomenit că mişc capul înainte şi înapoi. *În crimele acestea era implicat un tigru? Cum se putea una ca asta?*

Doctorul Pang se opri din vorbit. Întinse mâna şi îşi frecă destul de tare calota cheală. Apoi spuse:

— Ceea ce mă nedumereşte complet e că cineva a gonit tigrul de lângă pradă după atac – iar tigrul s-a supus. Dacă nu s-ar fi întâmplat aşa, prada ar fi fost mâncată.

— Absolut uimitor, zise medicul legist şi îl bătu prieteneşte pe spate pe doctorul Pang. Apoi se uită la mine şi la Jamilla. Cum s-ar spune: prinde tigrul dacă poţi. Un tigru nu ar trebui să fie chiar aşa de greu de găsit în San Francisco.

10

Tigrul mascul alb şi uriaş scotea un sunet satisfăcut, un şuierat mut, interior. Zgomotul de sucţiune venea din adâncul gâtlejului său larg. Zgomotul era aproape nepământesc.

Dintr-un chiparos din apropiere îşi luară zborul câteva păsări. Animalele mici fugeau cât de repede puteau.

Tigrul avea doi metri şi jumătate în lungime, era musculos şi cântărea ceva mai mult de trei sute de kilograme. În împrejurări normale, prada sa ar fi constat doar în porci şi purceluşi, căprioare, antilope şi bivoli. În California nu se putea vorbi despre împrejurări obişnuite. Cu toate acestea, erau o mulţime de oameni.

Felina zvâcni, trupul agil şi puternic mişcându-se fără efort. Tânărul blond nici măcar nu încercă să se opună.

Fălcile masive ale tigrului se deschiseră larg, apoi se strânseră în jurul capului bărbatului. Fălcile felinei erau destul de puternice pentru a face osul fărâme.

Bărbatul ţipă:

— Stai! Stai! *Stai!*

Uimitor, tigrul se opri.

Pur şi simplu. La comandă verbală.

— Ai câştigat. Bărbatul blond râse şi dezmierdă tigrul care îl lăsă să-şi tragă capul.

Apoi bărbatul se întoarse brusc la stânga. Mişcările lui erau aproape la fel de rapide şi lipsite de efort ca ale felinei. Acum tânărul zvâcni. Atacă partea de dedesubt, albă ca laptele, a tigrului, prinzând carnea cu dinţii.

— Te-am prins, copil mare ce eşti! Ai pierdut. Eşti încă sclavul meu iubit.

William Alexander stătea deoparte, la distanţă, privindu-l pe fratele său mai mic cu un amestec de curiozitate şi uimire. Michael era un bărbat-copil frumos, deosebit de graţios şi atletic, puternic peste măsură. Purta un tricou negru şi pantaloni scurţi de un albastru deschis. Avea deja un metru şi nouăzeci şi cinci şi nouăzeci şi două de kilograme. Şi nici un cusur. De fapt, niciunul dintre cei doi nu avea vreun cusur.

William plecă, scrutând în depărtare dealurile verzi, bogate. Îi plăcea acolo, în aer liber. Frumuseţea şi solitudinea, libertatea de a face orice voia.

Avea o mare linişte interioară – o artă pe care încă o stăpânea la perfecţie.

Când el şi Michael erau copii, întreaga zonă fusese o comună. Tatăl

şi mama lor fuseseră *hippy,* experimentatori, iubitori de libertate şi consumatori de droguri în cantităţi masive. Îi instruiseră pe băieţi nu numai că lumea exterioară e şi greşită, dar şi periculoasă. Mama lor îi învăţase pe William şi pe Michael că a face sex cu oricine, chiar şi cu ea, era un lucru bun atâta timp cât era acceptat de toţi. Fraţii se culcaseră cu mama lor, cu tatăl lor şi cu mulţi alţii din comună. Codul lor de libertate personală sfârşise rău şi în final îi băgase doi ani de zile într-o facilitate corecţională de gradul IV. Fuseseră arestaţi pentru posesie de droguri, dar atacul în formă gravă îi băgase pe fraţi după gratii. Erau suspectaţi de delicte mult mai serioase, dar niciunul nu a putut fi dovedit.

În ţimp ce William se uita către dealurile joase, se minuna de conceptul de *minte necontrolată.* Zi după zi, el părăsea încărcătura învechită a vieţii lui din trecut. În curând avea să piardă orice morală falsă, sau etică, sau orice altă inhibiţie prostească predicată de lumea civilizată.

Se apropia de adevăr. La fel şi Michael.

William avea douăzeci de ani.

Michael doar şaptesprezece.

Ucideau împreună de cinci ani şi deveneau din ce în ce mai buni.

Erau invincibili.

Nemuritori.

11

În noaptea aceea, cei doi fraţi vânau în oraşul Mill Valley, în Marin County. Zona era frumoasă, cu munţi mici împodobiţi cu conifere şi eucalipţi robuşti şi sănătoşi. Casa din lemn de sequoia se afla cam la o sută de metri în faţă, în susul unei pante abrupte şi stâncoase pe care o escaladară cu uşurinţă. O potecă pavată cu cărămizi ducea la o intrare cu uşi duble de lemn.

— Trebuie să plecăm de-aici o vreme. William vorbea cu Michael fără să se întoarcă. Avem o misiune din partea Lordului. San Francisco a fost doar începutul.

— Excelent, spuse Michael, zâmbind. Mi-a plăcut foarte mult ce s-a petrecut aici. Cine sunt oamenii aceştia, cei din casa mare şi frumoasă de acolo, de sus?

William ridică din umeri.

— Doar pradă. Sunt nimeni.

Michael se bosumflă.

— De ce nu vrei să-mi spui cine sunt?

— Lordul a spus să nu vorbim şi să nu aducem pisica.

Michael nu mai puse alte întrebări. Supunerea lui faţă de Lord era completă.

Lordul îţi spunea cum să gândeşti, simţi şi acţionezi. Lordul nu dădea socoteală nimănui, nici unei alte autorităţi.

Lordul dispreţuia lumea normală, aşa cum făceau şi ei. Ceea ce era în faţa lor arăta chiar ca „lumea normală”. Casa cea mare avea toate ornamentele: grădini udate şi îngrijite zilnic, un mic iaz plin de lintiţă, câteva terase în trepte care duceau la o casă mare, cu mai mult de o duzină de camere – doar pentru doi oameni. Cât de răi puteau fi unii oameni?

William intră direct pe uşa principală, iar Michael îl urmă. Holul avea tavane înalte de şase metri, un candelabru ridicol de cristal şi o scară în spirală către rai.

Găsiră cuplul în bucătărie, pregătind o masă târzie, împărţind amândoi procesul de preparare ca bunii-bunilor ce erau.

— Profesioniştii la treabă, spuse William şi zâmbi.

— Huo! spuse bărbatul, aruncând braţele în sus. Avea aproape doi metri şi era bine clădit. Lucra ca ajutor de bucătar la chiuveta cu legume.

— Ce naiba faceţi voi aici? Să mergem afară!

— *Tu* eşti avocatul scandalagiu, spuse William, arătând spre femeia de vreo treizeci de ani, cu părul blond, pomeţi înalţi. Am venit pentru cină.

— Şi eu sunt avocat, spuse masculul dominant. Nu cred că voi doi aţi fost invitaţi. Sunt sigur de asta. Ieşiţi afară! Mă auziţi? Hei, voi, ticăloşilor, daţi-i drumul!

— L-ai ameninţat pe Lord. William continua să-i vorbească femeii. Aşa că ne-a trimis aici.

— Arthur, am să chem poliţia, spuse femeia în cele din urmă. Acum era supărată, sfârcurile sânilor împungându-i cămaşa. Avea un mic telefon celular în mână şi William se întreba dacă şi-l scosese din fund. Gândul îl făcu să zâmbească.

Într-o clipă fu asupra ei, iar William îl puse jos pe soţ aproape la fel de uşor. Fraţii erau grozav de rapizi şi puternici, şi ştiau acest lucru.

Mârâiau tare, dar asta era doar o tactică de intimidare.

— Avem bani în casă. Doamne, nu ne faceţi rău! ţipă bărbatul tare, aproape ca o femeie.

— Nu ne trebuie banii voştri obsceni – nu avem la ce-i folosi. Şi nu suntem criminali în serie sau o chestie din asta comună, le spuse William.

Muşcă din gâtul delicios şi roz al femeii – şi ea încetă să mai lupte. Pur şi simplu era a lui. Se uită adânc în ochii lui şi leşină. Pe obraz i se scurse o lacrimă.

William nu mai privi în sus până nu termină să se hrănească.

— Noi suntem vampiri, şuieră în sfârşit către cuplul ucis.

12

În timpul celei de-a doua zile pe care am petrecut-o în San Francisco am lucrat într-un mic intrând de lângă biroul Jamillei Hughes de la Palatul de Justiţie. Am asistat la câteva dintre informările ei despre crimele din parcul Golden Gate, detaliate şi foarte profesionale. Era impresionantă.

Cu toate acestea, tot ce avea legătură cu cazul de crimă era ciudat şi parcă pe dos. Nimeni nu avea încă o idee clară în această privinţă; nimeni nu avea vreo idee bună sau cel puţin nu auzisem de nici una până în momentul acela. Singurul lucru pe care îl ştiam cu siguranţă era că oamenii erau ucişi într-un fel deosebit de dezgustător. Se întâmpla din ce în ce mai frecvent în zilele noastre. În jurul prânzului am primit un apel pe telefonul celular.

— Voiam doar să văd ce faci, spuse Creierul. Cum e în San Francisco, Alex? Un oraş minunat. O să-ţi laşi inima acolo? Crezi că e un loc potrivit ca să mori? Sau ce zici de inspectoarea Hughes? Îţi place? E foarte drăguţă, nu-i aşa? Exact genul tău. Vrei să te culci cu Jamilla? Atunci, mai bine *grăbeşte-te.* Timpul fuge. Închise.

M-am întors la lucru. Vreo două ore am fost absent. Am început să fac unele progrese minore.

În jurul orei patru priveam începutul orei de vârf, stil San Francisco – destul de domol, de fapt – în timp ce vorbeam cu Kyle Craig. Era încă în Quantico, dar era evident profund implicat în caz.

Kyle se afla în poziţia de a-şi alege cazurile în care se implica personal şi îmi spusese că ăsta avea să fie unul dintre ele. Vom lucra din nou împreună. De-abia aşteptam.

Am prins o mişcare cu coada ochiului şi am văzut-o pe Jamilla apropiindu-se de biroul meu. Era pe jumătate îmbrăcată cu haina de piele şi se lupta să tragă a doua mânecă. Mergem undeva?

— Stai un pic, Kyle, am spus în receptor.

— Trebuie să plecăm, spuse ea. La San Luis Obispo. O să exhumeze un cadavru. Cred că are legătură.

I-am spus lui Kyle că trebuie să plec imediat. Mi-a urat vânătoare plăcută. Am luat împreună cu Jamilla liftul către parcarea de sub Palatul de Justiţie. Cu cât o vedeam mai mult lucrând, cu atât eram mai impresionat, nu atât de priceperea ei, cât de entuziasmul cu care îşi făcea meseria. O grămadă de detectivi pierd acest lucru după câţiva ani. Evident, cu ea nu se întâmplase aşa. *Vrei să te culci cu Jamilla? Atunci, mai bine grăbeşte-te.*

— Întotdeauna eşti aşa de energică, am întrebat-o, o dată instalaţi în maşina ei albastră, îndreptându-ne spre autostrada 101.
— Mda. Cam aşa ceva, spuse ea. Îmi place munca. E dură, dar interesantă, cinstită mai tot timpul. Aş putea să trăiesc fără violenţă.
— Mai ales în acest caz. Spânzurările îmi dau fiori.

S-a uitat spre mine.

— Apropo de situaţii în care viaţa îţi este pusă în pericol, mai bine ţi-ai pune centura. Avem o adevărată excursie în faţă, iar eu obişnuiam să conduc maşini de viteză. Nu te lăsa înşelat de Saab. Nu glumea. După indicatoarele rutiere, până la San Luis Obispo erau în jur de trei sute cincizeci de kilometri. Aproape tot drumul, asupra Saab-ului a răpăit o ploaie torenţială. Cu toate astea, am ajuns acolo la 8.30.

— Şi întregi. Ea încuviinţă, în timp ce alunecam în viteză de pe autostradă pe la ieşirea către San Luis Obispo.

Arăta ca un loc idilic, dar noi ne aflam acolo pentru a exhuma cadavrul unei fete tinere. Fusese spânzurată şi golită de sânge.

13

San Luis Obispo e un oraş universitar, foarte drăguţ, cel puţin privit din afară. Am găsit strada Higuera şi am coborât către Osos, pe lângă mici magazine locale, dar şi Starbucks, Barnes & Noble, Firestone Grill. Jamilla mi-a spus că puteai oricând să spui cât e ceasul în San Luis Obispo după mirosuri şi arome: cum ar fi mirosul de grătar după-amiaza, pe strada Marsh, sau aroma de grâu şi secară noaptea, în faţa companiei de bere SLO.

Ne-am întâlnit cu detectivul Nancy Goodes la postul de poliţie din oraş. Era o femeie micuţă, atrăgătoare, cu un frumos ten californian, care răspundea în mare parte de ancheta ei de omucidere. Pe lângă faptul că ne contactase în legătură cu această exhumare, ea conducea investigaţia uciderii a doi studenţi din Cal Poly care nu păreau să aibă ceva comun cu cazul nostru, dar cine putea spune sigur? Ca mai toţi detectivii de la Omucideri din zilele noastre, era ocupată.

— Avem aprobările necesare pentru a exhuma cadavrul, ne spuse Goodes pe drumul spre cimitir.

Cel puţin ploaia se oprise, momentan. Aerul era cald datorită vânturilor din Santa Ana.

— Ce ne poţi spune despre crimă, Nancy? Ai investigat personal cazul, nu? întrebă Jamilla.

Goodes încuviinţă.

—Da. Şi aproape toţi detectivii din oraş. A fost foarte trist şi un caz important pentru locul ăsta. Mary Alice Richardson frecventa Liceul Catolic din oraş. Tatăl ei e un doctor apreciat. Era un copil drăguţ, dar cam sălbatică. Ce pot să vă spun? Era un *copil.* Cincisprezece ani.

— Ce vrei să spui prin „era un copil sălbatic”? am întrebat-o pe Nancy Goodes.

Suspină, şi o clipă am văzut că i s-au încleştat maxilarele. Acest caz lăsase evident o rană.

— Lipsea foarte mult de la şcoală, uneori chiar două-trei zile pe săptămână. Era suficient de inteligentă, dar notele ei erau pur şi simplu execrabile. Îşi petrecea timpul cu alţi copii cărora le plăcea să experimenteze droguri ca ecstasy, muzică rave, magie neagră, consum excesiv de alcool, petreceri până dimineaţa. Poate prizau chiar şi cocaină. Mary Alice a fost arestată doar o dată, dar le-a scos multe fire de păr alb părinţilor ei.

Jamilla întrebă:

— Ai fost la locul crimei, Nancy? Am remarcat că vorbea respectuos cu cealaltă.

— Din nefericire, am fost. E unul dintre motivele pentru care m-am străduit atât de tare să obţin autorizaţiile necesare pentru a-i dezgropa trupul. Mary Alice a murit acum un an şi trei luni, dar n-am să uit în vecii vecilor felul în care am găsit-o.

Am schimbat o privire cu Jamilla. Încă nu auzisem toate detaliile crimei. Ne mai completam informaţiile.

Goodes continuă:

— Mi-a fost destul de clar că cine a făcut-o a vrut să fie găsită. De fapt, cadavrul a fost descoperit de doi copii din Cal Poly. Parcau în aer liber, lângă dealuri. E un loc cunoscut pentru cursele submarine. S-au dus la o plimbare, la lumina lunii. Sunt sigură că au avut coşmaruri după ce au văzut. Mary Alice era spânzurată de un copac, de picioare, desculţă. Goală. Doar că ucigaşii au lăsat cerceii şi un mic safir în buric. Nu a fost un jaf.

— Dar hainele? am întrebat.

— Am găsit hainele: pantaloni de camuflaj UFO, pantofi Nike, tricou cu logoul Chilii Peppers. După câte ştim, nu s-a luat nici un trofeu.

I-am aruncat o privire Jamillei.

— Criminalul sau criminala are încredere în memoria sa. Dintr-un motiv sau altul, nu are nevoie de trofee. Sau aşa se pare. Nimic nu urmează tiparul crimelor în serie.

— Nu, aşa e. Sunt de acord cu asta sută la sută. Ştiţi ce este automutilarea? ne-a întrebat Goodes.

Am încuviinţat

— M-am întâlnit cu asta, am spus. Cicatrice, răni. Cel mai adesea pe mâini şi picioare. Ocazional, pe piept sau pe spate. Evită faţa, fiindcă oamenii ar putea să-i oprească. De obicei, cicatricele sunt autoprovocate.

— Exact, spuse Goodes. Or Mary Alice se tăiase singură în ultimele câteva luni, ori o tăiase altcineva. Avea peste şaptezeci de tăieturi distincte pe corp. Peste tot, în afară de faţă.

Maşina albă a lui Goodes intră pe un drum cu pietriş, apoi am trecut printre porţi ruginite de fier foijat.

— Am ajuns, ne anunţă Nancy Goodes. Hai să terminăm cu asta. Cimitirele îmi dau fiori. Detest ceea ce suntem pe cale să facem. Mă întristează foarte tare.

— Și pe mine mă întrista.

14

Încă n-am întâlnit o persoană relativ sănătoasă mintal căreia cimitirele nu-i dau fiori noaptea. Mă consider o persoană rezonabil de sănătoasă mintal; deci, mă treceau fiori. Detectivul Goodes avea dreptate: era o treabă foarte tristă, sfârşitul tragic al vieţii unei fete tinere.

Locul retras ales pentru cimitir se afla în peisajul ondulat de la poalele munţilor Santa Lucia. Trei maşini de patrulare de la secţia de poliţie din San Luis Obispo erau deja parcate în jurul mormântului lui Mary Alice Richardson. Dubiţa legistului era în apropiere. Plus două camionete fără semne clare de identificare pe ele.

Patru muncitori de la cimitir scoteau pământul din groapă în lumina strălucitoare aruncată de reflectoarele maşinilor de patrulare. Solul părea bogat, nămolos şi înţesat de viermi. Când groapa fu suficient de adâncă, fu adus un excavator să termine treaba mai anevoioasă.

Observatorii poliţiei, printre care mă aflam şi eu, nu aveau nimic de făcut decât să stea nerăbdători în jurul gropii. Beam cafea, făceam puţină conversaţie, am spus câteva glume macabre, dar nimeni nu râdea cu adevărat.

Mi-am închis telefonul celular. Nu simţeam nevoia să-l aud pe Creier, sau pe oricine altcineva, în cimitir.

În jurul orei unu dimineaţa, sicriul fu dezvelit de muncitori. Mi se urcă un nod în gât, dar am continuat să privesc. Lângă mine stătea Jamilla Hughes. Tremura un pic, dar se ţinea tare. Nancy Goodes se retrăsese la maşina ei. Deşteaptă tipă. Oamenii folosiră o rangă de fier pentru a desprinde izolaţia. Se auzi un geamăt neplăcut, ca al unei persoane în mare suferinţă.

Gaura din pământ avea aproximativ doi metri adâncime, pe doi şi jumătate lungime şi cam un metru lăţime.

Nici eu, nici Jamilla nu vorbeam. Acum, fiecare detaliu al exhumării ne atrăgea atenţia. Clipeam prea rapid în lumina sinistră. Respiram inegal şi aveam gâtul uscat.

Îmi aminteam poze cu Mary Alice de la locul crimei. Cincisprezece ani. Spânzurată de glezne la cincizeci de centimetri de pământ, şi lăsată aşa câteva ore. I se scursese aproape tot sângele. O altă moarte de clasa IV. Muşcată şi înjughiată îngrozitor.

Victima din Washington nu fusese înjughiată. Ce însemna asta? De ce variaţii pe tema crimei? Ce au făcut cu tot sângele? Aproape că nu voiam să ştiu răspunsul la întrebările ce-mi sfredeleau mintea.

În jurul sicriului au fost legate cu grijă fâşii gri de muşama jerpelită şi în cele din urmă l-au ridicat din pământ

Respiram sacadat. Mă simţeam brusc vinovat pentru că mă aflam acolo. Gândeam că nu ar trebui să tulburăm liniştea acestei biete fete în groapa ei. Era ceva păgân. Fusese profanată destul.

— Ştiu, ştiu. E oribil. Şi eu simt acelaşi lucru, spuse Jamilla din colţul gurii. Îmi puse uşor o mână pe cot. Trebuie s-o facem. Nu avem de ales. Trebuie să aflăm dacă sunt aceiaşi ucigaşi.

— Ştiu. De ce nu mă face asta să mă simt mai bine? am îngânat. Mă simt golit

— Biata fată. Săraca Mary Alice. Iartă-ne, spuse Jamilla.

Un director de la pompe funebre care acceptase să fie de faţă deschise cu grijă sicriul. Apoi făcu un pas înapoi, de parcă ar fi văzut o stafie.

Am păşit înainte pentru a o privi pe fată pentru prima dată.

Aproape că am ţipat, iar Jamilla îşi duse mâna la gură. Doi lucrători din cimitir se închinară şi lăsară capul în jos.

Mary Alice Richardson se afla chiar acolo, în faţa noastră. Purta o rochie albă vaporoasă, iar părul ei blond era pieptănat cu grijă. Fata arăta de parcă fusese îngropată de vie. Pur şi simplu corpul nu putrezise.

— Există o explicaţie pentru asta, ne spuse directorul de la pompe funebre. Familia Richardson îmi este prietenă. M-au întrebat dacă se putea face ceva pentru a le conserva fiica o vreme cât mai îndelungată, Parcă au ştiut că fetiţa lor dragă va fi văzută din nou. Corpul, o dată înhumat, poate atinge orice nivel de degradare. Depinde de ingrediente. Am folosit o soluţie de arsenic în procesul de îmbălsămare, aşa cum făceam pe vremuri. Rezultatul îl aveţi în faţa ochilor.

El a tăcut, iar noi am continuat să ne holbăm.

— Aşa arăta Mary Alice în ziua în care a fost îngropată. Asta e biata fată pe care au ucis-o şi spânzurat-o.

15

Am ajuns înapoi în San Francisco de la San Luis Obispo la 7 dimineaţa. Nu îmi dădeam seama cum putea conducea Jamilla, dar se descurca de minune. Ne-am silit să vorbim pe tot drumul de întoarcere doar ca să rămânem treji. Am râs chiar de câteva ori. Eram cumplit de obosit, şi abia puteam ţine ochii deschişi. Când în sfârşit i-am închis, în camera mea de la hotel, am văzut-o pe Mary Alice Richardson în sicriul ei.

Inspectoarea Hughes îşi bea cafeaua la biroul ei când am ajuns la Palatul de Justiţie, la două după-amiază. Părea odihnită şi plină de energie. Cu nimic mai prejos îmbrăcată. Părea să lucreze la fel de intens ca mine la cazuri, poate şi mai din greu. Speram să fie un lucru bun pentru ea.

— Tu dormi vreodată? am întrebat-o, oprindu-mă să vorbim o clipă. Mi-am plimbat privirea peste dezordinea din spaţiul în care lucra.

Am observat fotografia unui bărbat zâmbitor şi foarte arătos pe biroul ei. Mă bucuram că măcar avea timp să iubească. Mă trimitea cu gândul la Christine Johnson, care locuia acum acolo, pe Coasta de Vest. Am simţit o împunsătură de respingere. Dragostea vieţii mele? Nu mai era. Din păcate, nu mai era. Christine plecase din Washington şi se mutase la Seattle. Îi plăcea foarte mult acolo şi preda din nou la şcoală.

Jamilla ridică din umeri.

— M-am trezit în jurul prânzului şi nu am mai putut să adorm. Poate că nu sunt prea obosită. Legistul din San Luis Obispo zice că o să ne trimită un raport mai târziu, în cursul zilei de azi. Dar ascultă aici. Am primit adineauri un mail din Quantico. Au avut loc opt crime în California şi Nevada care seamănă oarecum cu cele din parcul Golden Gate. Nu toate victimele au fost spânzurate. Dar au fost muşcate. Cazurile merg înapoi până acum şase ani. Până acum. Ei caută chiar şi mai înainte de şase ani.

— În ce oraşe? am întrebat-o.

Aruncă o privire pe notiţele pe care şi le luase.

— Sacramento – stimata noastră capitală. San Diego. Santa Cruz. Las Vegas. Lake Tahoe. San Jose. San Francisco. San Luis Obispo. E atât de blestemat de macabru, Alex. O crimă ca asta ar fi de-ajuns ca să mă ţină treză o lună.

— Plus crima din Washington, am zis. O să cer Biroului să cerceteze pe Coasta de Est.

Rânji timid.

— Am făcut-o deja. Se ocupă de treaba asta.

Am tachinat-o:

— Prin urmare, ce facem acum?

— Ce fac întotdeauna poliţiştii când aşteaptă? Mâncăm gogoşi şi bem cafea, spuse, rotindu-şi ochii căprui, aproape negri. Era de o frumuseţe naturală, foarte atrăgătoare chiar şi după doar câteva ore de somn.

Am luat amândoi un mic dejun târziu la Roma, după colţ. Am discutat despre caz, apoi am întrebat-o despre alte cazuri pe care le rezolvase. Jamilla era foarte încrezătoare, dar era modestă în legătura cu contribuţia ei. Îmi plăcea asta la ea. Nu se putea spune că ar fi încrezută. Când şi-a terminat omleta cu pîine prăjită, a continuat să stea acolo, nervoasă, bătând darabana cu degetele în masă. Avea câteva ticuri, părea curentată tot timpul. Ştiam că e iar cu gândul la lucru.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o într-un târziu. Ţii ceva în tine, nu?

Încuviinţă.

— Am primit un telefon de la TV-KRON. Sunt gata să facă un reportaj despre câteva crime petrecute în California.

Am pufnit.

— Cum naiba au aflat?

Clătină din cap.

— Cine ştie? O să-i dau unui reporter pe care îl ştiu, de la *Examiner,* permisiunea de a publica primul povestea.

— Aşteaptă puţin, am spus. Eşti sigură de asta?

— Sunt sigură. Am încredere în prietenul meu cum am în toată lumea. Cel puţin el o să planteze povestea în realitate. Acum ajută-mă să-mi dau seama dacă e ceva ce vrem ca ucigaşii să citească la ştiri. E puţinul pe care îl poate face prietenul meu pentru noi.

Când ne-am întors la Palatul de Justiţie ne aşteptau ştiri proaste. Ucigaşii loviseră din nou.

16

o altă crimă urâtă, încă o spânzurare. Două, de fapt. Jamilla şi cu mine ne-am despărţit imediat ce am ajuns la locul crimei, în Mill Valley. Lucram fiecare în alt fel, aveam tehnici diferite în legătură cu locul crimei. Totuşi, credeam că vom ajunge cumva la aceleaşi concluzii. Vedeam deja semnele – toate rele.

Cele două corpuri erau spânzurate cu capul în jos de un suport pentru vase de cupru. Scena crimelor era o bucătărie contemporană dintr-o casă mare şi scumpă. Dawn şi Gavin Brody păreau să aibă vreo treizeci şi cinci de ani. La fel ca şi celorlalte victime, le fusese scurs aproape tot sângele.

Prima curiozitate: deşi soţii Brody erau dezbrăcaţi, ucigaşii lăsaseră toate bijuteriile. Două ceasuri Rolex, verighete, un inel mare de logodnă cu diamant, cercei rotunzi bătuţi cu nenumărate diamante mici. Pe criminali nu-i interesau bijuteriile sau banii, şi poate că voiau ca noi să ştim asta.

Aşadar, unde erau hainele victimelor? Fuseseră folosite pentru a face curăţenie, pentru a îmbiba sânge? De asta luaseră criminalii hainele cu ei?

Părea să-i fi întrerupt pe soţii Brody, amândoi avocaţi de succes, în timp ce preparau o masă. Era vorba de vreun simbolism? Sau umor negru? Era o coincidenţă ori atacaseră intenţionat cuplul la ora mesei? Să-i mănânce pe cei bogaţi?

Câţiva ofiţeri din poliţia de oraş mic, împreună cu tehnicienii FBI-ului, erau îngrămădiţi cu noi în bucătărie. Îmi închipuiam că stricăciunile fuseseră deja făcute de poliţia din Mill Valley. Oamenii aveau intenţii bune, dar probabil că nu mai lucraseră niciodată la o omucidere importantă. Am văzut câteva urme de picior prăfuite pe podeaua din piatră naturală a bucătăriei. Mă îndoiam că ar aparţine criminalilor sau familiei Brody.

Jamilla îşi făcuse tura prin vasta bucătărie şi acum venea spre mine. Văzuse destul. Clătină din cap şi chiar nu trebuia să spună ce crede. Poliţia locală încurcase scena crimei destul de rău.

— E mai mult decât ciudat, şopti ea, în cele din urmă. Ucigaşii ăştia au atât de multă ură în ei! Nu am văzut niciodată ceva asemănător. Furia. Tu ai mai văzut, Alex?

Am privit-o în ochi pe Jamilla, dar nu am zis nimic. Din nefericire, văzusem.

17

Povestea detaliată despre o „escaladare” a crimelor de pe Coasta de Vest domina pagina întâi a ziarului *San Francisco Examiner*. Întreg iadul se dezlănţuise.

În seara aceea, William şi Michael priveau desfăşurarea televizată a poveştii. Erau impresionaţi de ei înşişi, deşi se aşteptau ca povestea să apară curând la ştiri. De fapt, contau pe asta. Acesta era planul.

Ei erau *cei speciali.* Echipa aleasă să facă treaba. Acum erau în misiune. Din nou la drum.

Mestecau la un restaurant din Woodland Hills, în nordul Los Angelesului, lângă autostrada I-5. Oamenii din restaurant îi remarcau. Cum ar fi putut să n-o facă? Amândoi erau foarte înalţi, cu cozi blonde, corpuri robuste, musculoase, şi erau îmbrăcaţi complet în negru. William şi Michael erau arhetipul adolescenţei masculine moderne: *animalul sălbatic* îl întâlneşte pe *prinţul moştenitor*.

La televizor se transmiteau ştirile. Crimele erau subiectul principal, desigur, iar reportajul senzaţional a durat câteva minute. Oameni înspăimântaţi din Los Angeles, Las Vegas, San Francisco şi San Diego erau intervievaţi în faţa camerei de luat vederi şi aveau de spus cele mai insipide lucruri.

Michael pufni, apoi privi către fratele său.

— Au înţeles totul greşit. În cea mai mare parte, în orice caz. Ce idioţi, ce rataţi împuţiţi!

William muşcă din sandvişul lui insipid, după care se uită din nou spre televizor.

— Ziarele şi televiziunea înţeleg întotdeauna prost, frăţioare. Fac parte din problema mai largă, din ceea ce trebuie rezolvat. Ca avocaţii ăia doi din Mill Valley. Ai terminat aici?

Michael înfulecă ce mai rămăsese din cheeseburgerul excesiv de crud cu o muşcătură feroce.

— Da, dar îmi e foame. Am nevoie să mă hrănesc. Frumoşii lui ochi albaştri străluceau.

William zâmbi şi îşi sărută fratele pe obraz.

— Atunci hai să mergem. Am un plan bun pentru seara asta.

Michael se dădu puţin înapoi.

— Nu ar trebui să fim mai grijulii? Poliţia ne caută, nu? Acum suntem importanţi.

William continuă să zâmbească. Îşi îndrăgea fratele pentru naivitatea lui. Îl amuza.

— Suntem extraordinar de importanţi. Suntem următoarea mare

descoperire. Hai, frăţioare. Amândoi avem nevoie să ne hrănim. O meritătm. Şi, pe lângă asta, poliţiştii nu ştiu cine suntem. Aminteşte-ţi întotdeauna asta: poliţiştii sunt nişte proşti incompetenţi.

William conduse dubiţa lor albă pe drumul pe care traversaseră Woodland Hills înainte de a opri la restaurant. Îi părea rău că nu putuseră să aducă pisica, dar călătoria era prea lungă. Trase dubiţa într-un centru de cumpărături neplăcut de luminat şi studie semnele: Wal-Mart, Denny's, Staples, Circuit City, banca Wells Fargo. Le dispreţuia pe fiecare în parte, ca şi pe oamenii care îşi făceau cumpărăturile acolo.

— *Nu* căutăm pradă aici? întrebă Michael. Ochii lui de un albastru strălucitor scrutară centrul de cumpărături, părând îngrijorat

William clătină din cap. Coada blondă i se clătină.

— Nu, desigur că nu. Oamenii ăştia nu ne merită, Michael. Ei bine, poate că blonda aia în blugi albaştri strâmţi ne merită.

Michael lăsă capul pe o parte, apoi se linse pe buze.

— Merge. Ca aperitiv...

William sări din dubiţă şi se duse până în capătul opus al parcării. Mergea puţin legănat, cu capul sus şi zâmbea. Michael îl urmă. Fraţii traversară prin curtea din spate a băncii Wells Fargo. Apoi toată parcarea restaurantului Denny's, despre care William zicea că miroase a şuncă englezească şi oameni graşi.

Michael începu să zâmbească văzând ce pune la cale fratele lui. Mai făcuseră lucrul ăsta şi înainte.

Un semn alb-negru sumbru se legăna în faţa lor. Era luminat din spate. Casa de Funeralii Sorel.

18

Lui William îi luă mai puţin de un minut să spargă uşa din spate a casei de funeralii. Nu era o problemă de vreme ce securitatea era minimă.

— Acum ne hrănim, îi spuse lui Michael. Începea să se excite şi simţul său olfactiv îl conduse în camera de îmbălsămare. Descoperi trei corpuri depozitate în frigidere. Doi bărbaţi şi o femeie, şopti el.

William examină repede cadavrele. Erau proaspete. Două fuseseră îmbălsămate, unul încă nu. William se pricepea la necrologie, inclusiv la ce se petrecea în casele de funeralii. Procesul de îmbălsămare implica drenarea sângelui din vene, apoi injectarea unui fluid bazat pe formaldehidă. Tuburi conectate la pompe erau inserate în artera carotidă şi în vena jugulară. Pasul următor implica golirea de fluid a organelor interne. După asta, cea mai mare parte a lucrării era cosmetică. Fălcile mortului erau cusute pentru a rămâne închise. Buzele erau aranjate şi ţinute laolaltă cu un fel de lipici. Sub fiecare pleoapă se puneau globuri pentru a preveni scufundarea ochilor în cap.

William arătă către o centrifugă, folosită pentru a scoate sângele şi alte fluide din corp. Râse.

— Noi nu o să avem nevoie de *aia* în seara asta.

Toate simţurile lui erau în alertă. Se simţea mai presus de viaţa însăşi. Vederea lui nocturnă era excelentă. Nu va fi nevoie decât de lumina unei lămpi de masă.

Deschise un frigider şi luă în braţe corpul neîmbălsămat. Duse cadavrul, o femeie puţin peste patruzeci de ani, pe o masă de porţelan din apropiere.

William se uită la fratele său şi îşi frecă mâinile încet. Respiră adânc. Mai făcuseră raiduri prin case de funeralii şi înainte şi, deşi nu se putea compara cu un mort recent, prada era pradă.

Pe lângă asta, femeia moartă era un specimen fizic într-o stare destul de bună pentru vârsta ei. Era atrăgătoare şi, prin comparaţie, mai bună decât femeia pe care o atacaseră şi cu care se hrăniseră în San Francisco. Pe corp era o etichetă cu un nume: *Diana Ginn.*

— Sper ca vreun director de funeralii să nu fi avut-o pe Diana înainte, îi spuse William fratelui său.

Unii nenorociţi jalnici se angajau câteodată la casele de funeralii pentru a putea pângări cadavrele după pofta inimii. Făceau investigaţii inutile în cavităţile vaginală şi anală. Un alt fel pervers de a-şi petrece timpul era acela de a face sex cu cadavrele în sicriele lor.

Se întâmpla mai des decât îşi imagina lumea.

William se simţi excitat. Nimic nu se putea compara cu asta. Se căţără pe masa de îmbălsămare şi se aşeză deasupra femeii.

Corpul gol al Dianei Ginn era cenuşiu, dar destul de drăguţ în lumina palidă. Avea buzele pline şi albastre. Se întrebă cum murise, fiindcă nu părea bolnavă. Nu se observau răni evidente, deci nu fusese victima unui accident. William deschise cu grijă pleoapele şi se uită în ochii ei.

— Bună, fată dragă. Eşti frumoasă, Diana, şopti visător. Nu e doar o replică ieftină de agăţat. Vorbesc serios. Eşti extraordinară. Meriţi noaptea asta, ne meriţi pe Michael şi pe mine. Şi noi ne vom ridica la înălţimea ta.

Cu degetele îi mângâie uşor obrajii, apoi gâtul lung şi sânii, care nu mai erau fermi, ci semănau mai degrabă cu nişte saci cu budincă. Îi studie liniile complicate ale venelor. Atât de frumoase. O dorea atât de tare pe Diana Ginn că se simţea aproape ameţit.

În timp ce William se ghemui deasupra cadavrului, fratele său lovi uşor picioarele osoase ale femeii, gleznele subţiri, apoi încet, cu dragoste, îşi mişcă mâinile în susul picioarelor lungi. Gemea uşor, de parcă ar fi încercat să o trezească din somnul cel mai adânc.

— Te iubim, şopti Michael. Ştim că ne auzi. Eşti încă aici, în corpul tău, nu-i aşa? Ştim, Diana. Ştim cum te simţi. Noi suntem cei fără de moarte.

19

Continuam să fiu impresionat de exemplara disciplină şi munca intensă a Jamillei Hughes. Ce o motiva? Ceva îngropat în trecutul ei? Ceva mult mai evident din prezent? Faptul că era una din cele două inspectoare de la Omucideri în poliţia San Francisco? Poate toate cele de mai sus? Jamilla îmi spusese deja că nu îşi luase nici măcar o zi liberă de aproape doi ani. Suna oarecum familiar.

În timpul zilei următoare la Palatul de Justiţie, am menţionat de câteva ori deosebita ei etică de lucru, dar mi-a răspuns doar cu o ridicare din umeri. Era respectată de ceilalţi inspectori de la Omucideri. Era o persoană normală, fără aere de superioritate; nu era nimic în neregulă cu ea. Am aflat că avea o poreclă; i se potrivea – *Jam* (dulceaţă).

După-amiază am petrecut câteva ore aflând tot ce se putea despre tigri. Adăposturile de animale şi grădinile zoologice din zonă erau cercetate în detaliu, în încercarea de a localiza fiecare tigru din California. Felina ucigaşă era indiciul cel mai bun pe care îl aveam până în momentul acela.

Aveam propria mea listă de fapte, diferite detalii care îmi atrăseseră atenţia.

Cineva a fost în stare să-i dea ordine felinei şi să o controleze înainte şi după ce l-a atacat şi muşcat pe Davis O'Hara în parcul Golden Gate din San Francisco. Un dresor de animale? Un veterinar?

Falca unui tigru este atât de puternică încât poate zdrobi şi pulveriza oase. Şi totuşi, cineva a putut să-l facă pe tigru să-şi lase prada.

Se consideră că toate speciile de tigru sunt în pericol de a dispărea. Existenţa lor este ameninţată atât de restrângerea habitatului, cât şi de braconajul pentru blană. Ar putea fi criminalii şi ecologişti?

Braconajul tigrilor se desfăşoară şi fiindcă se spune că ar avea puteri tămăduitoare. Aproape fiecare parte a felinei e considerată preţioasă şi, în unele cazuri, sacră.

În unele culturi, mai ales în Africa şi Asia, tigrii au semnificaţie magică. Ar putea fi acest lucru important pentru cazul nostru?

Pierdusem măsura timpului şi când am ridicat ochii din carnetul de notiţe afară se întuneca deja. Jamilla venea pe coridor în direcţia mea.

Purta geaca ei lungă de piele şi părea gata de plecare. Se rujase. Poate că avea o întâlnire. Arăta minunat.

— „Tigrule! Tigrule! Foc strălucitor", recită ea din Blake.

Am răspuns cu singurul vers pe care mi l-am putut aminti:

— „Fost-ai şi tu făcut când Mielul suflu luat-a?"

Mă privi gânditoare, apoi zâmbi.

— Ce mai echipă. Detectivi-poeţi. Hai la o bere.

— Sunt aproape frânt de oboseală şi mai am câteva dosare de verificat. Resimt încă decalajul orar. Chiar în timp ce rosteam cuvintele, nu eram sigur de ce naiba vorbeam aşa.

Ridică mâna.

— Ajunge. Puteai să spui doar „Nu, nu eşti genul meu”. Chiar aşa, prietene. Ne vedem dimineaţă. Dar mulţumesc pentru tot ajutorul. Vorbesc serios. Când s-a întors şi a pornit-o de-a lungul coridorului către lifturi, i-am văzut zâmbetul. Dar după aceea am văzut-o clătinând din cap.

După plecarea ei, am rămas la birou, privind panorama străzilor din San Francisco. Am oftat, apoi am clătinat *eu* din cap. Simţeam instalându-se o stare cunoscută de surescitare. Eram din nou singur şi nu puteam da vina pe nimeni. De ce refuzasem invitaţia Jamillei la o bere? Mă simţeam bine în compania ei. Nu aveam nici un alt program şi nu eram chiar aşa de obosit de diferenţa de fus orar.

Dar credeam că ştiu motivul. Nu era atât de complicat. Mă apropiasem de ultimele mele două partenere în cazuri de crimă. Amândouă muriseră.

Creierul aştepta încă în umbră.

Era posibil să fie în San Francisco chiar în momentul acela?

Era Jamilla Hughes în siguranţă în propriul ei oraş?

20

În dimineaţa următoare, m-a trezit devreme soneria telefonului din camera mea de hotel. Când am ridicat receptorul eram mahmur, încă pe jumătate adormit.

Era Jamilla şi părea entuziasmată când mi-a spus:

— Aseară m-a sunat prietenul meu Tim, de la *Examiner*. Are un indiciu pentru noi. S-ar putea să fie bun.

M-a informat rapid schiţând detaliile unei tentative de crimă, un caz mai vechi. Trebuia să plecăm din nou împreună. Nu m-a întrebat dacă vreau să mă duc – aparent, lucrurile erau deja puse la punct

— Te iau într-o jumătate de oră – cel mult patruzeci de minute. Mergem la Los Angeles. Îmbracă-te în negru. Cine ştie, poate o să devii un star.

Compania aeriană United are curse din oră în oră între San Francisco şi Los Angeles. Am prins-o pe cea de la ora nouă şi cam după o oră eram în Los Angeles. Am vorbit pe parcursul întregii călătorii. Am închiriat o maşină de la firma Budget şi ne-am îndreptat către Brentwood, locul în care trăise şi probabil ucisese cândva O. J. Simpson. Eram la fel de băgat în priză de noua pistă ca şi ea. Şi FBI-ul era implicat în caz, la Los Angeles.

Pe drumul spre Brentwood a luat legătura cu prietenul ei de la *Examiner,* Tim. Mă întrebam dacă era iubitul ei.

— Ai mai aflat ceva pentru noi? l-a întrebat.

Jamilla asculta, apoi repeta pentru mine ceea ce auzea. O parte din informaţii le ştiam deja.

—Femeia cu care mergem să ne întâlnim a fost atacată de doi bărbaţi. A reuşit să scape de ei. Norocoasă fată, extraordinar de norocoasă. Au muşcat-o grav. Pieptul, gâtul, abdomenul, faţa. I s-a părut că agresorii aveau vreo patruzeci şi ceva de ani. Atacurile s-au petrecut acum mai bine de un an, Alex. Povestea a făcut valuri în ziarele mici.

Nu spuneam nimic, doar o ascultam şi înregistram. Cazul era atât de ciudat. Nu mai văzusem nimic de felul ăsta.

— Voiau să o spânzure de un pom. Nu se pomeneşte de nici un tigru, în niciunul dintre articolele pe care a reuşit să le descopere prietenul meu. La sediu ne aşteaptă un detectiv de la poliţia din Los Angeles. Sunt sigură că vom afla mai multe detalii de la el. El a fost anchetatorul principal în cazul respectiv.

Privi spre mine. Avea un fir aici, unul bun.

—Aici e cheia, Alex. Potrivit sursei mele, femeia crede că agresorii

ei erau vampiri.

21

Ne-am întâlnit cu Gloria Dos Santos la secţia de poliţie din cartierul Brentwood din Los Angeles. Era o clădire din beton cu un singur nivel, aproape la fel de lipsită de personalitate ca un oficiu poştal. Detectivul Peter Kim ne-a condus într-o mică încăpere folosită pentru interogatorii, izolată fonic, cu pereţi capitonaţi. Kim era un bărbat suplu, cam de treizeci de ani, şi înalt de vreun metru optzeci. Se îmbrăca bine şi mie îmi părea că seamănă mai degrabă cu un om de afaceri de succes din Los Angeles decât cu un poliţist.

Era evident că Gloria Dos Santos îl cunoştea pe Kim. Cei doi nu păreau să se placă prea tare unul pe celălalt. Ea îl numea „Detectiv Fuhrman" şi a continuat să repete acest nume până când Kim i-a spus s-o lase baltă sau o închide.

Dos Santos purta o rochie neagră scurtă, cizme negre înalte şi brăţări de piele la încheieturi. Pe corp avea vreo duzină de cercei, în locuri strategice. Îşi purta părul negru şi creţ pieptănat în sus, dar o parte cădea în cascade până pe umeri. Era puţin mai înaltă de un metru cincizeci şi avea o faţă dură. Avea genele încărcate de fard, şi folosea rimel purpuriu. Părea să fie într-o formă fizică bună – ca toate victimele până în momentul acela.

Se holbă la Kim, apoi la mine, şi în cele din urmă la Jamilla Hughes. Clătină din cap şi zâmbi mieros. Nu-i plăcea de noi, ceea ce era în regulă – nici eu nu o plăceam foarte tare.

Zâmbi batjocoritor.

— Pot fuma în gaura asta de şobolani? O să fumez chiar dacă vă place sau nu. Dacă nu vă place, atunci mă duc dracului acasă.

— Fumează, spuse Kim. Dar în nici un caz nu te duci acasă.

Kim scoase nişte seminţe de floarea-soarelui şi începu să mănânce. Şi el era un băiat ciudat.

Dos Santos aprinse un Camel şi îi suflă un fuior subţire de fum în faţă.

— Detectivul Fuhrman ştie tot ce ştiu şi eu. De ce nu aflaţi totul de la el? E foarte deştept, să ştiţi. Întrebaţi-l pe el. A absolvit UCLA cu numeroase onoruri.

— Sunt câteva lucruri în privinţa cărora avem nelămuriri, i-am spus. De-asta am venit tocmai de la San Francisco să ne întâlnim cu tine. De fapt, eu am venit de la Washington.

— Călătorie lungă şi pe degeaba, şmechere, zise.

Gloria Dos Santos avea o înţepătură pentru orice ocazie.

Îşi trecu mâna peste faţă de câteva ori, de parcă ar fi încercat să se trezească.

— Se vede că eşti drogată beton, interveni Jamilla. Nu ne interesează asta. Relaxează-te, fato. Oamenii ăştia care te-au atacat te-au rănit destul de rău.

Dos Santos pufni.

— Destul de rău? Mi-au rupt două coaste şi braţul. Au dat cu mine de pământ de vreo şase ori. Din fericire, eram pe un deal – versantul unui munte, de fapt. Am început să mă rostogolesc. M-am ridicat. Mi-am scăpat fundu' cu fuga.

— Raportul iniţial spune că nu l-ai văzut foarte bine pe niciunul dintre ei. Apoi ai afirmat că aveau patruzeci-cincizeci de ani.

Ridică din umeri.

— Nu ştiu. Era ceaţă. Aşa mi s-a părut. În seara aia mai devreme, fusesem la Fang Club din West Pico. E singurul loc unde poţi întâlni vampiri adevăraţi şi poţi să supravieţuieşti ca să povesteşti. Aşa se spune. Pe vremea aia mă duceam la o grămadă de cluburi Gotice – Stigmata, Coven 13, Vampiricus din Long Beach. Lucram la Necromane. *Ce e Necromane?* întrebă de parcă ar fi fost o întrebare la care am fi vrut un răspuns.

Avea dreptate.

Necromane e un butic pentru oamenii care sunt cu adevărat pasionaţi de morţi. Poţi să cumperi cranii umane reale de acolo. Degete de la mâini şi de la picioare. Dacă eşti interesat de asta, un schelet uman întreg.

— Nu mă interesează, spuse Jamilla. Dar am fost într-un asemenea magazin în San Francisco. Se numeşte Coroner.

Fata ne privi cu dispreţ.

— Sunt impresionată! Trebuie să fii foarte şmecheră. Trăieşti chiar la limită.

Am vorbit din nou:

— Încercăm să te ajutăm. Noi...

Mi-a tăiat-o scurt:

— Prostii. Încercaţi să vă ajutaţi pe voi înşivă. Aveţi alt caz important. Crimele alea perverse din San Francisco, nu? Ştiu să *citesc,* omule. Nu daţi doi bani pe Gloria Dos Santos şi problemele ei. Şi am o grămadă de probleme. Mai multe decât vă închipuiţi. Cui îi pasă, nu?

— Au fost ucişi doi oameni în parcul Golden Gate. A fost un masacru. Credem că ar putea fi aceiaşi doi bărbaţi care te-au atacat pe tine, i-am spus.

— Mda, bine, să vă spun ceva ce ar fi bine să înţelegeţi ca lumea. Cei doi bărbaţi care m-au atacat erau *vampiri.* S-a-nţeles? Ştiu că vă e imposibil să vă băgaţi asta în minţile voastre mititele, dar vampirii există. Se ţin deoparte de lumea exterioară. Asta înseamnă că nu sunt ca voi! Doi dintre ei aproape *m-au omorât!* Vânau în Beverly Hills! *În*

fiecare blestemată zi omoară oameni în Los Angeles! Le beau sângele! Ei numesc asta hrănire. Le mestecă oasele de parcă ar fi pui de la OPR – asta înseamnă Oameni Prăjiţi din Kentucky, boilor. Văd că nu mă credeţi. Ei bine, *credeţi-mă!*

Uşa camerei de interogatoriu se deschise fără zgomot. Un ofiţer de patrulă în uniformă se strecură înăuntru şi îi şopti ceva detectivului Kim.

Kim pufni şi se uită la noi şi apoi la Dos Santos.

— Acum puţin timp a avut loc o crimă pe Sunset Boulevard. Cineva a fost muşcat şi apoi spânzurat într-unul dintre hotelurile cele mai bune.

Faţa Gloriei Dos Santos se schimonosi oribil. Ochii i se micşorară, exprimând o furie nemărginită. Izbucni, ţipând cât o ţineau plămânii:

—V-au urmărit până aici, ticăloşilor! Nu înţelegeţi? V-au urmărit! O, Doamne, ştiu că am vorbit cu voi! O, Sfinte Doamne, o să pună mâna pe mine. Acum m-aţi omorât!

Partea a doua

POFTA DE SÂNGE

Mi-a plăcut întotdeauna să lucrez la cazuri dificile de crimă cu Kyle Craig, aşa că eram bucuros că urma să mi se alăture mie şi Jamillei Hughes în Los Angeles în aceeaşi zi. Totuşi, când am ajuns am fost surprins să-l găsesc pe Kyle deja la locul crimei din Beverly Hills. Cadavrul fusese găsit la Chateau Marmont, hotelul în care John Belushi murise de supradoză.

Hotelul arăta ca un castel franţuzesc şi îşi înălţa cele şapte etaje deasupra arterei Sunset Strip. Când am intrat în hol, am observat că totul arăta ca şi în anii '20, dar era mai mult decât vechi. Se spune că un director de studio îi spusese odată actorului William Holden: „Dacă trebuie să intri în bucluc, fă-o la Chateau Marmont".

Kyle ne aştepta la uşa camerei de hotel. Părul lui negru era pieptănat strâns pe spate şi arăta de parcă s-ar fi bronzat puţin. Neobişnuit pentru Kyle. Aproape că nu l-am recunoscut.

— Ţi-l prezint pe Kyle Craig de la FBI, i-am spus Jamillei. Înainte de a te întâlni pe tine, a fost cel mai bun anchetator de crime cu care am lucrat vreodată.

Kyle şi Jamilla şi-au strâns mâinile. Apoi l-am urmat în camera de hotel. Era de fapt un bungalou: două dormitoare şi un living cu şemineu în stare de funcţionare. Avea propria intrare separată de la stradă.

Scena crimei arăta la fel de deprimant ca şi celelalte. Mi-am amintit un lucru foarte pesimist, scris cândva de un filozof. Avusesem cândva acelaşi gând văzând scena sângeroasă a unei crime din Carolina de Nord: „Existenţa umană trebuie să fie un fel de eroare. E rea astăzi, şi se va înrăutăţi în fiecare zi până când se va întâmpla cel mai mare rău cu putinţă". Filozofia mea personală era ceva mai optimistă decât a lui Schopenhauer, dar existau momente când părea să aibă dreptate.

Cel mai mare rău cu putinţă i se întâmplase lui Jonathan Mueller, un director de casă de discuri în vârstă de douăzeci şi nouă de ani, şi *în felul cel mai rău cu putinţă.* Avea muşcături pe gât. Nu am văzut nicio tăietură de cuţit. Mueller fusese spânzurat de o lampă din camera de hotel. Avea pielea ca ceara şi translucidă, şi nu credeam că murise de mult timp.

Ne-am apropiat toţi trei de corpul care atârna. Se legăna uşor şi din el încă picura sânge.

— Muşcăturile mari sunt toate în zona gâtului, am spus. Arată iarăşi de parcă ucigaşii ar juca rolul unor vampiri. Spânzurarea trebuie să fie ritualul lor, poate semnătura.

— E atât de al dracului de lugubru, şopti Jamilla. Au supt sângele din bietul tip. Arată aproape ca o crimă sexuală.

— Cred că asta şi este, a spus Kyle. Întâi l-au sedus.

Telefonul celular din buzunarul meu a început să sune chiar în momentul acela. Un moment mai prost nici că se putea.

M-am uitat la Kyle înainte de a răspunde la telefon.

— Ar putea fi el, am spus. Creierul.

Am dus telefonul la ureche.

— Cum îţi place în Los Angeles, Alex? întrebă Creierul cu obişnuitul lui ton mecanic, sardonic. Morţii arată cam peste tot la fel, nu?

Am încuviinţat către Kyle. El înţelegea cine era pe linie. Creierul.

Mi-a făcut semn să îi dau telefonul şi i l-am înmânat. Îi priveam faţa în timp ce asculta şi respira tare şi adânc. În cele din urmă, Kyle lăsă jos telefonul.

— A întrerupt legătura, spuse. Era ca şi cum ar fi ştiut că nu mai erai la aparat. Cum de a ştiut, Alex? Cum ştie ticălosul atât de multe? Ce dracu' vrea de la tine?

Mă uitam fix la cadavrul care se învârtea încet şi nu aveam nici un răspuns. Absolut niciunul. Mă simţeam şi eu golit de sânge.

23

Era deja vineri şi mă găseam într-o încurcătură sordidă şi afurisită care nu avea să se sfârşească prea curând. După-amiază a trebuit să dau un telefon foarte dificil acasă, la Washington. După câteva apeluri a răspuns Nana şi imediat mi-am dorit ca în locul ei să fi ridicat receptorul unul dintre copii.

— Sunt Alex. Ce faci?

— Nu vii acasă pentru concertul lui Damon de mâine, nu-i aşa, Alex? a spus. Sau ai uitat deja cu totul de concert? O, Alex, Alex. De ce ne-ai părăsit? Asta nu e bine.

O iubesc grozav pe Nana, dar uneori merge cam prea departe pentru a-şi impune punctul de vedere.

— De ce nu mi-l dai pe Damon la telefon? am zis. O să vorbesc cu el despre asta.

— Nu o să mai fie un copil pentru prea multă vreme. În curând va fi exact ca tine, nu o să mai asculte niciun cuvânt de la nimeni. Atunci o să vezi cum e. Îţi garantez că nu o să-ţi placă, a spus.

— Mă simt deja destul de rău, destul de vinovat. Nu trebuie să înrăutăţeşti lucrurile, bătrâno.

—Ba sigur că da. E slujba mea şi mi-o iau în serios, aşa cum e evident că faci şi tu cu a ta, zise.

— Nana, aici mor oameni. Cineva a avut parte de o moarte oribilă în Washington, şi aşa am fost implicat în mizeria asta. Şi nenorocirile continuă. Trebuie să găsesc o legătură sau măcar să încerc să găsesc una.

— Da, oamenii mor, Alex, înţeleg asta. Şi alţii cresc fără să-l aibă pe tatăl lor aproape atât cât ar avea nevoie – mai ales când nu au o mamă. Eşti conştient de asta? Nu le pot fi mamă şi tată acestor copii.

Am închis ochii.

— Înţeleg ce spui. N-o să-ţi vină să crezi, dar nici măcar nu te contrazic. Acum, mi-l dai, te rog, pe Damon? am întrebat din nou. Imediat ce închid telefonul, mă duc afară să văd dacă nu găsesc o mamă pentru copiii mei. De fapt, lucrez cu o femeie detectiv foarte drăguţă. Ţi-ar plăcea de ea.

— Damon nu e aici. A zis că dacă suni şi spui că nu vii acasă să îţi spun *foarte mulţumesc.*

Am clătinat din cap, apoi am zâmbit fără voia mea.

— Ţi-ai însuşit perfect intonaţia lui. Unde e?
— Joacă baschet cu prietenii lui. Şi la asta e foarte bun. Cred că va fi un fundaş remarcabil. Ai observat măcar?
— Are mâini abile şi un demaraj puternic. Sigur că am observat. Ştii cumva cu care dintre prieteni e?
— Sigur că ştiu. Tu ştii? replică Nana. Era necruţătoare când ataca. E cu Louis şi Jamal. Îşi alege bine prietenii.
— Trebuie să închid acum, Nana. Spune-le, te rog, lui Damon şi lui Jannie că îi iubesc. Îmbrăţişează-l tare pe micul Alex din partea mea.
— Alex, dă-le tu însuţi dragoste şi îmbrăţişări, spuse. Apoi închise. Nu mai procedase aşa nicicând. Ei, nu foarte des.

Stăteam acolo, încremenit pe scaun, gândindu-mă dacă eram sau nu vinovat de acuzaţiile care mi se aduceau. Ştiam că petrec mai mult timp cu copiii decât mulţi alţi taţi dar, aşa cum argumentase Nana plină de talent, creşteau repede şi fără o mamă. Trebuia să fac mai mult decât făceam, şi nu exista nici o nenorocită de scuză.

Am mai sunat acasă de câteva ori. Nu a răspuns nimeni şi mi-am închipuit că eram pedepsit. L-am prins în sfârşit pe Damon în jurul orei şase seara. Abia ajunsese acasă întorcându-se de la o recepţie cu Corul Băieţilor. I-am auzit vocea pe linie şi i-am cântat un mic refren din rapul lui Tupac, cel care îi place.

I s-a părut amuzant şi am ştiut că totul era în regulă. Mă iertase. E un băiat bun, cel mai bun la care aş fi putut spera. Mi-am amintit şi de soţia mea, Maria, şi m-am întristat că ea nu era acolo să vadă ce băiat bun ieşea din Damon. *Chiar ţi-ar plăcea Damon, Maria. Îmi pare rău că pierzi asta.*
— Am primit mesajul tău. Îmi pare rău, Damon. Aş vrea să vin să te ascult mâine. Ştii asta. N-am ce-i face, amice.

Damon a suspinat dramatic.
— Dacă dorinţele ar avea aripi, zise. Era una din zicalele preferate ale bunicii sale. O auzisem ani de zile, încă de când eram de vârsta lui.
— Bate-mă, biciuieşte-mă, bate-mă, i-am zis.
— Nu. E în regulă, tati, spuse Damon, suspinând din nou. Ştiu că ai de lucru şi că probabil sunt chestii importante. Doar că uneori e greu pentru noi. Ştii cum e.
— Te iubesc şi ar trebui să fiu acolo. Nu o să ratez următorul concert, l-am asigurat.
— Te ţin minte cu asta, zise Damon.
— Mă ţin singur minte i-am spus.

24

În jur de ora 19.30 în seara aceea, mă aflam încă în sediul poliţiei din Brentwood. Eram obosit şi în cele din urmă mi-am desprins privirea de pe un teanc gros de rapoarte de poliţie despre crimele sadice petrecute în nouă oraşe de pe Coasta de Vest, plus cea din Washington despre care ştiam. Cazul mă înfricoşa şi cu siguranţă nu fiindcă aş fi crezut în vampiri.

Credeam, însă, în lucrurile ciudate şi oribile pe care oamenii sunt uneori în stare să şi le facă unii altora: muşcături sălbatice, spânzurări sadice, drenarea corpurilor de sânge, atacuri cu tigri. Pentru început, nu puteam să-mi imaginez cam cum ar trebui să fie ucigaşii. Nu puteam să le fac profilul. Nici echipa ştiinţifică de specialişti în materie de comportament nu putea să o facă. Măcar atât recunoscuse Kyle Craig. Era unul dintre motivele pentru care se afla el însuşi acolo, pe teren. Şi Kyle era blocat. Şirul acelor crime nu avea precedent.

Jamilla apăru lângă biroul meu pe la opt fără un sfert Lucrase ceva mai departe, pe coridor. Avea un chip foarte plăcut, dar în seara aceea arăta pur şi simplu obosită. Există un fapt simplu de viaţă, în munca de poliţist: în timpul cazurilor foarte urâte, organismul secretă adrenalină în exces. Sentimentele şi senzaţiile tuturor celor implicaţi sunt mai intense. Fascinaţia sporeşte întruna, şi poate genera probleme pe care nu le anticipează nimeni. Trecusem prin asta şi poate i se întâmplase şi Jamillei acelaşi lucru. În orice caz, se comporta ca atare. Poate de aceea ne simţeam atraşi oarecum unul de celălalt.

Se aplecă peste biroul meu şi am simţit un parfum aproape imperceptibil.

— Trebuie să mă întorc la San Francisco, Alex. Mă duc acum la aeroport. Am lăsat o grămadă de notiţe pentru tine şi Kyle despre dosarele pe care am apucat să le parcurg. Să-ţi spun ceva totuşi: Mie nu mi se pare că toate omorurile au fost comise de aceiaşi asasini. Asta e contribuţia mea pe ziua de azi.

— De ce crezi asta? am întrebat. De fapt, simţeam acelaşi lucru, dar nu aveam nici o dovadă în acest sens; doar o reacţie instinctivă la dovezile pe care le adunasem până în momentul respectiv.

Jamilla îşi frecă nasul, încreţindu-l puţin. Avea ticuri amuzante, care mă făceau să zâmbesc.

— Modelele se tot schimbă, mai ales dacă comparăm crimele mai recente cu cele de acum un an sau doi. În privinţa crimelor mai recente ucigaşii au lucrat metodic, cu foarte mare atenţie. Ultimele două crime sunt neglijente, Alex, şi mult mai violente.

— Nu te contrazic. O să studiez atent dosarele şi tot aşa vor face Kyle şi oamenii lui din Quantico. Te mai deranjează ceva? am întrebat.

Se gândi.

— În dimineaţa asta a fost raportată o crimă ciudată. S-ar putea să fie ceva aici. O casă de funeralii din Woodland Hills. Cineva a intrat prin efracţie şi a pângărit un cadavru. Ar putea fi o imitaţie; ţi-am lăsat dosarul. Oricum, trebuie să mă grăbesc dacă vreau să prind cursa următoare... Ţinem legătura?

— Desigur. Absolut. Nu scapi aşa de uşor.

Flutură mâna şi dispăru pe coridor.

Nu-mi plăcea să o văd plecând.

Jam.

25

La zece minute după ce Jamilla plecase să prindă avionul care o ducea înapoi la San Francisco, Kyle apăru la biroul meu. Arăta ca un profesor ramolit, distins îmbrăcat, în jur de patruzeci de ani, care abia ieşise din bibliotecă după ce cercetase zile întregi o piesă de referinţă pentru o revistă de criminologie.

— Ai spart codul? l-am întrebat. Şi dacă da, mai prind un avion către casă în seara asta? Faptul că sunt aici îmi face viaţa de acasă un calvar.

— N-am spart nimic, mi se plânse. Apoi căscă. Parcă stă să-mi plesnească ţeasta. De parcă ar exista o mică scurgere sau ceva în genul ăsta. Îşi frecă mâinile de cap, înainte şi înapoi.

— Ai început deja să crezi în vampirii vremurilor moderne? l-am întrebat. Cei care joacă roluri?

Îmi aruncă unul dintre zâmbetele lui abia schiţate.

— A, am crezut în vampiri de când mă ştiu. Încă de când eram copil, în Virginia, apoi în Carolina de Nord. Vampiri, stafii, ciudăţenii şi alte creaturi diabolice ale nopţii. Sudiştii cred în lucruri din astea E moştenirea noastră gotică, bănuiesc. De fapt, specialitatea noastră sunt mai degrabă stafiile. Cred de-adevăratelea în stafii şi îmi doresc ca asta să fie numai o poveste cu stafii.

— Poate că e. Am văzut o stafie noaptea trecută. Numele ei este Mary Alice Richardson. Nenorociţii ăştia au spânzurat-o şi au ucis-o în timpul uneia dintre distracţiile lor.

Pe la ora nouă am plecat în sfârşit împreună cu Kyle din secţia de poliţie din Brentwood. Ne-am dus să mâncăm ceva şi, poate, să bem câteva beri. Eram mulţumit să petrec puţin timp cu el. Prin cap îmi roiau gânduri negre: simţăminte confuze, suspiciuni şi o stare generală de paranoia în legătură cu cazul. Şi, desigur, trebuia să-mi fac în continuare griji în legătură cu Creierul. Putea să sune sau putea să-mi trimită un fax sau un e-mail.

Pe drumul de întoarcere către hotel ne-am oprit la un mic bar numit Knoll. Părea un loc liniştit, unde să bem ceva şi să stăm de vorbă. Când ne aflam în deplasare împreună, făceam asta adesea.

— Aşadar, cum te descurci aici, Alex? m-a întrebat Kyle după ce a sorbit din berea Anchor Steam. Eşti bine? Cum ţi-a fost până acum? Ştiu că nu-ţi place să fii departe de Nana şi de copii. Îmi pare rău, dar

nu ai ce face. E un caz important.

Eram prea obosit să mă mai contrazic cu el.

— Cu cuvintele lui Tiger Woods, „n-am jucat cât pot eu de bine azi". M-am cam împotmolit, Kyle. E ceva nou pentru mine şi e cât se poate de rău.

Încuviinţă şi spuse:

— Nu mă refer la ziua de azi. În totul. În general. Cum naiba te simţi? Îmi pari încordat. Am observat cu toţii asta, Alex. Nu prea mai faci muncă de voluntariat la Saint Anthony. Chestii de-astea mărunte.

L-am privit drept în ochii de un căprui intens. Îmi era prieten, dar Kyle era în acelaşi timp un om calculat. Voia ceva. Ce urmărea? Ce-i trecea prin cap?

— Punând lucrurile cap la cap, sunt complet întors pe dos. Nu, sunt bine. Îmi place cum se descurcă puştii. Micuţul Alex este cel mai bun antidot, în orice privinţă. Damon şi Jannie sunt bine. Încă mi-e dor de Christine; îmi lipseşte grozav. Sunt tulburat în legătură cu timpul pe care-l petrec investigând cele mai bolnave şi cretine crime pe care şi le poate imagina cineva. În afară de asta, sunt bine.

— Eşti solicitat fiindcă eşti foarte bun în ceea ce faci. Asta e situaţia şi n-ai ce-i face. Instinctele tale, coeficientul tău de inteligenţă emoţional, *ceva* te face special comparativ cu ceilalţi poliţişti.

— Poate aş prefera să nu mai fiu aşa de bun. Poate că nici nu mai sunt. Cazurile de crimă mi-au influenţat fiecare părticică din viaţă. Mă tem că mă vor face să fiu un alt om. Vorbeşte-mi depre Betsey Cavalierre. A apărut ceva în legătură cu cazul? Trebuie să fi apărut.

Kyle clătină din cap. În ochii lui se putea vedea că e preocupat.

— Nu există nimic în legătură cu crima, Alex. Şi nici cu Creierul. Încă te mai sună ticălosul ăla zi şi noapte?

— Mda... Nu mai aminteşte de Betsey sau de uciderea ei.

— Am putea să-ţi urmărim din nou telefoanele. Aş putea face asta pentru tine.

— N-ar ajuta la nimic.

Kyle continua să mă privească intens în ochi. Îl simţeam tensionat, dar era greu să spui ceva în legătuiă cu el.

— Crezi că e posibil să te supravegheze? Să te urmărească?

Am clătinat din cap.

— Mda, câteodată am sentimentul ăsta. Dă-mi voie să te întreb ceva, de vreme ce tot eşti aici. De ce mă tot târăşti prin toate cazurile astea încurcate, Kyle? Am lucrat împreună la cazul Casanova în Duiham, la răpirea Dunne şi Goldberg, la jafurile din bănci. Acum porcăria asta...

— Eşti cel mai bun din câţi cunosc, Alex, nu ezită să spună Kyle. Aproape întotdeauna instinctele tale te conduc la ţintă. Cu tine, anchetele acestea au cele mai mari şanse să fie rezolvate. Câteodată le

rezolvi, câteodată nu, dar eşti întotdeauna aproape. De ce nu vii să lucrezi cu noi, la Birou? Vorbesc serios şi, da, asta e o ofertă.

Asta era: planul lui Kyle pentru întâlnirea aceea. Voia să mă duc la el, la Quantico.

Am izbucnit în râs, apoi a râs şi el.

— Să-ţi spun sincer, Kyle, nu mă simt aproape de a rezolva acest caz. Mă simt pierdut, am recunoscut în sfârşit.

— Partida e abia la început, zise el. Oferta rămâne valabilă fie că rezolvăm acest caz, fie că nu. Vreau să vii la Quantico. Vreau să lucrezi în preajma mea. Nimic nu m-ar face mai fericit.

26

Era o treabă bună. Mai bine decât s-ar fi aşteptat sau ar fi sperat vreodată. William şi Michael îi urmăreau pe cei doi poliţai de elită de la sediul poliţiei din Brentwood. Păstrau o distanţă apreciabilă cu camioneta. Celor doi fraţi nu le păsa foarte tare dacă i-ar pierde. Ştiau la ce hotel locuiau; ştiau cum să-i găsească.

Le ştiau până şi numele.

Kyle Craig, FBI. Un şmecher de la Quantico, un om pentru cazurile importante. Unul dintre cei mai buni pe care îi avea Biroul.

Alex Cross, poliţia din Washington. Un excelent psiholog criminolog.

William voia să le şoptească un proverb în urechi: *vânezi un vampir, vampirul te va vâna pe tine.*

Era adevărul adevărat, dar prea suna a regulă. William ura regulile din adâncul inimii. Regulile te făceau previzibil, mult mai puţin unic. Te făceau mai puţin liber, mai puţin autentic, mai puţin tu însuţi. Şi, în cele din urmă, *din cauza regulilor puteai fi prins.*

William apăsă pedala de frână a camionetei încet, de probă. Se gândea că poate n-ar fi trebuit să-i vâneze pe cei doi poliţişti şi să-i omoare ca pe nişte câini. Poate că erau lucruri mult mai bune de făcut cât se aflau în Los Angeles.

El şi Michael mergeau adesea într-un loc special din Los Angeles. Se numea Biserica Vampirului şi era destinată celor care „îşi căutau demonul interior”. Era chiar o biserică: încăperi vaste, cu tavan înalt, ticsite cu mobilă veche în stil victorian, candelabre aurite complicate, cranii umane şi alte oase, tapiserii care spuneau povestea foştilor faimoşi căutători de sânge. Obişnuiţii şi temuţii jucători de roluri veneau la această biserică, dar erau şi vampiri adevăraţi, ca William şi Michael.

În Biserica Vampirilor se petreceau lucruri atrăgătoare, foarte aparte şi sado-erotice. Durerea de nesuportat era transformată în extaz. William îşi aminti ultima vizită pe care o făcuse acolo şi tot corpul îi fu străbătut de fiori electrici. Descoperise un băiat blond, de şaptesprezece ani; un înger, un prinţ. Băiatul era complet îmbrăcat în negru în noaptea aceea; avea până şi lentile negre de contact – absolut încântător, indiferent din ce unghi îl priveai. Pentru a-i demonstra lui William că era un vampir adevărat, dragul de băiat şi-a sfârtecat propria arteră carotidă şi şi-a băut propriul sânge. Apoi l-a rugat pe William să bea, să devină una cu el. Când el şi cu Michael l-au spânzurat pentru a-i scurge tot sângele, au făcut-o din dragoste şi adoraţie pentru corpul perfect al îngerului. Nu făceau decât să-şi

îndeplinească propriul destin – acelea de sado-erotici.

William îşi reveni din delicioasa visare atunci când cei doi poliţişti intrară într-un bar numit Knoll. Era chiar la ieşirea de pe Sunset Boulevard. Foarte banal, un loc de nimic. Perfect pentru cei doi.

— Se duc să bea împreună, îi spuse William lui Michael. Camaraderie de poliţişti.

Michael râse batjocoritor şi roti ochii.

— Nu sunt decât doi moşi. Inofensivi. Fără dinţi, spuse, şi râse de propria glumă.

William îi urmări pe Alex Cross şi pe Kyle Craig dispărând înăuntru.

— Nu, zise în cele din urmă. Să avem grijă cu ei. Unul dintre ei e extrem de periculos. Îi simt energia.

27

Aveam în sfârşit o pistă mulţumită lui Tim, contactul Jamillei de la *San Francisco Examiner*. Începea vânătoarea sau cel puţin aşa speram eu. În dimineaţa următoare am mers pe autostrada 101 către Santa Barbara, la aproximativ o sută şaizeci de kilometri de Los Angeles.

Era înviorător şi puţin deprimant să văd cum cerul devenea tot mai albastru pe măsură ce mă îndepărtam de Los Angeles şi de smogul coclit şi gros care acoperea metropola.

Trebuia să mă întâlnesc cu un bărbat pe nume Peter Westin la Biblioteca Davidson a Universităţii Californiene din Santa Barbara. Se spunea că în bibliotecă exista cea mai extinsă colecţie de cărţi despre vampiri şi mitologia vampirilor de pe tot cuprinsul Statelor Unite. Westin era expertul pe care i-l recomandase Tim Jamillei. O avertizase că Westin era un mare excentric, dar o sursă de informaţii nepreţuită despre vampiri, din trecut şi contemporani.

Mă aştepta într-o mică sală privată de odihnă, chiar lângă principala sala de lectură a bibliotecii. Peter Westin părea să aibă puţin peste patruzeci de ani şi era îmbrăcat complet în purpuriu aprins şi negru. Avea până şi unghiile pictate cu o urmă de mov. Aşa cum spunea Jamilla, era proprietarul unui magazin de haine şi bijuterii dintr-un mic centru comercial numit El Paseo, de pe State Street din Santa Barbara. Avea părul negru şi lung, brăzdat de şuviţe argintii, şi arăta întunecat şi periculos.

— Sunt detectivul Alex Cross, i-am spus, în timp ce ne strângeam mâna. Cu unghii lăcuite sau fără, strângea zdravăn.

— Sunt Westin, descendentul lui Vlad Ţepeş. Vă urez bun venit. Aerul nopţii e răcoros şi trebuie că aveţi nevoie de hrană şi odihnă, spuse, articulând cuvintele excesiv de dramatic.

M-am pomenit zâmbind la auzul discursului pregătit dinainte.

— Sună ca una dintre replicile contelui din vechile filme cu Dracula.

Westin încuviinţă şi atunci când zâmbi am remarcat că avea dinţi perfecţi. Fără colţi.

— De fapt, replica e folosită în câteva filme. E invitaţia oficială a Societăţii Transilvane a lui Dracula.

— Există şi filiale americane ale acestei societăţi? am întrebat imediat.

— Americane şi canadiene. Există o filială chiar şi în Africa de Sud şi una la Tokio. Există câteva sute de mii de bărbaţi şi femei care manifestă un mare interes în problema vampirilor. Vă surprinde, domnule detectiv? Credeaţi că suntem un cult mai modest?

— M-ar fi surprins acum o săptămână, dar nu şi acum, am replicat. Nimic nu mă mai surprinde prea tare. Vă mulţumesc că aţi acceptat să staţi de vorbă cu mine.

Am luat loc împreună cu Westin la o masă mare de bibliotecă din stejar. Alesese o duzină sau mai multe volume despre vampiri să le citesc sau măcar să le răsfoiesc.

—Vă recomand în mod special *Setea de sânge: Conversaţii cu adevăraţi vampiri,* de Carol Page. Domnişoara Page e cea mai indicată. Mă captivează şi mă convinge, spuse el, înmânându-mi cartea *Setea de sânge.* A întâlnit vampiri şi le înregistrează activităţile cu acurateţe şi fără părtinire. Şi-a început cercetările în mare măsură sceptică, oarecum ca şi dumneavoastră, cred.

— Aveţi dreptate, sunt foarte sceptic, am recunoscut. I-am povestit lui Peter Westin despre cea mai recentă crimă din Los Angeles, apoi mi-a permis să-i pun orice întrebări doream despre lumea vampirilor. Îmi răspundea cu răbdare şi am aflat curând că o subcultură legată de vampiri exista în aproape fiecare metropolă importantă, dar şi în oraşe mai mici, cum ar fi Santa Cruz în California, Austin în Texas, Savannah în Georgia, Batavia în New York şi Des Moines în Iowa.

— Un vampir adevărat, spuse el, e o persoană născută cu un dar extraordinar. El, sau ea, are capacitatea de a absorbi, canaliza, transforma şi manipula energia pranică. Dacă vă beau sângele, vă iau forţa.

— Sângele meu? am întrebat.

— Da, aş spune că aţi fi o pradă rezonabilă.

Mi-am amintit de raidul nocturn de la salonul de funeralii din nordul Los Angelesului.

— Dar sângele cadavrelor? Al celor morţi de o zi sau două?

— Dacă un vampir sau un poseur ar fi disperat, presupun că sângele unui cadavru ar fi suficient. Daţi-mi voie să vă povestesc despre vampirii adevăraţi, domnule detectiv. Cei mai mulţi dintre ei au nevoi, caută atenţie şi manipulează oameni. Frecvent, sunt oameni atrăgători – în primul rând *din cauză că* sunt nemuritori, au dorinţe interzise, sunt rebeli, puternici, au calităţi erotice şi îşi conştientizează propria nemurire.

— Subliniaţi de fiecare dată cuvântul vampiri *reali.* Care e distincţia pe care încercaţi să o faceţi?

— Cei mai mulţi dintre tinerii care au legături cu reţeaua subterană a vampirilor sunt simpli oameni care joacă roluri; experimentează, fiind în căutarea unui grup care să corespundă nevoilor lor momentane. Există chiar un foarte popular joc: Mascarada. În special tinerii sunt atraşi de stilul de viaţă al vampirilor. Vampirii au o incredibilă cale alternativă de a privi lumea. Pe lângă asta, participă la petreceri până târziu în noapte; până când se crapă de ziuă. Buzele i se curbară într-

un zâmbet.

Se vedea bine că Westin era dispus să-mi vorbească şi mă întrebam de ce. De asemenea, mă întrebam cât de serios privea stilul de viaţă al vampirilor. Magazinul lui de îmbrăcăminte din oraş avea ca ţintă oamenii care preferau accesoriile alternative. Era el însuşi un poseur? Sau Peter Westin era un adevărat vampir?

— Mitologia vampirilor datează de mii de ani, reluă el. E prezentă în China, Africa, America Centrală şi de Sud. Şi în Europa Centrală, desigur. Pentru numeroşi oameni, aici, în America, este un fetiş estetic. E sexual, teatral şi foarte romantic. De asemenea, transgresează ideea de gen, ceea ce e foarte atractiv în vremurile în care trăim.

Simţeam că e timpul să opresc pledoaria şi să mă concentrez asupra crimelor.

— Dar cum rămâne cu crimele – cu violenţele propriu-zise care se desfăşoară aici, în California şi Nevada?

Pe faţa lui se aşternu o mască îndurerată.

> — Am auzit despre Jeffrey Dahmer că ar fi un vampir-canibal. De asemenea, despre Nicolas Claux, un nume care probabil că nu vă este cunoscut. Claux era un director de casă de pompe funebre din Paris, care şi-a mărturisit crimele pe la mijlocul anilor nouăzeci. Odată arestat, i-a plăcut grozav să povestească felul în care se hrănea cu carnea cadavrelor de pe masa lui de lucru. A devenit cunoscut în toată Europa sub numele de Vampirul din Paris.

— Aţi auzit de Rod Ferrell din Florida? am întrebat.

— Desigur. Pentru unii e un erou întunecat. E foarte important în mediul internet. El şi micul lui cult i-au măcelărit pe părinţii unui alt membru. Apoi au sculptat numeroase semne oculte în carnea cadavrelor. Ştiu totul despre Rod Ferrell. Se presupune că era obsedat să deschidă porţile iadului. Credea că trebuia să omoare un număr mare de oameni şi să le consume sufletele pentru a deveni suficient de puternic încât să poată deschide porţile iadului. Cine ştie? Poate că a reuşit, spuse Westin.

Mă privi fix o bună bucată de vreme.

— Daţi-mi voie să vă spun ceva, domnule detectiv Cross. E adevărul absolut şi cred că e important ca dumneavoastră să înţelegeţi. A fi psihopat sau criminal e la fel de neobişnuit pentru un vampir ca pentru orice om de pe stradă.

Am ridicat din umeri.

— Cred că ar trebui să verific statistica rezultată din cercetarea dumneavoastră în privinţa acestui subiect. Între timp, unul sau mai

mulţi vampiri, reali sau jucători de roluri, au ucis zece oameni, am spus.

Westin păru trist.

— Da, domnule detectiv, ştiu. De aceea am acceptat să stau de vorbă cu dumneavoastră.

I-am pus o ultimă întrebare:

— Sunteţi vampir?

Peter Westin făcu o pauză înainte de a răspunde.

— Da, sunt.

Vorbele lui mi-au străbătut ca un cuţit. Vorbea cât se poate de serios.

28

În noaptea aceea, în Santa Barbara, mă temeam ceva mai mult de întuneric decât oricând înainte. În camera mea de hotel, citeam un roman sensibil numit *Aşteptare,* de Ha Jin. Şi aşteptam. În seara aceea sunasem acasă de două ori. Încă nu eram sigur dacă mă simţeam singur sau vinovat că ratasem concertul lui Damon.

Sau poate că mă speriase Peter Westin cu poveştile şi cărţile lui despre vampiri şi cu privirea lui bântuită. În orice caz, acum, că îl cunoscusem pe el, luam vampirii mult mai în serios. Westin era un om ciudat, sinistru, de neuitat. Aveam senzaţia că îl voi întâlni din nou sau cel puţin că voi mai vorbi cu el.

În seara aceea temerile mele nu m-au părăsit şi nu au făcut-o nici măcar odată cu primele raze de lumină ce străluceau aprins peste munţii Santa Ynez. Se întâmpla ceva îngrozitor, ceva în care erau implicate persoane dezaxate sau poate un cult subteran. Probabil era ceva în legătură cu subcultura vampirilor. Sau poate nu, şi gândul ăsta era mult mai neliniştitor. Însemna că ancheta noastră se situa într-un întuneric total.

Pe la ora 7.30, maşina pe care o închiriasem se strecura prin ceaţa deasă şi prin traficul matinal. Fredonam un blues plăcut al formaţiei Muddy Waters, şi lucrul acesta m-a bine dispus.

Am părăsit Santa Barbara îndreptându-mă spre Fresno; trebuia să mă întâlnesc cu un alt „expert”.

Am condus câteva ore. La Santa Maria am ajuns pe autostrada 166 şi am continuat drumul spre est prin Sierra Madres, până când am ajuns în autostrada 99; am luat-o spre nord. Străbăteam pentru prima dată California şi îmi plăcea aproape tot ceea ce vedeam. Topografia şi culorile peisajului erau diferite de cele de acasă, din est.

M-am înscris într-un rulaj confortabil, ascultând un CD cu Jill Scott. Pe porţiuni întinse de drum m-am gândit la felul în care îmi petrecusem viaţa în ultimii câţiva ani. Ştiam că unii dintre prietenii mei începeau să-şi facă griji în privinţa mea, inclusiv cel mai bun dintre ei, John Sampson, şi mi-ar fi greu să-l cataloghez ca pe unul care îşi face griji din nimic. Sampson îmi spusese în repetate rânduri că mă aşez singur în calea necazurilor. Sugerase chiar că poate ar fi timpul pentru o schimbare de carieră. Ştiam că pot trece la FBI, dar opţiunea aceasta nu prea suna a schimbare de carieră. De asemenea, puteam să mă întorc la psihiatrie – fie să consult pacienţi, fie să predau, poate la Universitatea Johns Hopkins, unde îmi luasem diploma şi aveam încă legături destul de puternice.

Şi apoi era refrenul preferat al Mamei Nana: trebuia să-mi găsesc pe

cineva şi să mă recăsătoresc; aveam nevoie de o persoană pe care s-o iubesc.

Nu că n-aş fi încercat. Soţia mea, Maria, fusese împuşcată în maşină în Washington şi cazul nu fusese rezolvat niciodată. Lucrul acesta se întâmplase când Damon şi Jannie erau încă mici, şi cred că nu am depăşit niciodată momentul cu adevărat. Poate că nu aveam să o fac niciodată. Chiar şi acum, dacă mă lăsam furat de gânduri, ceea ce i se întâmplase ei, nouă, mă putea întoarce pe dos, mai ales lipsa completă de logică. Ce stupidă pierdere a unei vieţi omeneşti! Îi lăsase pe Damon şi pe Jannie fără mamă.

Încercasem din răsputeri să găsesc pe cineva, dar poate că pur şi simplu nu eram predestinat să am noroc de două ori în viaţă. Fusese Jezzie Flanagan, dar lucrurile nu ar fi putut să se termine mai rău decât s-a întâmplat. Şi apoi Christine Johnson, mama micuţului Alex. Era profesoară şi acum locuia aici, pe Coasta de Vest. Era bine, îi plăcea la Seattle şi „îşi găsise pe cineva". Sentimentele mele erau încă extraordinar de confuze în privinţa ei. Suferise din cauza mea; din vina mea, nu a ei. Spusese clar că nu putea trăi alături de un detectiv de la Omucideri. Şi apoi, nu cu mult timp în urmă, începusem să mă implic într-o relaţie cu o agentă FBI pe nume Betsey Cavalierre. Acum Betsey era moartă. Crima rămăsese nerezolvată. Mă temeam până şi să beau ceva cu Jamilla Hughes. Trecutul începea să mă bântuie.

„Halal detectiv", am murmurat, văzând semnul de deasupra şoselei pe care scria Fresno. Venisem aici să mă întâlnesc cu un bărbat în legătură cu nişte dinţi.

De fapt, colţi.

29

Salonul de tatuaje, colţi şi fălci se afla la marginea unui modest cartier comercial din centrul oraşului Fresno. Era o firmă părăginită, cu un scaun vechi de dentist aşezat la vedere în vitrină. Pe scaun şedea o fată care nu putea avea mai mult de paisprezece, cincisprezece ani. Îşi ţinea gâtul uscăţiv şi plin de pistrui aplecat în poală, gemând la fiecare înţepătură de ac.

Pe un scaun înalt fără spătar din spatele ei şedea un tip tânăr cu o bandană în roşu şi galben strălucitor, strânsă bine pe cap. Îi aplica un tatuaj. Întinse mâna după o sticlă de tuş; gama largă de tuşuri de tatuaj de lângă el îmi amintea de cabina de machiaj de la o sărbătoare şcolară.

În următoarele câteva minute am urmărit din stradă procesul de tatuare. Nu puteam să mă abţin să nu mă gândesc la rolul durerii psihice asociate cu aplicarea unui tatuaj, dar şi cu crimele de până atunci.

Cunoşteam în mare procesul de tatuare şi îl urmăream pe artistul amator cum aşeza o lampă lungă aproape de ceafa fetei. Artistul folosea două maşinării de tatuat acţionate cu piciorul: una pentru contur şi alta pentru aplicarea umbrelor şi a culorilor. Parasolarul rotund situat între maşinării conţinea paisprezece ace diferite. Cu cât erau mai multe ace, cu atât tatuajul era mai colorat.

Un om între două vârste cu părul lins trecea pe stradă, şi se opri suficient ca să murmure:

— E o nebunie şi tu eşti nebun că te uiţi.

Oricine poate fi critic în zilele noastre. În sfârşit, am intrat şi am văzut opera specialistului în tatuaje, un mic simbol celtic în verde şi auriu. L-am întrebat unde pot găsi colţi *(fang)* şi fălci. Şi-a mişcat capul, de fapt barba, pentru a indica un hol din stânga lui; de fapt, nu a scos nici un cuvânt.

Am trecut pe lângă vitrine: cercei pentru limbă şi buric, inclusiv fosforescenţi, inele masive pentru încheieturi, ochelari de soare, pipe, podoabe din mărgele, un poster cu două tipuri populare de gheare – Ogre şi Faust.

Te apropii, mi-am spus pe când intram pe hol, şi apoi am dat ochii cu maestrul în colţi.

Mă aştepta, şi a început să vorbească imediat ce am intrat:

— Ai sosit, în sfârşit, călătorule. Ştii, când te duci în cele mai interesante şi periculoase cluburi de vampiri, cele din Los Angeles, New York, New Orleans, Houston, vezi colţi la tot pasul. Ăsta e

decorul, şi ce decor, prietene. Vestimentaţia gotică, edwardiană, victoriană, sado-maso, merge orice. Am fost printre primii care au făcut colţi la comandă pe aici. Am început în Laguna Beach şi am ajuns în nord. Şi acum iată-mă, Puştiul din Fresno.

După o vreme, în timp ce vorbea, i-am observat dinţii, incisivii alungiţi. Arătau de parcă ar fi putut face mari stricăciuni.

Îl chema John Barreiro şi era scund şi îngrozitor de slab; era îmbrăcat mai mult în negru, cam ca Peter Westin. Era probabil persoana cu cea mai sinistră înfăţişare pe care o întâlnisem vreodată.

— Ştii de ce mă aflu aici – crimele din parcul Golden Gate, i-am spus fabricantului de colţi.

Încuviinţă şi rânji fioros.

— Ştiu de ce eşti aici, pelerinule. Te-a trimis Peter Westin. Peter e foarte convingător, nu-i aşa? Urmează-mă. Mă duse într-o cameră mică şi supraaglomerată din spatele magazinului. Pereţii erau vopsiţi în albastru închis, iluminaţia era sinistră.

Barreiro deborda de energie şi vorbea mişcându-se tot timpul.

— Există în Los Angeles un club extraordinar, Fang Club. Le place să spună că e singurul loc în care poţi întâlni vampiri adevăraţi şi supravieţuieşti ca să poţi povesti. În serile de week-end e posibil să fie acolo patru-cinci sute de oameni. Poate că vreo cincizeci dintre nenorociţi sunt vampiri adevăraţi. Aproape toată lumea poartă colţi, până şi cei ce se prefac că sunt vampiri.

— Dinţii tăi sunt reali? l-am întrebat.

— Lasă-mă să te înţep un pic şi o să vedem, zise fabricantul de colţi şi râse. Răspunsul la întrebarea ta este da. Mi-am mărit incisivii, apoi mi-au fost piliţi pentru a avea margini ascuţite. Muşc. Beau sânge. Eu sunt tipu' ăla cu adevărat rău, domnule detectiv.

Am încuviinţat dând din cap, neîndoindu-mă nicio clipă de spusele lui. Îşi juca bine rolul şi arăta corespunzător.

— Dacă aş putea lua un simplu model al caninilor tăi, ţi-aş putea face o pereche de colţi exact cum ţi se potrivesc. Asta te-ar face cu adevărat deosebit de prietenii tăi detectivi. Te-ar lăsa fără prieteni.

Am zâmbit la gluma lui, dar l-am lăsat să vorbească.

— Fac câteva sute de seturi de colţi în fiecare an. Superiori şi inferiori. Uneori dubli. Ocazional, mai fac câte o pereche din argint sau aur. Cred că ţi-ar sta grozav cu canini argintii.

— Ai citit despre celelalte omoruri din California? l-am întrebat.

— Am auzit despre ele, da. De la prieteni şi cunoştinţe, cum ar fi Peter Westin. Unii vampiri sunt încântaţi de ceea ce se întimplă. Ei cred că e semnul unei noi ere: poate că va sosi un nou Lord.

L-am oprit. M-a străbătut brusc un fior, în legătură cu ceea ce spusese.

— Există un conducător al vampirilor?

Barreiro miji ochii lui întunecaţi până deveniră nişte crăpături.

— Nu. Sigur că nu există. Dar dacă ar exista, nu aş vorbi cu tine despre asta.

— Atunci există un Lord, am spus.

Îmi aruncă o privire ucigaşă şi începu să se mişte din nou.

— Ai putea face dinţi de tigru – astfel încât să poată fi purtaţi de un om? l-am întrebat.

— Aş putea, zise. Am făcut.

Apoi, deodată, sări la mine cu o viteză surprinzătoare. Mă apucă de păr cu o mână şi de o ureche cu cealaltă. Am un metru nouăzeci şi cinci şi eram mult mai greu ca el. Nu mă aşteptam însă. Bărbatul mic era agil şi foarte puternic. Mişcă gura deschisă către gâtul meu, dar se opri.

— Să nu ne *subestimezi* niciodată, domnule detectiv Cross, şuieră John Barreiro, după care îmi dădu drumul. Ei bine, acum eşti sigur că nu vrei colţii aceia? Pe gratis. Poate pentru propria ta siguranţă.

30

William conducea camioneta albă prin deşertul Mojave cu aproape o sută şaizeci de kilometri pe oră. Ascultau un LP cu The Marshall Brothers, la maximum. William se grăbea pe şoseaua 15, îndreptându-se spre Vegas, următoarea oprire în turul lor.

Camioneta era o idee ingenioasă. Era un nenorocit de vehicul mobil pentru recoltat sânge, cu toate abţibildurile de rigoare ale Crucii Roşii. El şi Michael aveau chiar permise să ia sânge oricui s-ar fi oferit voluntar să doneze.

— E la vreo trei kilometri în faţă, îi spuse William fratelui său, care stătea cu un picior gol scos pe geam.

— Ce e în faţă? Pradă, sper. Sunt plictisit de moarte. Trebuie să mă hrănesc. Mi-e sete. Nu văd nimic pe aici, se văicări Michael ca un adolescent răsfăţat şi diabolic ce era. Să nu mă iei cu vrăjeli şmechereşti. Nu văd nimic în faţă.

— O să vezi curând, spuse Michael pe un ton misterios. Asta ar trebui să te dezmeticească. Îţi promit.

Câteva minute mai târziu, camioneta parca într-o zonă comercială de paraşutism cunoscută ca loc de aterizare. Michael se ridică şi chiui, bătând cu palmele în bord. *Ce băiat era.*

— Simt nevoia de viteză, ţipă Michael, imitându-l cât putea de bine pe Tom Cruise când era tânăr.

Fraţii făceau paraşutism încă de când ieşiseră din închisoare. Era unul dintre cele mai bune droguri legale la îndemână şi le deturna gândurile de la omoruri. Săriră din camionetă şi intrară într-o clădire din beton cu acoperiş plat care văzuse desigur şi vremuri mai bune.

William plăti douăzeci de dolari direct pilotului pentru o călătorie cu un avion Twin Otter. Erau două avioane pe platforma de beton de lângă mica pistă, dar exista un singur pilot şi nimeni altcineva la centrul de paraşutism.

Pilotul era o fată cu păr negru, nu mult mai în vârstă decât William. Avea cel mult douăzeci şi ceva de ani. Era suplă, sexy, dar cu o faţă rea de viezure, cu obrajii plini de acnee. William îşi dădu seama, totuşi, că îi plăcea cum arătau el şi Michael. Dar, hei, cui nu i-ar fi plăcut?

— Nu avem plăci, aşa că nu faceţi surfing aerian. Ce vă place, băieţi? întrebă fata, cu un puternic accent de sud-est. Numele meu e Callie, ca să ştiţi.

> — Ne place aproape orice! zise Michael şi râse. Adică şi asta, Callie, vorbesc serios. Ne place aproape orice merită să ne placă.

— Nu mă îndoiesc de asta, spuse Callie, şi susţinu privirea lui Michael câteva clipe. Ei, atunci s-o facem, spuse, şi se urcară într-unul dintre avioanele Otter.

Mai puţin de un minut şi jumătate mai târziu, micul avion hurducăia pe pista de pământ. Fraţii râdeau şi ţipau cât puteau de tare în timp ce îşi pregăteau paraşutele.

— Da' păreţi amândoi tare excitaţi, trebuie să vă spun, băieţi. Vă place căderea liberă, nu? Aşa-mi păreţi amândoi, ţipă Callie ca să acopere zgomotul motorului. Avea o răguşeală pe care William, la drept vorbind, o găsea iritantă. Îşi dorea să-i facă o gaură largă în gât,dar lucrul acesta nu părea un gest foarte inteligent într-un asemenea moment.

— Printre altele, da. Urcă la 5500 de metri, îi ţipă Michael.

— Oho! 4000 sunt de-ajuns. Ştiţi, la 4000 de metri temperatura e sub 0 grade. Şi scade cam cu un grad la fiecare 300 de metri. Hipoxia se instalează la 5500 de metri. E cam mult pentru pielea voastră subţire, băieţi.

— Îţi spunem noi când e prea mult. Am mai făcut chestia asta, spuse Michael, cam supărat acum, cu dinţii dezgoliţi, dar poate că ea interpretă asta ca pe un mic zâmbet seducător. Nu ar fi fost prima dată când se întâmpla aşa ceva.

William îi strecură fetei-pilot alţi douăzeci de dolari.

— 5500, spuse. Ai încredere în mine. Am mai făcut asta.

— În regulă. Voi o să fiţiăia cu degetele şi urechile degerate, le spuse Callie. V-am avertizat.

— Suntem băieţi cu corpuri încinse. Nu-ţi face griji pentru noi. Tu ai experienţă ca pilot?

Callie râni.

— Ei bine, va trebui pur şi simplu să verificăm, nu? Să spunem că probabil nu-mi pierd virginitatea aici.

William se uită la indicatoare ca să se asigure că îi ducea destul de sus. La 5500 de metri, Otterul trecu lin în poziţie orizontală. Nu bătea vântul foarte tare, iar priveliştea era una pentru care ar fi meritat să mori. Practic, avionul se pilota singur.

— Băieţi, asta nu e o idee foarte bună, îi avertiză pilotul din nou. E frig ca dracu' aici.

— E o idee grozavă. Şi la fel e şi *asta!* ţipă Michael.

O înşfăcă pe loc. Muşcă adânc în beregata expusă a lui Callie. Îi ţinea gâtul zdravăn, cu dinţii şi falca lui puternice. Începu să bea, să se hrănească la 5500 de metri.

Era tot ce se putea obţine din sado-erotism. Callie ţipa şi lovea, se lupta din răsputeri, dar nu era în stare să-l dea la o parte. Prin toată cabina sărea sânge de un roşu aprins. Era atât de puternic... Încercând

cu disperare să iasă din scaunul strâmt de pilot, Callie îşi dislocă şoldul. ,

Genunchii fetei se loviră de câteva ori de panoul de instrumente, apoi încremeniră brusc. Ochii ei căprui deveniră sticloşi şi nemişcaţi ca piatra. Cedă. Amândoi îi sorbeau lacom sângele. Se hrăneau rapid şi eficient, dar nici nu se punea problema să-i secе trupul de sânge în cabină.

Apoi William deschise uşa cabinei. Îl izbi o pală de aer îngheţat

— Hai! ţipă el. Cei doi fraţi săriră din avion – în cădere liberă.

Experienţa prin care treceau avea un nume rău. Nu era un zbor, ci mai degrabă o desprindere de trup.

În poziţie orizontală, cei doi cădeau cu aproximativ o sută de kilometri pe oră. Dar în poziţie verticală viteza creştea la peste o sută şaizeci de kilometri pe oră, mai degrabă o sută optzeci, îşi închipuia William.

Senzaţia era fantastică, absolut extraordinar de experimentat. Corpurile lor trepidau ca nişte diapazoane. Sângele proaspăt al lui Callie le pompa prin vene.

La asemenea viteze, cea mai mică mişcare a piciorului stâng arunca tot corpul spre dreapta.

Adoptară repede o poziţie verticală şi rămaseră aşa. Aproape tot timpul coborârii.

Încă nu trăseseră corzile paraşutelor. Asta era cea mai mare senzaţie: posibilitatea de a muri subit.

Vântul le împingea şi trăgea corpurile cu o forţă extraordinară.

Singurul sunet pe care îl auzeau era vântul.

Era extaz.

Încă nu-şi deschiseseră paraşutele. Cât de mult puteau aştepta? Cât?

Singurul lucru care lipsea pentru ca totul să fie perfect, se gândea William, era absenţa durerii. Durerea făcea orice experienţă mai plăcută. Durerea era secretul pentru obţinerea plăcerii, un lucru pe care foarte puţini îl înţelegeau. Totuşi, el şi Michael înţelegeau.

În sfârşit, traseră corzile, şi nu ar mai fi putut aştepta nicio secundă în plus. Paraşutele se deschiseră, smucindu-i zdravăn. Pământul se apropia cu viteză de ei.

Aterizară şi se rostogoliră, chiar la timp ca să vadă aparatul prăbuşindu-se şi explodând, poate la un kilometru distanţă de ei, în deşert.

— Nici o dovadă, spuse William satisfăcut, cu ochii lucind de plăcere şi excitaţie. Ce ne-am mai distrat.

31

Vremea sângeroasă. Aşa numea William turul lor criminal. El şi Michael se porniseră acum şi nimic nu-i putea opri până nu îşi încheiau misiunea. Nimic – nici ploaia, nici poleiul, nici FBI-ul.

Camioneta de Cruce Roşie aluneca uşor pe strada Fremont, fosta promenadă din Las Vegas. Se pierdea în decorul strălucitor al neoanelor, făcându-i să se simtă invizibili. Asemeni atâtor masculi tineri, William şi Michael se simţeau invulnerabili. Nu vor fi prinşi sau opriţi niciodată.

Criminalii înregistrau totul – fântânile arteziene ridicole din faţa aproape fiecărui cazinou sau hotel, o capelă matrimonială cu melodia „Love me tender" revărsându-se duios dintr-un difuzor, autobuzele de excursionişti pictate strălucitor, ca acela din faţa camionetei, de la Uniunea Generală a Constructorilor de Acoperişuri şi Izolaţii.

— Ăsta e un adevărat oraş al vampirilor, decretă William. Simt energia. Până şi viermii aştia demni de milă de pe străzi trebuie să se simtă plini de viaţă. E fabulos – atât de teatral, strălucitor, excesiv de spectaculos. Nu-ţi place, pur şi simplu?

Michael bătu din palmele lui uriaşe.

— Sunt în Rai. Ne putem permite să fim pretenţioşi aici.

— Ăsta e planul nostru, spuse William. Să fim foarte pretenţioşi.

La miezul nopţii, conduseră către noua promenadă, Las Vegas Boulevard. Opriră la Mirage, unde pe un mare panou de neon, ridicat mult deasupra străzii aglomerate, se făcea reclamă Spectacolului Magic al lui Daniel şi Charles.

— E o idee atât de bună? întrebă Michael, în timp ce se apropiau de casa de bilete din interiorul hotelului.

William nu-l luă în seamă şi ridică două bilete rezervate pentru spectacolul de magie. Amândoi purtau haine negre de piele şi cizme înalte, negre. Oricum, în Vegas nimănui nu-i prea păsa cum te îmbrăcai. Când se aşezară lângă scenă, spectacolul tocmai trebuia să înceapă.

Tot ce avea legătură cu teatrul era spectaculos şi ieşit din comun. O scenă enormă fusese acoperită cu catifea neagră lucioasă. Fundalul era o structură metalică înaltă de zece metri acoperită cu imagini proiectate din spate care se schimbau continuu. Luminile erau manevrate de şase tehnicieni. În orice caz, luminile creau iluzia spaţiului.

William folosi lumânarea de pe masa lor ca să-şi aprindă o ţigară
— E timpul pentru spectacol, dragul meu frate. Aminteşte-ţi ce spuneai – ne permitem să fim pretenţioşi. Nu uita asta.

Magicienii au apărut pe scenă de o manieră grandioasă. Daniel şi Charles au zburat literalmente din tavan, într-o cădere de cel puţin cincisprezece-douăzeci de metri.

Apoi magicienii au dispărut – iar mulţimea vrăjită a izbucnit în aplauze.

Şi William şi Michael aclamau. Viteza uluitoare cu care funcţiona mecanismul hidraulic îl impresiona pe William.

Daniel şi Charles apărură din nou. Magicienii aduseră pe scenă doi mici elefanţi, un armăsar alb şi un splendid tigru de Bengal.
— Ăsta sunt eu, şopti William în urechea lui Michael. Eu *chiar sunt* felina aia frumoasă. Sunt chiar lângă Daniel. Ar trebui să fie grijuliu.

În sistemul de sunet se auzea „Stairway to Heaven”, piesa formaţiei Led Zeppelin, cu sunet computerizat. Un sistem de aerisire puternic elimina mirosul de urină şi excremente animale. Înăuntru era pompat un miros semiplăcut de vanilie şi migdale.

Între timp, cei doi magicieni de pe scenă discutau ceva în contradictoriu.

William se aplecă în direcţia unui cuplu tânăr şi frumos care tocmai primise locuri la masa de cocteil din stângă lor. Bărbatul şi femeia aveau în jur de douăzeci şi cinci de ani. Îi recunoscu imediat dintr-un spectacol de televiziune. Nu se putea hotărî care dintre cei doi actori arăta mai bine. Erau amândoi atât de dezinvolţi, atât de plini de ei. Ştia că îi cheamă Andrew Cotton şi Dara Grey. La dracu’, citea *EW* şi ziarele de scandal în timpul liber.
— Nu e uimitor? îi întrebă. Ador magia. E atit de perversă şi de *amuzantă.* E hilar!

Femeia aruncă o privire în direcţia lui. Dara Grey era pe cale să-l pună la locul lui, când privi în ochii lui William. Pur şi simplu era a lui. Doar atunci se osteni William să vadă cum arăta şi în rest: o rochie mulată albastră superbă, o curea clasică, pantofi împodobiţi cu strasuri şi o geantă brodată de la Fendi. Drăguţă, foarte drăguţă. Trebuia să fie hrana lui.

Va fi aşa de bună, aşa de delicioasă.

Acum îl va seduce pe prietenul ei. Andrew, dragul şi dulcele de Andrew.

Apoi – vor petrece până în zori.

32

Cei doi magicieni continuau să se batjocorească fără milă pe scenă. Ochii lui William alunecară înapoi către luminile strălucitoare şi cearta zgomotoasă. Zâmbi, fără să vrea. Magicienii făceau şi ei parte din seara aceea, o parte importantă, al naibii de importantă.

Daniel şi Charles aveau puţin peste patruzeci de ani. Erau arătoşi într-un fel brutal, încrezători, mai ales în ochii mulţimii pestriţe din Las Vegas.

Daniel se adresa publicului de parcă ar fi fost un avocat isteţ care manipula un juriu. Vântura o sabie lungă, foarte bine lustruită, folosind-o pentru a accentua.

— Suntem artişti de performanţă, probabil cei mai buni care lucrează acum în lume. Am dat reprezentaţii la Madison Square şi la Grădina de Iarnă din New York, la Castelul Magic şi la Palladium în Londra, la Salonul Crazy Horse din Paris. Am ţinut capul de afiş în Frankfurt, Sydney, Melbourne, Moscova şi, desigur, Tokio...

Charles părea plictisit de discursul în care fratele său se lăuda. Se aşeză pe una dintre marginile scenei şi căscă să-şi rupă fălcile.

— Ăstora nu le pasă de pedigree-ul tău, Daniel, spuse în cele din urmă Charles. Majoritatea capetelor astea pătrate nu ar putea să-l deosebească pe Houdini de Siegfried şi Roy. Fă un truc ieftin; pentru asta au venit aici. Trucurile sunt pentru copii şi asta sunt toţi. Fă un truc! Fă un truc ieftin şi şmecher!

Deodată, Daniel îndreptă vârful săbiei pe care o mânuia către partenerul său şi o legănă ameninţător.

— Te avertizez, potaie!

William privi către cuplul de lângă el.

— Mă credeţi sau nu, partea asta e destul de reuşită, şopti el.

Prinse privirea actorului, dar acesta se uită repede în altă parte. *Prea târziu. Îl prinsese şi pe el. Bărbatul dorea să se culce cu el. Cine putea să-l învinovăţească? Doamne, voia să se hrănească. Acolo, atunci.*

Pe scenă, Daniel începuse să ţipe la Charles:

— M-am săturat de prostiile tale exagerate şi demne de milă, colega. M-am săturat de tine! Până peste cap!

— *Ce păcat,* maimuţări William următoarele cuvinte rostite pe scenă. *Pentru că doar am început să te chinui, pe tine ca şi pe ei! Capetele pătrate!*

Cei doi actori care stăteau lângă ei râseră de felul corect în care William îi îngâna pe cei de pe scenă. Îi cucerise de-a binelea. Acum, bărbatul aproape că nu-şi mai putea lua ochii de la William. Bietul, bietul Andrew.

Brusc, pe scenă, Daniel se repezi la Charles. Îi înfipse acestuia sabia direct în piept. Ţipătul lui Charles era pătrunzător şi real. Din piept îi ţâşni sângele, care sărea şi stropea peste tot. Publicul înspăimântat oftă şi în încăpere se aşternu liniştea.

William şi Michael chicoteau fără să se poată abţine. Ca şi cuplul de lângă ei. Spectatorii le făceau semne să tacă.

Daniel începu să târască trupul lui Charles pe scenă, atent să sublinieze cât de greu cântărea. Foarte spectaculoasă treabă. Se opri lângă un mic element de decor care era de fapt o masă de măcelărie. Întinse cadavrul pe masă.

Luă un topor, îl ridică şi îi tăie capul lui Charles.

Camera se umplu de ţipete. Unii oameni îşi acoperiră ochii.

— Nu e deloc amuzant! strigă cineva.

William urla, hohotea şi bătea din mâini şi din picioare.

Protestele zgomotoase din jurul lui continuau. Oamenii erau îngroziţi, dar mai voiau. Cei doi actori de lângă el râdeau la fel de tare. Femeia, surescitată, îl lovi pe William pe braţ.

Acum, Daniel puse capul lui Charles într-un coş împletit. O făcu foarte teatral, apoi se închină. În sfârşit, publicul înţelese. Se prinseseră.

William pufni şi lăsă capul în jos.

— Partea cea bună s-a terminat. Restul e trivial.

Daniel duse coşul împletit înapoi, de-a curmezişul întregii scene. Mergea foarte încet. Apoi, cu mare grijă, răsturnă capul lui Charles pe un platou de argint.

— S-a întâmplat pur şi simplu să aibă un platou la îndemână, şopti William către cuplul de actori.

Daniel se întoarse către public.

— S-a prins careva dintre voi care e treaba până acum? Nu?!? Chiar aşa?!? E *mort*.

— Mincinosule! Nu, nu e! strigă William de unde se afla. Isprava ta e moartă, dar Charles e viu! Din păcate.

Brusc, capul de pe tipsia de argint se mişcă. Ochii lui Charles se deschiseră. Audienţa fu cuprinsă de frenezie. Iluzia era destul de uimitoare şi fără îndoială destul de nouă şi neobişnuită.

— Doamne, uită-te ce ai făcut, Daniel, spuse Charles. Toţi oamenii ăştia sunt martori. N-o să scapi niciodată basma curată, ucigaşule.

Daniel ridică din umeri.

— O, ba da. Nimănui de aici nu-i pasă de tine şi, ca să fiu sincer, cred că nimănui în general nu-i pasă de tine. Nu te plac. Nu se plac nici

măcar pe ei. O meritai, Charles.

Capul de pe tipsie vorbi din nou:

— O decapitare în public? Ajută-mă, Daniel.

— Care e cuvântul magic, Charles? întrebă Daniel.

— Te rog, ajută-mă, răspunse Charles. Te rog, Daniel. Mă ajuţi?

Daniel puse cu grijă coşul peste capul lui Charles, apoi îl cără înapoi de-a curmezişul scenei şi cu fiţe şi gesturi teatrale, realipi capul lui Charles la corpul lui. Apoi Charles sări în sus şi strânse mâna partenerului său.

Cei doi magicieni stăteau unul lângă altul şi făceau plecăciuni.

— Doamnelor şi domnilor, noi suntem Daniel şi Charles, cei mai buni magicieni din lume! strigară ei către tavan.

În încăpere răsunau aplauze puternice şi susţinute. Oamenii se ridicaseră în picioare şi băteau din palme şi aclamau. Magicienii se mai înclinară de câteva ori.

— Huo! Huo! Sunt nişte şarlatani! huiduiră William şi Michael de la locurile lor. Văzură doi fraieri de la securitatea hotelului apropiindu-se de masa lor.

William se aplecă spre Andrew Cotton şi Dara Gray.

— Vă plac magia, teatrul, aventura? întrebă. Eu sunt William Alexander şi el e fratele meu, Michael. Să mergem undeva. Să plecăm naibii de aici. O să ne distrăm de-adevăratelea.

Actorii se ridicară şi, în timp ce se îndreptau spre ieşire cu William şi Michael, sosiră oamenii de la pază.

— Ne vrem banii înapoi, le spuse William. Daniel şi Charles sunt nişte *şarlatani.*

33

La voi sau la noi? îi întrebă William pe actori, având grijă ca întrebarea să sune cât mai puţin ameninţător. Nu voia să-i piardă acum pe Dara şi pe Andrew. Avea planuri cu ei.

— Unde staţi? întrebă Dara. Era fantastic de sigură pe ea, considerându-se o zeiţă, o divă. Încă una.

— Michael şi cu mine stăm la Circus Circus, răspunse William.

— Noi locuim la Bellagio. Am pus cortul într-un apartament. Să mergem acolo. E fabulos, cel mai bun loc din Vegas. Avem droguri, spuse Andrew, MDMA. Vă plac?

— Avem o grămadă de jucării de distracţie, spuse Dara, mângâind încet părul blond al lui William cu degetele.

Ar fi putut-o omorî pentru afront. Se mulţumi să-i ia mâna şi să o sărute. Era atât de plină de viaţă şi de sânge bogat, cald.

Apartamentul de la Bellagio era la un etaj superior şi dădea spre un lac cu fântâni care aruncau apă la zeci de metri în aer. Jetul fântânilor era aranjat după un cântec din *A Chorus Line*. William se gândea că era o cantitate imensă de apă irosită. Aruncă o privire în jurul camerei şi fix surprins că nu-i displăcea întru totul – oricum, nu existau covoare de nailon sau tapet din acril. În câteva locuri fuseseră lăsate la vedere boluri cu fructe şi vaze cu flori. Doamne, îi era foame, era hămesit, dar nu după struguri şi mere.

Dara alunecă din rochia ei de petrecere de cum intră languroasă pe uşă. Trupul tinerei actriţe era bronzat şi în formă. Aruncă neglijentă de pe umeri un sutien scump.

Sânii ei mici erau fermi, cu sfârcurile ridicate. Îşi păstră pe ea chiloţii tanga crem şi pantofii cu tocuri de la Jimmy Choos.

William le zâmbi actorilor – zâmbi la încercările lor de seducţie şi erotism, lascive şi exersate. Se gândi că nu ar fi fost surprins dacă un machior ar fi apărut subit dintr-o cămăruţă, şi îi trecu prin cap întrebarea cum ar fi Brad Pitt şi Jennifer Aniston împreună în pat. Probabil o plictiseală frumoasă şi blondă.

— E rândul vostru, spuse Dara, provocându-i pe fraţi. Să vă vedem. Dezbrăcaţi-vă. Să ne bine dispunem cu toţii.

— Nu o să fii dezamăgită, îi spuse William. Zâmbi şi începu să se dezbrace. Nu se grăbi cu cizmele înalte până peste genunchi, apoi desfăcu uşor fermoarul combinezonului de piele. Eşti sigură că nu vrei să scoţi costumul ăsta de maimuţă de pe mine?

Ochii ei se lărgiseră ca şi ai lui Andrew.

William desfăcu coada de păr a lui Michael, lăsând părul blond şi ondulat al acestuia să-i cadă pe umeri. Îl sărută pe Michael pe obraz,

apoi pe omoplat. Începu să-l dezbrace.

— Oh, oh, Doamne, şopti Dara. Voi doi chiar sunteţi frumoşi.

Erau amândoi excitaţi. Michael şi William erau amândoi bine dotaţi, iar penisurile lor zvâcneau şi se mişcau în timp ce stăteau acolo goi. Nu erau ruşinoşi. Fraţii erau obişnuiţi cu nuditatea încă din copilărie. De asemenea, erau obişnuiţi să facă sex cu străini.

— Mă simt depăşită numeric, dar nu şi valoric, spuse Dara, uitându-se în jurul ei. Scoase nişte cocaină din poşetă.

William îi opri mâna cu un gest blând.

— Nu o să ai nevoie de asta. Întinde-te pe pat. Ai încredere în mine. Întinde-te pe pat, Dara.

Ca un magician, William scoase de nicăieri diverse eşarfe de mătase – roşu, albastru şi argintiu. O legă pe Dara de picioarele patului. Ea se opuse puţin, prefacându-se că se teme. Le plăcea tuturor să o privească jucând, iar Michael îşi puse braţul în jurul lui Andrew, pe care îl luase deja valul. Şi el era drogat. Ochii albaştri îi străluceau.

— De ce nu te faci comod? şopti Michael. Eşti printre prieteni.

Andrew scoase o pereche de cătuşe dintr-o geantă de piele de pe podea.

— Astea sunt pentru tine. Doar ca să ne distrăm, bine?

Michael întinse supus mâinile înaintea lui, gata să fie încătuşat.

— Doar ca să ne distrăm, spuse şi râse.

— O să fie grozav, zise Andrew, mai mult decât pervers. Simt deja fiori. Cred că am şi început să mă pierd.

— Nu, nu eşti nici măcar pe aproape, îl asigură Michael.

S-a întâmplat aşa de repede că părea aproape imposibil. Michael îi trecu iute cătuşele lui Andrew în jurul încheieturilor. Apoi îl întinse jos, pe covor. Era peste el cu totul. El şi William îl imobilizară cu eşarfe de mătase. Se mişcau extrem de repede. Îi scoaseră hainele lui Andrew. Îi legară gleznele cu alte eşarfe.

— Ai încredere în noi, Andrew. O să fie nemaipomenit. Nici nu îţi poţi imagina, şopti William. Apoi îl privi pe Michael cum îl muşca pe Andrew de beregată. Doar o sorbitură, câţiva stropi delicioşi. Un aperitiv.

Ochii frumoşi ai lui Andrew Cotton căpătară o expresie sălbatică de frică şi derută. Privirea era nepreţuită. Ştia că va muri. Curând, foarte curând. Poate doar peste câteva minute.

Dara nu vedea ce se petrece pe podea.

— Hei! Ce faceţi voi, bărbaţii, acolo jos? E pervers? Vă faceţi unul pe celălalt? Mă simt neglijată aici. Să vină cineva aici cu mine în pat şi să mi-o tragă.

William porni spre ea, cu penisul mare şi frumos, cu abdomenul plat, zâmbetul irezistibil, încântător – aşa cum ştia foarte bine.

— Şi diavolul sări în sus, spuse el.

— Sărută-mă, diavole, spuse ea, clipind galeş. Fă dragoste cu mine. Uită-l pe ramolitul de Andrew. Şi pe Michael. Nu eşti îndrăgostit de fratele tău, nu-i aşa?

— Cine nu ar fi? întrebă el.

Îngenunche deasupra ei şi îşi lăsă foarte lent corpul în jos. O strânse în braţe. Brusc, Dara începu să tremure. Ştia, fără să ştie cu adevărat. Ca atâţia bărbaţi şi femei din care se înfruptase William, voia să moară fără să ştie ce îşi dorea. El ştia că ea îşi vede reflecţia în ochii lui de un albastru intens. Ştia că Dara simţea că niciodată nu arătase mai atrăgătoare.

Şi el chiar o dorea. În chiar momenul acela, şi-o dorea pe Dara mai mult decât orice pe lume. William inhală mirosurile Darei – carne, săpun, o aromă de cidru, sângele bogat ce-i curgea prin vene. Apoi îşi trecu blând limba peste lobul urechii. Ştia că Dara se simţea ca şi cum ar fi fost atinsă *pe dinăuntru.* Nu era posibil fizic, dar ea simţise limba lui William adânc în interiorul ei.

Apoi, deodată, Michael îl ridică pe Andrew în patul imens. Era loc pentru toată lumea. Andrew era legat cu eşarfe colorate şi cătuşe de argint strălucitoare. Pe gâtul lui era un semn roşu distinct, iar din piept îi curgea sânge. Actorul era deja mort.

Dara începea să înţeleagă totul. William avea dreptate – totul era mult mai bine fără cocaină. O atingea peste tot, şi era aşa de cald, de excitant, sentimentul era unul rar. Se zvârcolea, gata deja să-şi dea drumul, debordând de excitaţie şi dorinţă.

— Ăsta e numai începutul, îi şopti William în dreptul gâtului. Plăcerea ta abia începe. Promit, Dara.

Îi linse parfumul dulce-amărui. O sărută la nesfârşit. Apoi William o muşcă de gât.

Era din ce în ce mai bine.

Extazul durerii.

Să mori în felul ăsta.

Nimeni nu înţelegea asta până la sfârşit.

34

Se întâmplase din nou. Iisuse. Încă două crime păgâne. Un elicopter al FBI-ului mă aştepta la aeroportul din Fresno. Mergeam spre Las Vegas, unde mă aştepta iar un sedan tot al FBI-ului. Şoferul, un agent pe nume Carl Lenards, mă informă că directorul delegat Craig era deja la locul crimei. Apoi Lenards îmi relată restul.

Ultimele crime avuseseră loc la un hotel de lux de cinci stele, Bellagio. Când s-a deschis, în 1998, Bellagio a fost cel mai scump hotel construit vreodată. Era destinat oamenilor sus-puşi şi familiştilor – cel puţin până în momentul acela. Abia de mai vedeai vreo urmă din vechiul Las Vegas – fără dame goale şi mafioţi în costume sclipitoare de piele.

Pe toată aleea de acces dinspre Bulevardul de Sud, care e şoseaua 604, erau parcate maşini de poliţie şi ale serviciilor de urgenţă din Las Vegas. Pe proprietatea hotelului erau cel puţin o jumătate de duzină de maşini de televiziune. Am estimat că în afara hotelului erau între cinci şi şase sute de gură-cască. De ce erau aşa de mulţi? De fapt, ce se întâmplase exact înăuntru? Până în momentul acela, nu aveam decât schiţa unor detalii ale crimelor. Ştiam că trupurile fuseseră golite de sânge. *Dar nu fuseseră spânzurate.*

În timp ce îmi croiam drum prin mulţime, am văzut ceva ce m-a tulburat, m-a răscolit mai tare decât vestea despre crime.

Erau cel puţin o duzină de femei şi bărbaţi îmbrăcaţi în veşminte gotice: haine negre lungi, pălării înalte, pantaloni de piele, cizme lungi. Unul dintre ei mi-a zâmbit drept în faţă, etalând un set de colţi lungi şi ascuţiţi. Purta lentile de contact de un roşu sângeriu care străluceau. Părea să ştie cine sunt.

— Fraiere, mi-a zâmbit. Bine ai venit în iad.

Nu aveam ce face în legătură cu vârcolacii. Am continuat drumul spre Bellagio. Aceşti ciudaţi jucători de roluri păreau să nu aibă nici o remuşcare în legătură cu faptul că se aflau la locul crimei. Erau şi criminalii acolo? Priveau? Ce aşteptau să vadă în continuare? Ce semnificaţie aveau crimele?

Speram ca poliţia din Las Vegas sau FBI-ul să filmeze mulţimea adunată în faţa hotelului. Îmi închipuiam că se va fi ocupat Kyle de asta. Eram acolo dintr-un singur motiv: pot pune la un loc detalii de la scena crimei într-un fel în care alţi poliţişti nu o fac. Era motivul pentru care mă chemase Kyle Craig. Îmi cunoştea puterile şi, probabil, îmi cunoştea şi slăbiciunile.

Apartamentul în care fusese ucis cuplul era spaţios şi decorat cu

gust pentru un apartament dintr-o staţiune. Primul lucru pe care îl remarca cineva care intra în baie era o cadă de marmură cu privelişte asupra unui lac artificial şi câtorva fântâni arteziene.

Cadavrele erau în cadă. Le vedeam creştetele capetelor şi picioarele goale. Când m-am apropiat, am văzut că bărbatul şi femeia fuseseră muşcaţi şi tăiaţi de câteva ori. Cadavrele dezbrăcate erau sinistru de albe.

Nu existase nici un loc în care să-i spânzure în interiorul apartamentului.

În cadă nu era mult sânge, dar dopul era pus. Încăperea forfotea de activitate poliţienească. Prea multă după gustul meu. Erau detectivi de la poliţia din Las Vegas, oameni de la salvare, cercetători de scene de crimă, un patolog, echipa de investigaţii a legistului şi, desigur, FBI-ul.

Aveam nevoie de linişte.

Timp de câteva minute am studiat cadavrele goale şi jalnice. Ca în cazul tuturor crimelor de până atunci, bărbatul şi femeia erau atrăgători.

Specimene perfecte. Din ce motiv erau alese? Şi dacă nu, de ce?

Fata părea să fie abia trecută de douăzeci de ani. Era mignonă, blondă, suplă şi probabil cântărea sub cincizeci de kilograme. Lăţimea umerilor ei nu era mai mare de o palmă şi ceva. Avea sânii mici şi muşcaţi, aproape sfârtecaţi. Peste tot, pe picioarele ei erau urme de muşcături. Şi bărbatul părea să fie cam de aceeaşi vârstă. Blond, cu ochi albaştri, arăta gălbejit; avea corpul musculos, sculptural. Şi el fusese muşcat. Avea beregata şi încheieturile tăiate.

Nu se vedeau vânătăi pe mâinile lor care să indice că s-ar fi apărat.

Nu luptaseră? îi cunoşteau pe agresori.

— I-ai văzut pe strigoii care mişună pe afară? mă întrebă Kyle. Spectacolul cu ciudaţi pe jumătate umani?

Am încuviinţat

— Şi totuşi e zi. Cei de afară trebuie să fie inofensivi. Pe strigoii care stau în criptele lor trebuie să-i găsim noi.

Kyle încuviinţă, apoi se îndepărtă.

După plecarea tehnicienilor de la poliţie m-am plimbat prin apartamentul de hotel timp de câteva ore. E un ritual al meu, parte din propria mea obsesie. Poate că simt că le datorez asta morţilor. M-am oprit şi m-am uitat fix la priveliştea lacului, de care se bucurau şi victimele. Observam totul – alburile crem, rozurile spre roşu şi galbenurile gen Parrish din anii ’60 care colorau încăperea. Oglinzi înrămate, luminate de lumini îngropate. Fructe şi flori proaspete.

Victimele îşi despachetaseră şi chitiseră hainele. Le-am trecut în revistă: rochii Bob Mackie, pantofi cu toc înalt de la Jimmy Choo şi Manolo Blahnik, vreo două fuste. Scump, elegant, ce e mai bun.

Ultimul lucru la care se aştepta oricare dintre ei era să moară.

Pe comodă erau la vedere un teanc de jetoane de cincizeci şi o sută de dolari de la cazinourile Venetian şi New York-New York. Ucigaşii lăsaseră fleacurile. De asemenea, două fiole pline cu cocaină în poşeta femeii. Un cartuş de Marlboro Lights.

Vor să ne spună că nu îi interesează banii şi drogurile? Sau jocurile de noroc? Sau ţigările? Ce îi interesează – crima? Sângele?

În poşeta femeii erau cotoare de bilete. Suveniruri? Bilete de acces la MGM Grand Adventures. Bilete de spectacol la Circus Circus, Folies Bergere în Tropicana, la magicienii Siegfried şi Roy. O sticlă pe jumătate plină de parfum Lolita Lempicka.

Bărbatul păstrase câteva note de plată de restaurant. Le Cirque în Bellagio, Napa, The Palm, Spago din Caesars.

— Nu sunt bilete sau chitanţe de aseară, i-am spus lui Kyle. Trebuie să aflăm unde s-au dus. Ar putea fi locul în care i-au întâlnit pe ucigaşi. Trebuie să se fi împrietenit cu ei. Ei i-au adus pe criminali aici.

35

Telefonul celular din buzunarul meu începu să sune. *Fir- ar să fie!* De ce port porcăriile astea electronice infernale? De ce trebuie un om în toate minţile să fie întotdeauna disponibil?

Am scos telefonul, uitându-mă în acelaşi timp la ceas. Era deja unsprezece. Halal viaţă. Până acum ştiam că Andrew Cotton şi Dara Grey fuseseră să bea ceva la Rum Jungle, apoi la un spectacol de magie la Mirage. Fuseseră văzuţi vorbind cu doi oameni, dar în teatru era întuneric. Asta-i tot ce aveam până în clipa aceea, dar era încă devreme.

Văzusem scena crimei de la Bellagio încă la începutul serii. Cazul îmi intrase de-a binelea sub piele. Crimele erau brutale, sălbatice. Citisem despre crime asemănătoare în Paris şi Berlin, „atacuri cu muşcături", dar nu mai văzusem niciodată aşa ceva cu ochii mei.

— Alex Cross, am spus la telefon. M-am întors către fereastra panoramică prin care se vedeau lacul şi deşertul în depărtare. Priveliştea era liniştitoare, într-un contrast izbitor cu ceea ce se întâmplase în apartament.

— Sunt Jamilla, Alex. Te-am trezit?

— Nu, nici pe departe. Îmi doresc s-o fi făcut. Sunt la scena unei crime. În Las Vegas, holbându-mă la deşert. Şi tu stai treză destul de târziu, am spus.

Îmi făcea bine să-i aud vocea. Suna în toate minţile şi normală. *Era* în toate minţile şi normală. Eu eram cel care avea necazuri.

— O, câteodată stau târziu la birou. În felul ăsta pot să-mi termin munca pe o zi după ce toată lumea pleacă acasă. Alex, am nişte informaţii pe care vreau să ţi le împărtăşesc despre atacurile cu muşcături.

După sunetul vocii ei, bănuiam că nu avea să-mi facă viaţa mai uşoară.

—Dă-i drumul, Jamilla. Te ascult.

—În regulă, a spus. Am lucrat cu doi legişti de la celelalte două locuri unde au atacat băutorii de sânge. Cred că am dat peste ceva important în San Luis Obispo, apoi în San Diego.

Ascultam. Jamilla avea toată atenţia mea.

— În ambele oraşe, legiştii s-au implicat chiar în cazuri şi au încercat să ne ajute. Aşa cum ştii, am făcut o exhumare în San Luis Obispo. Apoi Guy Millner, legistul din San Diego, a făcut acelaşi lucru. Nu te voi plictisi cu toate detaliile acum, deşi ţi le pot povesti peste noapte

la hotelul la care stai.

— Ar fi extraordinar. Evident, nu trimitem niciunul din aceste materiale prin fax.

— Uite ce am aflat. În ambele crime, urmele de dinţi sunt diferite de cele din San Francisco sau Los Angeles. Urmele au fost lăsate de dinţi umani, Alex. Dar ucigaşii nu au fost aceiaşi. Dovezile sunt destul de clare. Alex, sunt cel puţin *patru* ucigaşi care operează în libertate. *Cel puţin* patru. Până acum am identificat patru seturi diferite de dinţi umani.

Încercam să înţeleg ceva din ceea ce auzeam.

— Vorbim de corpuri care au fost exhumate? Dinţii umani pot lăsa urme în oase?

— Da. Legiştii au căzut de acord asupra acestui lucru. Emailul de pe dinţi e cea mai dură substanţă din corpul uman. De asemenea, aşa cum ştii, ucigaşii ar fi putut purta prelungitoare.

— Colţi?

— Exact. Pe oasele din San Diego erau *tăieturi*. E un alt motiv pentru care urmele erau clare.

— Tăieturi? am repetat, surprins.

— Tu eşti psihologul, nu eu. Tăieturile relevă o acţiune puternică, repetată şi intenţionată. Cu siguranţă ar putea explica urmele de dinţi. Victima avea cam cincizeci de ani. Şi asta ne-a ajutat puţin. După sursele mele, oasele lui aveau o densitate mai mică datorită osteoporozei. Aşa se explică urmele clare. Dar de ce tăieturi pe oase? Spune-mi tu.

Mă gândeam la asta.

— Ce zici despre asta? Înăuntrul oaselor se află măduva. Iar măduva e bogată în vase de sânge.

— O, Alex, la dracu'! spuse Jamilla. Asta ar putea să fie. Absolut îngrozitor, nu?

36

Uciderea celor doi actori a stârnit paroxistic atenţia presei în legătură cu cazul.

Dintr-o dată aveam sute de indicii de verificat şi prea multe piste false de urmărit. Potrivit indiciilor, Dara Grey şi Andrew Cotton fuseseră văzuţi în aproape fiecare hotel şi club din Vegas. Era exact ceea ce nu ne trebuia. Hotărâsem să nu facem publică informaţia că ar putea exista mai mult de un cuplu de criminali. California şi Nevada nu erau pregătite pentru aşa ceva. Kyle Craig hotărâse să stea ascuns câteva zile. Bineînţeles, eram de aceeaşi părere. Nu prea aveam de ales. Cazul era prea complex şi părea să se complice în continuare. Erau implicaţi peste 1000 de poliţişti şi agenţi FBI

Apoi omorurile au încetat pur şi simplu.

Modelul care părea să se contureze a luat sfârşit; criminalii, care dădeau semne că ar fi devenit mai îndrăzneţi, s-au evaporat pur şi simplu. Sau poate că nu mai găseam noi cadavrele.

Vorbeam zilnic cu portretiştii criminalişti din Quantico, dar niciunul dintre ei nu putea distinge vreun model care să aibă logică pentru oricare dintre noi. Nici Jamilla Hughes nu putea să aducă indicii şi teorii interesante.

Toată lumea era împotmolită de-a binelea.

Ucigaşii s-au oprit pur şi simplu din ucis.

De ce? Ce se întâmpla? Să-i fi speriat publicitatea? Sau era altceva? Încotro dispăruseră criminalii? Câţi erau?

Era timpul să mă duc acasă. Asta era vestea cea bună şi am luat-o aşa cum era. Kyle a fost de acord, aşa că m-am înapoiat la Washington cu sentimentul neplăcut că dădusem greş şi că poate criminalii vor scăpa cu ceea ce făcuseră.

Am ajuns la casa de pe Strada 5 la patru, într-o după- amiază de luni. Faţada casei arata cam uzată, dar confortabilă. Mi-am notat că va trebui să zugrăvesc exteriorul. Şi burlanele necesitau reparaţii. De fapt, de-abia aşteptam.

Nu era nimeni acasă. Nimeni. Fusesem plecat paisprezece zile.

Vrusesem să le fac o surpriză copiilor, dar cred că fusese încă o idee proastă. Ideile proaste păreau să-mi vină cu grămada în ultima vreme.

M-am plimbat prin casă, observând totul, notând mici schimbări de când plecasem. Scooterul Razor-cel-mai-furios avea o roată stricată în spate. Roba albă de cor a lui Damon, învelită într-o pungă de plastic de la curăţătorie, atârna pe balustradă.

Mă simţeam oricum vinovat, iar casa pustie şi tăcută nu mă ajuta

deloc. M-am uitat la câteva fotografii înrămate de pe pereţi. Fotografia mea de la nuntă cu Maria. Portrete de şcoală ale lui Damon şi Jannie. Instantanee cu micul Alex. O fotografie oficială a Corului de Băieţi făcută de mine la Catedrala Naţională.

— „Tata e acasă, tata e acasă", fredonam eu un vechi cântec din anii '60, aruncând între timp o privire prin dormitoarele de sus. „Shep and the Limelites", am murmurat.

Nu era nimeni prin preajmă să observe că fredonam vechi melodii de rock'n'roll încercând să-mi ridic moralul. Capitoliul şi Biblioteca Congresului erau la o distanţă la care se putea ajunge pe jos şi ştiam că Nanei îi plăcea să-i ducă pe copii acolo, uneori. Poate erau acolo?

Am suspinat şi m-am întrebat încă o dată dacă nu cumva era timpul să mă las naibii de munca de poliţie. Dar exista un şpil: încă mă pasiona munca de poliţie. Chiar dacă ratasem pe Coasta de Vest, de obicei obţineam unele rezultate. Salvasem nişte vieţi în ultimii ani. FBI-ul mă invitase la unele dintre cele mai grele cazuri ale lor. Îmi închipuiam că era vocea egoului meu şifonat, aşa că am terminat cu prostiile interioare, le-am tăiat brusc.

Am făcut un duş fierbinte, apoi m-am schimbat într-un tricou cu Marşul Bărbaţilor, blugi şi şlapi. M-am simţit mult mai confortabil, de parcă m-aş fi întors în propria mea piele. Aproape că mă puteam autosugestiona că macabrii vampiri ucigaşi dispăruseră din viaţa mea pentru totdeauna. Cred că asta îmi doream să se întâmple. Să-i las pur şi simplu să se târască înapoi în groapa lor.

Am coborât în bucătărie şi am luat o Coke din frigider. Nana lipise câteva din perlele copiilor pe uşă., Întâlnire *intra*galactică" de Damon, şi „Scursura marinei salvează ziua – Din nou" de Janelle.

Pe masa din bucătărie se afla o carte. *10 alegeri proaste care strică viaţa femeilor de culoare.* Nana citea iar ceva literatură de consum. Am aruncat o privire înăuntru, să văd dacă eu eram una dintre cele zece alegeri proaste.

Am ieşit pe verandă. Pisica Rosie dormea în şezlongul Nanei. A mieunat când m-a văzut, dar nu s-a ridicat să se frece de picioarele mele. Fusesem plecat prea mult timp.

— Trădătoareo, i-am spus lui Rosie. M-am dus şi am scărpinat-o pe gât şi i-a plăcut.

S-au auzit paşi pe veranda de la intrare. M-am dus în hol şi am deschis larg uşa. Lumina vieţii mele.

Jannie şi Damon s-au uitat la mine şi au ţipat:

— *Cine eşti tu?* Ce cauţi în casa noastră?

— Foarte amuzant, am spus. Hai să-l îmbrăţişaţi pe tati. Fuga-fuga.

Au alergat în braţele mele şi era extraordinar de bine. Eram acasă şi niciun loc pe lume nu era ca acolo. Apoi m-a fulgerat un gând pe care

nu îl voiam: Creierul ştia că sunt aici? Mai era sigură casa noastră?

37

Când e cel mai bine, viaţa e inimaginabil de simplă şi bună... Aşa cum ar trebui să fie. Sâmbătă dimineaţă, împreună cu Nana, am luat copiii şi am pornit spre locul lor preferat din Washington, uriaşul şi minunatul şi uneori impresionantul complex Smithsonian. Eram toţi de acord că Smithsonian, sau Smitty, cum îl numea Jannie de când era fetiţă, era locul în care ne doream să fim în ziua aceea.

Singura problemă era unde să ne ducem odată ajunşi acolo.

De vreme ce Nana rămânea acolo doar pentru câteva ore cu micul Alex, am lăsat-o pe ea să aleagă prima oprire a zilei.

— Lasă-mă să ghicesc, zise Jannie rostogolind ochii. Muzeul de Artă Africană?

Mama Nana îi făcu cu degetul:

— Nu, domnişoară Wisenheimer. De fapt, mi-ar plăcea să merg la Clădirea Artelor şi Industriilor. Asta e alegerea mea pentru azi, tânără doamnă. Te surprinde? Eşti şocată că Nana nu e roaba obiceiurilor pe care o credeai?

Damon ciripi:

— Nana vrea să vadă istoria fotografilor negri. Am auzit de ea la noi la şcoală. Au poze faine cu cowboy negri. Nu-i aşa, Nana?

— Şi multe, multe altele, spuse Nana. O să vezi, Damon. O să fii mândru şi uimit şi poate te va stimula să faci mai multe fotografii decât faci. Şi pe tine, Jannie. Şi pe Alex la fel. Nimeni nu face poze în familia asta în afară de mine.

Aşa că ne-am dus întâi la Clădirea Artelor şi Industriilor, şi a fost foarte bine, ca întotdeauna. Înăuntru se amestecau agreabil zgomotul monoton al aerului condiţionat cu ţipetele unui album de gospel. Am văzut cowboy negri şi o mulţime de fotografii excepţionale din Renaşterea din Harlem. Am stat în faţa unei fotografii de patru metri cu bărbaţi negri în costume, cravate şi jobenuri, făcută de sus. Un instantaneu uimitor, greu de uitat.

— Dac-aş vedea scena asta pe stradă, spuse Jannie, cu siguranţă aş face fotografia.

După Arte şi Industrii i-am făcut pe plac lui Jannie şi ne-am dus la Planetariul Einstein, unde am urmărit filmul „Şi o stea după care să te învârţi” pentru a patra sau a cincea oară, sau pentru a şasea sau a şaptea oară, dar cine mai stă să numere? Apoi Nana l-a luat pe micul Alex şi au plecat să-l culce pe micuţ, iar noi ne-am continuat călătoria prin Muzeul Aerului şi al Spaţiului. Aceasta era partea călătoriei

noastre pe care Jannie o numea „Călătoria avioane-trenuri de macho a lui Damon”.

Dar până şi lui Jannie îi plăcea Muzeul Aerului. Avionul fraţilor Wright plutea deasupra noastră, agăţat de cabluri, şi era minunat. Traverse uşoare de molid şi bucăţi întinse de muşama albă. La dreapta lui, Breitling Orbiter 3, o altă pagină importantă de istorie aeronautică –primul zbor nonstop cu balonul în jurul lumii. Şi apoi – „Un pas mic pentru om” – modulul de comandă al misiunii Apollo 11, în greutate de cinci tone. Poţi să priveşti toate aceste lucruri cu cinism sau poţi să le iei aşa cum sunt. Eu am ales să le iau aşa cum sunt. Arta face viaţa mult mai uşoară şi mai plină de recompense.

După ce am terminat de studiat câteva dintre minunile aeronauticii, Damon a insistat să prindem *Misiune pe Mir,* pe ecranul IMAX de la Langley Theatre.

— O să plec în spaţiu într-o zi, declară el.

— Am ştiri pentru tine, spuse Jannie. Eşti deja acolo.

În onoarea Nanei, ne-am oprit la Muzeul de Artă Africană, unde copiii s-au distrat de minune pe seama hainelor şi măştilor ceremoniale, dar mai ales cu vechea expoziţie de scoici colorate, brăţări şi inele. Înăuntru era linişte, un spaţiu colorat şi răcoros. Ultima oprire a zilei a fost la Sala Dinozaurilor din Muzeul de Istorie Naturală. Dar apoi Jannie şi Damon au spus că *trebuia* să vedem hrănirea tarantulei la Grădina Zoologică de Insecte Orkin. Pe pereţii pictaţi astfel încât să semene cu o pădure tropicală era un afiş: „Insectele nu vor moşteni pământul – le aparţine acum”.

— Ai noroc, îl tachină Jannie pe fratele ei. Specia ta stăpâneşte.

În sfârşit, pe la şase, am traversat Aleea Madison către Centrul Comercial. Copiii erau deja tăcuţi, obosiţi şi le era foame – şi la fel mă simţeam şi eu. Am luat o cină în aer liber sub copacii rămuroşi şi umbroşi de pe Dealul Capitoliului.

A fost cea mai bună zi pe care am petrecut-o pe parcursul a câteva săptămâni.

Nu m-a sunat nimeni.

38

Aşa cum făcuse de atâtea ori înainte, probabil de vreo duzină de ori, Creierul îi urmărea pe Alex Cross şi pe familia lui.

Dragostea e egală cu ura, gândi el. Ce ecuaţie formidabilă, totuşi atât de adevărată, absolut adevărată. Făcea lumea să se învârtă, şi asta era o lecţie pe care Alex Cross trebuia să o înveţe. Hristoase, era un nenorocit atât de optimist. Era enervant.

Dacă i-ar fi păsat cuiva să studieze trecutul *lui* cu atenţie, ar fi descoperit explicaţia tuturor lucrurilor care se întâmplaseră până în momentul acela. Şirul lui de delicte şi crime era unul dintre cele mai îndrăzneţe din istorie. Dura de mai bine de douăzeci şi opt de ani. Putea să numere greşelile pe care le făcuse pe degetele de la o mână. Explicaţiile erau la îndemână, astfel încât să le poată vedea toată lumea:

Tulburare de personalitate narcisistă.

De aici a început totul. Aici avea să se sfârşească.

Un grandios simţ al propriei importanţe.

Ăsta era el, de acord.

Aşteptarea de a fi recunoscut ca superior, fără realizări egale cu ale lui.

Preocupat cu fantezii de succes nelimitat, putere, inteligenţă sau iubire ideală.

Exploatator în relaţiile interpersonale.

Într-adevăr. Trăia pentru asta.

Lipsă de empatie.

Asta în termeni moderaţi.

Dar te rog notează, doctore Cross şi toţi cei care aţi dori să studiaţi urma lungă şi sinuoasă – aceasta este o tulburare de personalitate. Nu e implicată nici o psihoză. Sunt un gânditor ordonat, chiar obsedat. Pot elabora planuri complicate care servesc nevoii mele de a concura, critica şi controla. Cei trei C. Foarte rar sunt impulsiv.

Întrebări pe care ar trebui să vi le puneţi despre mine:

Părinţii mei sunt în viaţă? Răspuns: *Da şi nu.*

Am fost vreodată căsătorit? Răspuns: *Da.*

Vreun frate? Răspuns: *O, absolut. Nota bene.*

Dacă sunt căsătorit, am vreun copil? Răspuns: *Două frumuseţi americane originale. Apropo, am văzut filmul ăla. Mi-a plăcut Kevin Spacey. La nebunie.*

Sunt atractiv sau am vreun defect fizic? Răspuns: *Da şi da.*

Acum, faceţi-vă tema! Desenează triunghiurile dragostei şi al urii în viaţa mea, doctore. Eşti *în* triunghiuri, desigur. Ca şi familia ta – Nana, Damon, Jannie şi Alex Jr. Tot ce îţi este drag sau despre care crezi că te reprezintă este chiar acolo, în frumoasele triunghiuri, înfăşurate în

obsesiile mele.

Aşa că dezleagă enigma înainte de a fi prea târziu pentru amândoi. Ca să nu mai vorbim de toţi cei la care ţii pe lumea asta.

Sunt chiar în faţa casei tale de pe Strada 5 şi ar fi aşa de simplu să dau buzna înăuntru chiar acum. Ar fi fost uşor să vă omor pe tine şi pe familia ta la Smithsonian, sau „Smitty”, cum îi spune fiica ta.

Dar asta ar fi fost prea simplu, prea insignifiant şi, *aşa cum am încercat să îţi spun...*

Telefonul din mâna Creierului suna, zbârnâia, încerca să dea de cineva. Îl lăsă răbdător să continue. În cele din urmă, Cross răspunse.

— *Am un simţ grandios al propriei importanţe,* spuse Creierul.

39

Mi-am reluat lucrul în Washington, unde colegii mei detectivi m-au luat peste picior pentru că părea să îmi placă grozav să lucrez cu Biroul Federal în ultima vreme. Nu ştiau că mi se propusese să devin agent FBI şi că de fapt mă gândeam la acest lucru. Dar mă atrăgeau străzile mizerabile din Washington.

A urmat o săptămână rezonabilă la serviciu şi când a venit o altă vineri, am avut o întâlnire. Cu multă vreme în urmă mi-a trecut prin. cap că cel mai bun lucru care s-a întâmplat vreodată în viaţa mea a fost să fiu căsătorit cu Maria şi să fac doi copii grozavi cu ea. Nu e un lucru uşor să te joci de-a întâlnirile la orice vârstă, mai ales când ai doi copii mici. Voiam cu adevărat să mă îndrăgostesc din nou, dacă puteam, să mă aşez la casa mea şi să-mi schimb viaţa. Din când în când, le auzeam pe mătuşile mele spunrnd: „Bietul Alex, nu are şi el pe nimeni care să-l iubească, aşa-i? E singur-singurel, bietul copil".

Nu era chiar adevărat. Săracul Alex, pe naiba. Îi am pe Damon, pe Jannie şi pe micuţul Alex. Mai e şi Nana. Şi am numeroşi prieteni buni în Washington. Îmi fac uşor prieteni – cum e Jamilla Hughes. Până acum, nu mi-a fost greu să am o întâlnire. Până acum.

Mă cunoşteam cu Macy Francis de când eram copii şi creşteam în acelaşi cartier. Macy a plecat să-şi ia două diplome, în literatură engleză şi în educaţie, la universităţile Howard şi Georgetown. Eu am fost la Georgetown, apoi mi-am dat doctoratul în psihologie la Johns Hopkins. Cam cu un an în urmă, Macy s-a întors în zona Washington pentru a preda literatură engleză la Georgetown. Ne-am întâlnit din nou la una din petrecerile lui Sampson. În seara aceea am vorbit cam o oră şi mi-am dat seama că îmi plăcea. Ne-am înţeles să ne întâlnim din nou curând.

Am sunat-o pe Macy când m-am întors din excursia mea ratată în California. Ne-am întâlnit la restaurantul 1789 să bem ceva, şi poate să luăm cina. A fost alegerea ei. Era lângă locuinţa ei din Georgetown. Restaurantul se află într-o casă în stil federal de la intersecţia străzilor 36 şi Prospect. Am ajuns primul, dar Macy a apărut şi ea la câteva minute după aceea. A venit spre mine şi m-a sărutat dulce pe obraz înainte de a ne aşeza la masă în cârciuma cochetă. Mi-a plăcut atingerea trecătoare a buzelor ei, mirosul unui parfum de cedru de pe gâtul ei. Purta un pulover liliachiu cu guler înalt – fără mâneci –, o cămaşă neagră uşoară şi pantofi de piele întoarsă cu tocuri joase. În urechi avea cercei mici cu diamant

— Ştii, o să-ţi spun un secret, Alex, zise Macy după ce comandasem

paharele de vin. Te-am văzut la petrecerea lui John Sampson şi mi-am spus că Alex Cross arată mai bine ca niciodată. Îmi pare rău, dar asta îmi trecea prin cap.

Am râs amândoi. Avea dinţii egali, de un alb strălucitor. Ochii ei căprui erau luminoşi şi inteligenţi. Întotdeauna fusese cea mai deşteaptă din clasă.

— Şi eu am gândit la fel despre tine, i-am spus. Îţi place să predai, merge treaba la noul tău serviciu de la Georgetown? Te lasă în pace iezuiţii?

Încuviinţă

— Tata mi-a spus cândva că eşti un om norocos dacă *găsești* vreodată ceva ce îţi place să faci. Apoi e un miracol dacă găseşti pe cineva să te *plătească* pentru asta. Cred că eu le-am găsit pe amândouă. Dar tu?

— Ei bine, am spus serios, nu sunt sigur dacă îmi place munca mea sau pur şi simplu sunt dependent de ea. Nu, de fapt îmi place cu adevărat în majoritatea timpului.

— Eşti dependent de muncă? întrebă Macy. Spune adevărul acum.

— O, nu... Ei bine, *poate*... în unele săptămâni da.

— Dar nu şi săptămâna asta? Sau cel puţin nu în seara asta?

— Nu, săptămâna asta a fost în cea mai mare parte relaxată. Iar seara asta e foarte relaxată. Am mare nevoie de aşa ceva, am zis râzând

— Pari relaxat, Alex. E atât de plăcut să te întâlnesc din nou.

Am continuat să vorbesc cu Macy de una, de alta. Câţiva oameni mâncau pe banchetele din cârciumă, dar era mai curând linişte. Părinţii studenţilor de la Georgetown îşi duc adeseori copiii la 1789 să le ofere o masă specială. *E* un loc special. Eram bucuros să mă întâlnesc cu Macy în locul acela. Făcuse o alegere bună.

— Am întrebat câteva prietene despre tine, mărturisi, după care chicoti: Alex Cross nu e „disponibil”, mi-au spus câteva dintre ele. „E un fel de încuiat”, a zis o prietenă bună. Celelalte fete au declarat că e nebună de legat. Dar – *ești*?

Am clătinat din cap.

— E amuzantă nevoia oamenilor de a emite judecăţi despre toţi ceilalţi. Locuiesc tot în vechiul cartier, nu? În Southeast nu locuiesc încuiaţii. Sau nu cred...

Macy fu de acord cu asta.

— Ai dreptate, ai dreptate. Nu sunt prea mulţi cei care înţeleg cum am crescut noi acolo, Alex. Eu am fost botezată după un blestemat de magazin universal. Îţi vine să crezi aşa ceva?

— Da. Am crescut aici, Macy. Am ciocnit paharele şi am râs.

— Cred că am noroc că nu mă cheamă Bloomingdale.

Am adus vorba de câteva ori despre cină, dar ea se simţea mai bine

stând şi vorbind. O cunosc pe bucătăreasa Ris Lacoste şi îmi place grozav felul în care găteşte. Îmi stătea inima la o plăcintă de crab garnisită cu salata ei specială de varză. Dar am mai băut încă două pahare de vin, apoi Macy a început să mi-o ia oarecum înainte cu comenzile de vin.

— Eşti sigură că nu vrei să mănânci ceva? am întrebat-o ceva mait ârziu.

— Cred că ţi-am spus deja că nu, ripostă ea, dar se sili să zâmbească. Îmi place ceea ce facem aici, pur şi simplu stăm de vorbă şi glumim. Ţie nu?

Îmi plăcea realmente să vorbesc cu Macy, dar nu mai mâncasem nimic de la micul dejun şi chiar aveam nevoie să bag în stomac ceva mâncare solidă, cât mai repede cu putinţă. Tânjeam după o supă de fasole neagră, lucioasă. Am aruncat o privire la ceas şi am văzut că era deja zece şi jumătate. Mă întrebam la ce oră nu se mai servea la 1789.

Macy a început să-mi povestească despre căsătoriile ei. Primul ei soţ fusese un vagabond şi un ratat; iar al doilea, un bărbat mai tânăr decât ea din Grenada, a fost şi mai rău. Începea să vorbească puţin cam tare şi oamenii de la bar erau din ce în ce mai atenţi la noi.

— Iată-mă deci la 37 de ani. A trebuit să-mi reiau lucrul, deşi nu îmi doream. Predau la boboci, Alex. Compoziţie în limba engleză, literatură universală. Dumnezeu ştie că studenţii mai în vârstă sunt şi aşa destul de răi.

Eram sigur că spusese că îi plăcea să predea, dar poate că nu auzisem bine sau poate fusese sarcastică. Nu mai vorbeam prea mult, doar o ascultam povestind, şi până la urmă Macy a observat. Şi-a pus mâna peste a mea. Avea cea mai netedă piele închisă la culoare.

— Îmi pare rău, m-a luat valul, Alex. Vorbesc prea mult, nu-i aşa? Mi s-a mai spus. Îmi pare foarte rău.

— Nu ne-am văzut de multă vreme. Sunt o mulţime de lucruri de povestit.

M-a privit cu ochii ei căprui nemaipomenit de frumoşi. Îmi părea rău că o răniseră căsătoriile ei, că o rănise dragostea. Uneori se întâmplă celor mai buni dintre oameni. Era clar că Macy suferea încă.

— Arăţi cu adevărat grozav, spuse. Şi eşti un destul de bun ascultător pentru un bărbat. Asta e important.

— Şi tu arăţi grozav, Macy. Îmi plac poveştile tale..

Mâna ei era din nou peste a mea, cu unghiile strălucitoare mângâindu-mă uşor. De fapt, era plăcut. Nu ceva din cale-afară de subtil. Îşi udă buza superioară cu limba, apoi şi-o muşcă uşor pe cea de jos. Începeam să uit că mi-era foame de o supă de fasole neagră şi crab la 1789. Macy mă privea fix în ochi, în tăcere. Eram amândoi adulţi, fără obligaţii şi o consideram fără îndoială foarte atrăgătoare.

— Nu stau departe de aici, Alex, spuse. De obicei nu fac asta. Vino

acasă cu mine. Condu-mă doar până acasă.

Casa ei era la doar zece blocuri distanţă, aşa că am condus-o acasă. Mergea şi vorbea puţin împleticit. Mi-am pus braţul în jurul ei şi am ţinut-o în echilibru.

Apartamentul lui Macy era la parterul unei case de oraş de lângă Universitatea Georgetown. Era mobilat cu strictul necesar, cu pereţii zugrăviţi în verde pal. Lângă un perete se afla o pianină neagră lăcuită. Îmi atrase privirea un articol de revistă înrămat despre Rudy Crew educatorul. Citatul era tipărit cu litere mari: „Educaţia este distribuţia cunoaşterii... iar o mare problemă a acestei ţări este cui distribuim acest produs special".

Am luat-o în braţe pe Macy şi ne-am mângâiat câteva clipe pe canapeaua din camera de zi. Îmi plăcea atingerea ei şi cum sărută. Cu toate astea, nu era în regulă. Ştiam că nu-mi doresc să fiu acolo. În orice caz nu în seara aceea. Macy nu era în cea mai bună formă.

— Un bărbat bun e greu de găsit, spuse Macy, trăgându-mă lângă ea. Vorbea încă împleticit. Nu ai nici o idee, nici una. E aşa de greu aici. Un iad.

De fapt, cam aveam o idee despre cât era de greu să găseşti pe cineva cu care să fii împreună, dar nu am intrat în detalii. Poate altă dată..

— Macy, eu o să plec acasă, am spus într-un târziu. Mi-a plăcut să te întâlnesc din nou. Mi-a plăcut grozav.

— Mă aşteptam la aşa de multe! Ştiam eu! îmi reproşă ea. *Du-te* pur şi simplu, Alex. Pleacă. Nu vreau să te mai văd niciodată!

Înainte să-i apară furia în privire, am văzut ceva frumos şi aproape irezistibil. Acum dispăruse din nou. Poate că acel ceva frumos se putea întoarce, poate nu. Apoi Macy începu să plângă şi ştiam destul de bine că nu trebuie să încerc s-o împac. Nu voiam să-mi bat joc de ea.

Am părăsit pur şi simplu apartamentul, cu pianul lui frumos şi cu citatul minunat din Rudy Crew. Femeia asta nu era potrivită să fiu cu ea. Cel puţin, nu pentru moment.

Tristă noapte.

Şi o femeie bună e greu de găsit, aş fi vrut să-i spun lui Macy.

Doamne, detestam întâlnirile.

40

Seara cu Macy Davis a continuat să mă sâcâie în următoarele câteva zile. Era ca o melodie tristă ce se derula în mintea mea. Nu mă aşteptasem să iasă aşa. Nu-mi plăcea ceea ce văzusem sau ceea ce simţisem. Mă urmărea privirea din ochii lui Macy: un amestec de suferinţă, vulnerabilitate şi furie greu de împăcat.

Am pus mâna pe Sampson miercuri seara, după terminarea serviciului. Ne-am înţeles să ne întâlnim la Mark, să bem ceva. Barul era la două blocuri mai încolo de Strada 5. Lumea era de prin împrejurimi. Tavan jos, podele din scânduri de pin, bar de mahon lung şi uzat, ventilator în tavan care se învârtea leneş.

— Fir-ai să fii! zise Sampson când ajunse şi mă găsi stând singur şi păzind o sticlă de Foggy Bottom şi studiind vechiul ceas Pabst de pe perete. Nu te supăra că-ţi spun, dar arăţi dărâmat de-a binelea, omule. Dormi ca lumea? Dormi tot *singur*, nu?

— Şi eu mă bucur să te văd, i-am spus. Stai jos şi ia o bere.

Apoi Sampson îşi puse una din mâinile lui de mamut în jurul meu. Mă îmbrăţişă de parcă eram copilul lui.

— Ce naiba se întâmplă cu tine? întrebă el.

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu sigur. Vânătoarea de oameni de pe Coasta de Vest a luat-o rău razna. Vreau să spun că blestemăţia s-a oprit de tot. Nici despre uciderea lui Betsey Cavalierre nu se aude nici un cuvânt. Am avut o întâlnire acum două seri. Mai că m-a făcut să jur că nu mă mai întâlnesc niciodată cu nimeni în viaţa mea.

Sampson încuviinţă.

— Ştiu textul melodiei ăsteia. Comandă un Bud de la barman, un fost poliţist pe care îl cunoşteam amândoi, Tommy DeFeo.

— Cazul la care lucram în California s-a terminat rău, John. Ucigaşii au dispărut pur şi simplu. S-au volatilizat. Asta e. Ce mai faci? Arăţi bine. Pentru tine...

Ridică degetul arătător, şi-l îndreptă direct între ochii mei.

— Întotdeauna arăt bine. E un dat. Nu încerca să schimbi subiectul cu mine. Avem o discuţie aici.

— O, pe naiba, ştii că nu-mi place să vorbesc despre necazurile mele, John. Aşa că spune-mi despre ale tale.

Am râs, dar el a rămas serios. Sampson m-a privit în tăcere, aşteptând.

— Probabil ai fi un psihiatru destul de bun, i-am spus.

— Că tot veni vorba, ai mai fost să-l vezi pe doctorul Finally în ultima vreme?

Adele Finally e psihiatra mea. A fost şi Sampson la ea de câteva ori. E de ajutor, suntem amândoi de acord asupra acestui lucru. Amândoi suntem fanii lui Adele.

— Nu, e foarte supărată pe mine. Zice că nu mă străduiesc destul, că nu vreau să mă obişnuiesc cu propria mea suferinţă. Vorbe de-astea.

Sampson încuviinţă şi zâmbi subţire.

— Vasăzică cum de se întâmplă asta?

M-am strâmbat.

— N-am zis că sunt de acord cu Adele.

Am luat o înghiţitură de bere. Nu era prea rea, şi îmi plăcea să fiu loial unui producător de bere local.

— Când *încerc* să accept blestemata de suferinţă, mă întorc tot timpul la conflictul dintre munca mea şi viaţa pe care cred că vreau să o duc. Iar am pierdut unul dintre concertele lui Damon când eram în California. Lucruri de-astea se-ntâmplă tot timpul.

Sampson mă lovi amical în umăr.

— Ştii, ăsta nu e sfârşitul lumii. Damon ştie că îl iubeşti de nu mai poţi. Câteodată vorbesc despre asta cu şmecherul ăla mic. Lui îi trece. Trebuie să-ţi treacă şi ţie.

— Poate e doar faptul că am lucrat la prea multe cazuri de crimă în ultimii câţiva ani. Mă schimbă.

Sampson încuviinţă. Îi plăcea răspunsul.

— Se pare că te simţi cam epuizat.

— Nu, mă simt de parcă aş trăi un coşmar îngrozitor care nu se mai termină. Prea multe coincidenţe în preajma mea. Creierul strigându-mi numele, ameninţându-mă. Nu ştiu cum să opresc asta.

Sampson se uită fix în ochii mei şi rămase acolo.

— Mai înainte ai zis cuvântul *coincidenţă,* dragule. Tu *nu* crezi în coincidenţe.

— Asta mă înspăimântă aşa de tare. Dacă vrei să ştii adevărul, cred că cineva chiar e pe urmele mele, şi mă urmăreşte *de multă vreme.* Oricine ar fi, e mai înspăimântător decât vampirii. Primesc întruna telefoane de la cineva, John. Mă sună în fiecare zi. Cu greu ratează vreuna. Nu putem localiza apelurile.

Sampson îşi trecu o mână peste frunte.

— *Acum* mă sperii tu pe mine. Cine te-ar pândi pe tine? Cine ar îndrăzni să se lege de Secerătorul Dragonului? Trebuie să fie vreun prost.

— Crede-mă, am spus. Nu e vorba de un prost.

41

Am stat cu Sampson la barul Mark mai mult decât ar fi trebuit. Am băut multă bere şi în cele din urmă localul s-a închis odată cu plecarea noastră, pe la două. Eram suficient de inteligenţi, şi normali, şi treji să ne lăsăm maşinile în parcare în loc să conducem până acasă. Am mers către casă împreună cu John, sub un cer scăldat în lumina lunii. Mi-a adus aminte de vremurile când eram amândoi copii, în Southeast. Trebuia să mergem pe jos aproape oriunde. Dacă eram epuizaţi, poate luam un autobuz. M-a lăsat la mine acasă şi şi-a continuat drumul către şantierul naval şi spre casa lui.

A doua zi, dimineaţă devreme, a trebuit să-mi recuperez maşina înainte de a mă duce la serviciu. Nana şi micul Alex se treziseră, şi după ce am băut o ceaşcă de cafea fierbinte l-am pus pe Alex în mergător. Am mers împreună până la maşina mea.

Cerul dimineţii era senin şi strălucitor şi cartierul părea tăcut şi liniştit la şapte dimineaţa. Plăcut. Locuiesc pe Strada 5 de treizeci de ani, încă de când Nana s-a mutat aici din vechea ei locuinţă de pe New Jersey Boulevard. Încă mi-e drag cartierul, aici se simte acasă familia Cross. Nu ştiam dacă aş fi fost vreodată în stare să plec.

— Tati a fost cu unchiul John aseară, i-am spus băieţelului în timp ce ne plimbam, aplecându-mă deasupra mergătorului cu dungi albe şi albastre. Am trecut pe lângă o femeie frumoasă care se ducea la serviciu. Mi-a zâmbit de parcă aş fi fost cel mai bun bărbat din istorie fiindcă îmi plimbam copilul la o oră atât de matinală. Nu am crezut nici o clipă, dar mi-a plăcut fantezia asta.

Micuţul Alex e foarte atent la vârsta de nouă luni şi îi place să urmărească trecând oamenii, maşinile şi norii ce se scurg pe deasupra căpşorului lui. Îi place să umble în mergător şi mie îmi place să-l împing, vorbind cu el sau cântând refrene pentru copii în timp ce ne vedem de treabă.

— Vezi cum bate vântul în frunzele copacilor? l-am întrebat şi el s-a uitat în sus de parcă ar fi înţeles tot ce spuneam.

E imposibil de apreciat cât înţelege, dar pare să reacţioneze la ceea ce spun. Damon şi Jannie erau la fel, deşi Jannie gângurea tot timpul când era bebeluş. Îi mai place şi acum să vorbească, şi să aibă ultimul cuvânt, şi următorul după ultimul, exact ca bunica ei şi, dacă îmi amintesc bine, ca mama ei, Maria.

— Trebuie să mă ajuţi, amice. M-am aplecat şi am vorbit din nou cu micuţul Alex.

S-a uitat în sus la mine şi a zâmbit frumos. *Sigur, tati. Poţi conta pe*

ajutorul meu.

— Meseria ta e să mă ţii întreg la minte o bucată de vreme. Dă-mi ceva scump la care să mă concentrez. Poţi face asta?

Alex continua să zâmbească. *Sigur că pot, tati. Nu e nicio problemă. Consideră treaba ca şi făcută. Eu ta. Sprijină-te pe mine.*

— Bun băiat. Ştiam că pot să mă încred în tine. Continuă doar să faci ceea ce faci. Eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat de la o vreme încoace. Te iubesc, mititelule.

Totuşi, în timp ce vorbeam cu fiul meu, câteva din sentimentele nopţii trecute veniră peste mine ca o ceaţă rece şi udă dinspre râul Anacostia. *Coincidenţe,* mi-am amintit. *Lucrurile rele care s-au întâmplat în preajma mea în ultimii doi ani. O perioadă într-adevăr proastă. Uciderea lui Betsey Cavalierre. Creierul. Ucigaşii vampiri.*

Simţeam nevoia să mă eliberez cumva, aveam nevoie de un pic de aer.

Când am ajuns la sediu în dimineaţa aceea, mă aştepta un mesaj. Avusese loc o altă crimă cu vampiri. Dar jocul se schimbase, luase o altă întorsătură.

Nenorocirea se petrecuse în Charleston, Carolina de Sud.

Ucigaşii erau pe Coasta de Est din nou.

Partea a treia

CRIMĂ ÎN SUD

Am luat avionul spre Charleston şi am ajuns cu puţin înainte de 10 dimineaţa. Povestea crimei locale era afişată cu litere groase pe primele pagini ale ziarului *Post and Courier* şi *USA Today*.

Mergeam nesigur şi speriat prin perimetrul comercial strălucitor, steril şi aglomerat al aeroportului. Călătorii pe lângă care treceam păreau nervoşi şi îngrijoraţi. Câţiva dintre ei arătau de parcă n-ar fi dormit bine în noaptea aceea.

Sunt sigur că unii dintre ei aveau senzaţia că dacă ucigaşii misterioşi puteau să atace în inima Charlestonului, o puteau face şi într-o sală de aşteptare sau un fast-food din aeroport. Nimeni nu se mai simţea în siguranţă, oriunde ar fi fost.

Am închiriat o maşină de la aeroportul din Charleston şi m-am îndreptat spre un loc din oraş numit Lacul Colonial. Un bărbat şi o femeie care alergau fuseseră ucişi acolo pe la ora şase în dimineaţa precedentă. Cei doi fuseseră căsătoriţi doar două luni. Asemănările cu crimele din parcul Golden Gate erau incontestabile.

Nu mai fusesem niciodată în Charleston, deşi citisem cărţi a căror acţiune se petrecea acolo. Curând am descoperit eu însumi că Charlestonul e un oraş minunat ca aspect. Pe vremuri fusese un oraş foarte bogat, cu bani proveniţi din bumbac, orez şi sclavi, desigur. Cele mai mari exporturi erau cele de orez, dar sclavii aduşi în portul din Charleston şi apoi vânduţi în tot sudul erau marfa de import care s-a dovedit cea mai profitabilă. Plantatorii bogaţi călătoreau adesea dinspre ţinuturile joase către casele lor din Charleston, unde aveau loc balurile, concertele şi balurile mascate. Rude de-ale Mamei Nana au fost aduse în portul Charleston şi vândute acolo.

Am găsit un loc de parcare pe Beaufain, o stradă încântătoare pe care erau aliniate case în stil victorian. Am tras chiar cu ochiul la câteva grădini englezeşti. Nu era genul de loc în care trebuie să se petreacă asemenea crime blestemate. Era prea frumos, prea idilic. Oare asta îi atrăsese pe ucigaşi aici? Le plăcea frumuseţea – sau o urau? Ce ne revelau cu fiecare nouă crimă? Să fie asta fantezia lor macabră? Povestea lor de groază?

Dacă oraşul Charleston era suspicios şi temător în legătură cu crimele, atunci străzile din apropierea Lacului Colonial păreau aproape terorizate. Oamenii îşi aruncau priviri reci şi precaute. Nu se vedea nicăieri nimic, nici măcar ceva cât de cât asemănător cu un zâmbet de bun venit sau de ospitalitate sudistă.

Îi lăsasem mesaj lui Kyle să ne întâlnim la lacul înconjurat de trotuare largi şi bănci din fier foijat. Cu o zi înainte, probabil, părea o imagine perfectă şi foarte sigură. În ziua aceea, la intersecţia străzilor Beaufain şi Rutledge erau întinse benzi galbene care marcau scena crimei. Poliţia din Charleston înconjurase zona şi urmărea pe toată

lumea de parcă ar fi fost posibil ca ucigaşii să se întoarcă.

În cele din urmă l-am văzut pe Kyle aşteptând la umbra unui copac şi m-am dus către el. Dimineaţa era caldă, dar o briză din direcţia oceanului aducea un iz de sare şi peşte. Kyle purta hainele lui obişnuite: costum gri, cămaşă albă şi cravată albastră impersonală. Arăta ca scenaristul şi actorul Sam Shepard, în ziua aceea chiar mai mult ca de obicei. Arăta stors, obosit, aproape la fel de hăituit cum mă simţeam eu. Şi pe el îl marcau crimele. Îl marca ceva.

— Aşa trebuie să fi fost vremea şi ieri-dimineaţă, deşi era mai devreme când au atacat victimele, am spus apropiindu-mă de Kyle. Nu a văzut nimeni nimic? Nici un martor într-o astfel de zonă? Am citit asta în rapoartele poliţiei.

Kyle oftă.

— De fapt, avem un martor care a văzut doi bărbaţi ieşind în grabă din parc. Martorul are optzeci şi ceva de ani. Zice că i s-a părut că vede sânge pe cămăşile bărbaţilor şi că a avut senzaţia că se înşală. Apoi a găsit trupurile.

Am trecut iar repede în revistă scena de la Lacul Colonial. Soarele strălucea intens şi am fost nevoit să-mi pun mâna streaşină la ochi. În câţiva copaci ciripeau păsările. Parcul era uşor de observat.

— Au fost aici în plină lumină a zilei. Halal vampiri, am murmurat.

Kyle îmi aruncă o privire.

— Doar nu începi să crezi în vampiri?

— Cred că există oameni care duc un stil de viată ca al vampirilor, i-am spus. Ştiu că unii dintre ei cred că sunt vampiri. Până şi unii dintre cei care joacă roluri poartă dinţi foarte ascuţiţi. Colţi. Pot fi violenţi. Încă nu am văzut niciunul care să-şi schimbe aspectul. Altfel, martorul nostru ar fi văzut doi lilieci îmblăniţi ştergând-o în zbor de aici în loc de doi bărbaţi. Asta ar trebui să fie o chestie amuzantă, Kyle. Ce a mai spus martorul tău despre bărbaţii pe care i-a văzut?

— Nu multe. I s-a părut că erau tineri, Alex. Douăzeci sau treizeci de ani, ceea ce înseamnă că plaja noastră de căutare e enormă. Mergeau repede, dar nu păreau speriaţi că i-a văzut.

— Are optzeci şi şase de ani, Alex. Pare, cum să spun, tulburat de toată atenţia care i se dă.

— Oricine ar fi criminalii, cu siguranţă sunt îndrăzneţi. Mă întreb dacă sunt aceiaşi nenorociţi pe care i-am vânat prin Nevada şi California.

Kyle se lumină oarecum. Avea ceva să-mi spună.

— Oamenii mei din Quantico au stat treji o jumătate de noapte, Alex. Din nou. Au dat peste o jumătate de duzină de oraşe de pe Coasta de Est în care sunt cazuri de crimă nerezolvate care ar putea avea legătură cu celelalte.

— Pe ce durată de timp se întind crimele? am întrebat.

— Asta e partea cu adevărat interesantă. Se poate ca treaba asta să se întâmple de multă vreme. Nimeni nu pare să fi pus aceste cazuri cap la cap înainte de a apărea noi. Întinderea în timp e de cel puţin unsprezece ani.

43

În seara aceea, Kyle şi cu mine am luat cina cu o bună prietenă din Charleston. De fapt, Kyle a făcut aranjamentele, inclusiv rezervări la Grille, pe strada North Tyron.

Kate McTiernan nu se schimase mult de când fuseserăm aruncaţi împreună pe vremea crimelor lui Casanova din Durham şi Chapel Hill, în Carolina de Nord. Când ucigaşul Casanova o răpise pe Kate din casa ei de lângă Chapel Hill, crezuse că era cea mai frumoasă femeie din Sud.

Pe lângă asta, Kate era extraordinar de inteligentă. Acum era medic pediatru, dar se gândea să treacă la chirurgie.

Când Kate a ajuns la masa noastră, amândoi eram adânciţi în conversaţie. Mai exact, ne certam cu privire la posibilii următori paşi ai anchetei.

— Salut, băieţi. Faţa lui Kate era încadrată de un păr şaten închis, lucios. Era mai lung acum. Avea ochi de un albastru închis, cu o strălucire plăcută. Era încă într-o formă excelentă, dar ştiam că, de fapt, era cam molâie.

— Gata! spuse Kate. Băieţi, voi munciţi prea mult. O să ne distrăm în seara asta.

Când am văzut-o ne-am ridicat amândoi de pe scaune, rânjind ca idioţii. Trecusem prin multe împreună şi supravieţuisem să ne întâlnim din nou la această cină neaşteptată în Charleston.

— E o coincidenţă minunată. Am fost la o conferinţă medicală chiar lângă oraş, spuse Kate aşezându-se la masă.

— Alex nu crede că există coincidenţe, spuse Kyle.

— În regulă. Iată-ne, aşadar din nou împreună, aduşi aici de o intervenţie divină sau nu ştiu ce, Domnul fie lăudat, spuse Kate rânjind.

— Pari într-o dispoziţie excelentă, Kate, observă Kyle. Şi el era destul de vesel.

— Ei bine, Kyle, e o plăcere atât de mare şi neaşteptată, de ce n-aş fi? Vă văd pe voi doi. Mai mult, într-o dispoziţie excelentă. Mă căsătoresc primăvara viitoare. Thomas al meu m-a cerut în căsătorie acum două seri.

Kyle îngână nişte felicitări, iar eu am chemat chelnerul şi am comandat o sticlă de şampanie pentru a sărbători. În următoarele minute, Kate ne-a povestit totul despre Thomas al ei, care era proprietarul unei librării mici şi uşor exclusiviste din Carolina de Nord. De asemenea, era pictor de peisaje, şi Kate zicea că se pricepe

foarte bine la ambele lucruri.

— Desigur, sunt extrem de plină de prejudecăţi, dar sunt şi o ticăloasă pretenţioasă şi el e chiar un om bun şi de treabă. Ce fac Nana şi copiii? Ce face Louise, Kyle? întrebă ea. Hai, spuneţi-mi tot. Mi-a fost dor de voi.

La sfârşitul cinei eram toţi bine dispuşi. Şampania şi compania au făcut totul. Observasem dinainte cum Kate putea dispune pe toată lumea în jurul ei – până şi pe Kyle, care nu e cea mai sociabilă persoană de obicei. Ararori şi-a luat ochii de la ea pe tot parcursul cinei.

Pe la ora unsprezece ne-am îmbrăţişat în faţa restaurantului.

— Veniţi la nunta mea, spuse Kate bătând din picior. Kyle vine cu Louise şi tu, Alex, vii cu noua iubire a vieţii tale. Promiteţi?

I-am promis amândoi. Nu aveam de ales. Apoi am urmărit-o mergând către maşina ei, un vechi Volvo albastru cu care făcea vizite la domiciliu.

— Îmi place grozav, nu m-am putut eu abţine să spun cu voce tare ceea ce era evident.

— Da, şi mie îmi place, încuviinţă Kyle, care nu îşi luă privirea până când maşina lui Kate dispăru din raza noastră vizuală. E o fată foarte specială.

44

Accum făceam legătura între unele dintre puncte. În *sfârșit*. Speram ca în curând să putem pune cap la cap tot puzzle-ul cu vampiri. Până în după-amiaza următoare, FBI-ul identificase douăsprezece oraşe din est în care se petrecuseră crime cu muşcaturi de vampir încă din 1989. Am scris numele pe una din foile mele de agendă. Apoi m-am uitat intens şi îndelung la listă. Care ar fi putut să fie legătura între aceste oraşe?

Atlanta
Birmingham
Charleston
Charlotte
Charlottesville
Gainesville
Jacksonville
New Orleans
Orlando
Richmond
Savannah
Washington, D.C.

Problema era vastitatea listei. Ceea ce era şi mai înspăimântător şi misterios era faptul că era posibil ca ucigaşii să fi acţionat pe parcursul a mai mult de un deceniu.

Apoi am făcut o listă şi mai lungă de oraşe unde fuseseră raportate şi investigate atacuri de vampiri nonmortale. Am privit lista şi m-am întristat puţin. Începea să arate ca o conspiraţie imposibilă.

New York City
Boston
Philadelphia
Pittsburgh
Virginia Beach
White Plains
Newburgh
Trenton
Atlanta
Newark
Atlantic City
Tom's River
Baltimore

Princeton
Miami
Gainesville
Memphis
College Park
Charlottesville
Rochester
Buffalo
Albany

Unitatea pentru crime violente din Quantico lucra la crime zi şi noapte. Kyle şi cu mine eram destul de siguri că urmau să apară şi alte oraşe şi că modelul se va întinde pe mai mult de unsprezece ani în urmă.

În Atlanta, Gainesville, New Orleans şi Savannah păreau să fi avut loc crime în cel puţin doi ani diferiţi. Până acum, Charlotte, Carolina de Nord, era cel mai greu lovită: existau trei crime suspecte din 1989 încoace. Era chiar posibil ca valul de crime să fi început în Charlotte.

FBI-ul deplasase agenţi în cele douăsprezece oraşe în care se petrecuseră crimele şi amplasase trupe speciale de intervenţie în Charlotte, Atlanta şi New Orleans.

Am terminat investigaţia în New Orleans. Nu am făcut mare lucru. În momentul acela, mass-media nu pusese mâna pe povestea despre reţeaua vastă de crime şi voiam să păstrăm lucrurile aşa cum erau cât de mult timp posibil.

În seara aceea, am vizitat Spooky Tooth, singurul club din zona Charleston în care se întâlneau amatorii de gotic şi pretinşii vampiri. Acolo am găsit un cuib de tineri, cei mai mulţi dintre ei sub douăzeci de ani. Erau încă liceeni sau studenţi. Am vorbit cu proprietarul clubului şi am interogat câţiva clienţi. Sigur că erau furioşi şi neliniştiţi, dar niciunul nu părea un suspect de crimă.

M-am asigurat că o să fiu în Washington în după-amiaza următoare. La ora şapte şi jumătate, Nana, Jannie, micuţul Alex şi cu mine ne-am dus la concertul Corului Băieţilor.

Corul suna mai bine ca niciodată. Damon era unul dintre solişti. Avea un solo frumos, „Lunca de cenuşă”.

— Vezi ce pierdeai? spuse Nana, aplecându-se spre mine.

45

Lui William şi lui Michael le plăcea să se afle în Sud. Era sălbatic şi avea un spirit liber, exact ca ei. Şi, cel mai important lucru, se înscriau exact în program.

Ajunseseră în Savannah, Georgia. William conduse dubiţa pe strada Oglethorpe şi opri la faimosul cimitir Colonial Park. Apoi o luă pe Abercorn. Apoi pe strada Peny, trecând prin pieţele Chippewa şi Orleans. Îi spunea lui Michael, învăţându-l:

— Savannah e construită pe morţii ei. O mare parte din acest oraş-port e construită pe cimitire. Îi mai spunea că Savannah fusese cruţată de Războiul Civil şi acum era unul dintre cele mai bine conservate oraşe din Sud.

Lui William îi plăcea grozav frumosul oraş şi era mulţumit că trebuia să facă o victimă în Savannah. Avea să fie o plăcere să se hrănească aici şi să-şi îndeplinească misiunea. Pierdu şirul numelor de străzi când văzu priveliştile cartierului istoric. Case de oraş minunate din perioada federală, biserici din secolul XIX, lucrături interesante de fier cu volute şi motive greceşti, flori peste tot. Admiră vestitele case vechi: Green-Meldrim, Hamilton-Turner, prima casă a lui Joe Odom.

— E frumos şi elegant, îi spuse fratelui său. Aş putea locui aici. Ce zici, n-ar trebui să ne stabilim undeva într-o zi? Ţi-ar plăcea?

— Sunt hămesit. Să ne stabilim curând, spuse fratele lui râzând. Să ne stabilim şi să ne ospătăm cu ce are Savannah mai bun de oferit

În cele din urmă, William parcă dubiţa pe o stradă numită West Bay, iar el şi fratele lui coborâră să-şi întindă mâinile şi picioarele.

Două fete de la Colegiul de Artă şi Design din Savannah în tricouri şi pantaloni scurţi se apropiară de dubiţă.

— Putem să donăm sânge aici? întrebă cea mai mică dintre ele cu un zâmbet cuceritor. Părea să aibă în jur de şaisprezece, şaptesprezece ani. Avea piercinguri în buze şi părul vopsit roşu aprins cu Jel-O.

— Nu eşti tu cea mai gustoasă bucăţică? spuse Michael, prinzând privirea uneia dintre fete.

— Sunt o grămadă de lucruri, spuse ea, dar gustoasă sigur nu e unul dintre ele. Nu, Carla?

Cealaltă fată încuviinţă, rotind ochii verzi.

— Acum e închis, ne pare rău. Era politicos şi zâmbea graţios, chiar seducător. Poate ceva mai târziu, doamnelor. De ce nu vă întoarceţi voi două deseară? Ce ziceţi?

Cele două fete săriră în sus.

— Nu trebuie să ne luaţi de sus. Făceam şi noi conversaţie.

William îşi trecu leneş mâna prin părul blond şi lung. Continua să zâmbească.

— O, ştiu asta. Asta făceam şi eu. Cine ar putea să mă învinovăţească fiindcă stau de vorbă cu două fete frumoase ca voi două? Cum spuneam, poate ne întâlnim din nou deseară. Desigur că o să vă luăm sângele pentru cauză.

William şi Michael deciseră să facă o plimbare către râul Savannah şi un loc numit Riverfront Plaza. Abia dacă remarcară navele de poştă şi remorcherele de pe râu, sau eleganta navă cu zbaturi, *Savannah River Queen*, sau chiar statuia înaltă de bronz „Fata care face cu mâna", o femeie tânără care flutură trist mâna marinarilor care pleacă. Preferară să arunce o privire bărbaţilor şi femeilor care se plimbau prin piaţă. Căutau pradă, deşi ştiau că era periculos să lovească acolo în plină zi. Avea loc un târg de vechituri şi diverşi artişti locali atrăseseră o mulţime considerabilă – câţiva soldaţi, dar în cea mai mare parte femei, unele dintre ele foarte atrăgătoare.

— Chiar vreau să iau pe cineva. Poate chiar aici, în oh-atât-de-frumosul-parc-de-pe-râu.

— El s-ar potrivi bine, spuse Michael, arătând spre un bărbat suplu în tricou negru şi pantaloni scurţi albaştri.

— Sau poate doar o gustare. Ce zici de delicatesele de doi ani din groapa de nisip de acolo? Mhm. Mult mai bune decât toată greţoasa dulceaţă de zahăr pe care o miros peste tot.

Lui William îi plăcea umorul fratelui său.

— Miroase a praline. Aici se presupune că şi grătarul e deosebit de bun. Foarte condimentat, spuse.

— Nu vreau nici un fel de carne de porc sau de vită aţoasă, strâmbă Michael din nas.

— Bine, dădu William înapoi. Poate am putea să luăm o gustare rapidă. Ce vezi care ţi-ar plăcea? Poţi avea orice vrei.

Michael arătă cu degetul spre alegerea lui.

— Perfect, şopti William.

46

Era de rău. Avusese loc o altă crimă înfiorătoare în stilul vampirilor – în Savannah. M-am grăbit cu Kyle spre Georgia într-un elicopter Bell Jet negru şi strălucitor de care ar fi fost mândru până şi Darth Vader. Kyle nu voia să-i scape cazul. Nu voia să-i scap nici eu.

Chiar şi văzut din aer, oraşul-port la mare era nespus de frumos, cu aglomerările sale de conace, ciudatele magazine şi râul Savannah şerpuind printre mlaştini de un galben-auriu spre Atlantic. De ce aveau loc atacurile în zone aglomerate şi atractive? De ce tocmai în aceste oraşe?

Un sedan al FBI-ului ne aştepta şi ne-a dus în goană la Catedrala Sfântul Ioan Botezătorul. Biserica era pe strada East Harris, în cartierul istoric. Peste tot, printre casele antebelice, erau parcate maşini de poliţie şi de intervenţie.

— Traficul în jurul oraşului Savannah e complet blocat, îmi spuse Kyle, pe când ne strecuram prin circulaţia intensă din apropierea bisericii. Ăsta e lucrul cel mai bizar şi grotesc care s-a întâmplat aici de la cartea lui John Berendt. Sau, cred, de la crima care a inspirat-o. Ar trebui să atragă mult mai mulţi turişti, nu crezi? Poate că Turul Vampirilor va rivaliza cu cel din *Miez de noapte în grădina binelui şi răului.*

— Probabil că nu e genul de turişti pe care Camera de Comerţ şi în special locuitorii vor să-i vadă pe aici, am spus. Kyle, ce naiba se întâmplă? Criminalii lucrează chiar sub ochii noştri. Ne spun ceva. Dau lovituri în oraşe frumoase. Ucid în parcuri publice, în hoteluri de lux, până şi într-o catedrală. Vor să fie prinşi? Sau cred că *nu pot* fi prinşi?

Kyle se uită la arcadele de deasupra.

— Poate că e ceva din amândouă. Totuşi, sunt de acord. Sunt neînfricaţi dintr-un motiv pe care nu prea mi-l închipui. De asta eşti tu aici. Tu eşti cel care face profile. Tu înţelegi cum funcţionează mintea lor bolnavă.

Nu-mi puteam scoate din cap gândul că aceşti ucigaşi vor să fie prinşi. *De ce vor să fie prinşi?*

47

Am coborât amândoi din maşină şi ne-am grăbit spre catedrala Sfântul Ioan Botezătorul. Pe un afiş lipit transversal pe uşa principală scria „O credinţă. O familie.”

Turnurile gemene ale bisericii se ridicau la mare înălţime deasupra oraşului Savannah. Stilul era gotic franţuzesc: arcade măreţe şi ornamente, vitralii impresionante, un altar de marmură italiană. Observam totul. Absolut totul. Dar nimic nu-mi spunea ceva, încă.

Crima fusese descoperită cu mai puţin de două ore în urmă. Zburasem într-acolo împreună cu Kyle la câteva minute după ce poliţia din Savannah ne dăduse vestea. Povestea era deja pe toate posturile de televiziune.

În nări simţeam mirosul dulceag de tămâie. Am văzut victima de cum am intrat în catedrală. Am gemut şi am simţit un fel de rău la stomac. Era un bărbat în vârstă de douăzeci şi unu de ani, ceea ce ştiam din rapoartele precedente; un student în an terminal la Istoria artei de la Universitatea din Georgia, pe nume Stephen Fenton. Criminalii îi lăsaseră portmoneul şi banii. Nu furaseră nimic – cu excepţia cămăşii.

Catedrala era spaţioasă şi probabil că putea primi până la o mie de credincioşi. Lumina care se revărsa prin vitralii arunca pete colorate pe podea. Chiar şi de la distanţă puteam vedea că gâtul victimei fusese sfârtecat. Corpul dezbrăcat de cămaşă era musculos şi bine făcut, la fel ca toate celelalte. Era la baza unui postament al crucii, al treisprezecelea. Podeaua era pătată de sânge, dar nu foarte mult.

Băuseră sângele aici, în catedrală? Avea legătură cu sacrilegiul? Cu religia? Cu postamentul crucii?

Împreună cu Kyle, m-am apropiat de Stephen Fenton. Un sac pentru corpuri se afla deja aşezat în navă. În apropiere aşteptau tehnicieni de la Departamentul de Poliţie din Savannah. Erau agitaţi şi supăraţi, nerăbdători să-şi facă treaba şi să plece de acolo, iar noi îi ţineam în loc. Legistul local examina şi el cadavrul.

Am îngenuncheat lângă corp, şi Kyle, şi eu. Mi-am pus o pereche de mănuşi de plastic, ceea ce Kyle nu făcea aproape niciodată. Arareori părea să atingă vreo dovadă de la locul unei crime. Mă întrebasem întotdeauna de ce. Cu toate acestea, avea instincte bune.

Dar de vreme ce eram amândoi atât de buni, cum se face că nu aveam niciun indiciu în legătură cu locul spre care plecaseră ucigaşii sau unde vor lovi din nou? Asta era întrebarea care mă deranja din ce în ce mai tare, la fiecare scenă a crimei. Ce era izbucnirea asta oribilă

de violenţă?
— Sunt atât de blestemat de impulsivi, i-am murmurat lui Kyle. Bănuiesc că amândoi au sub treizeci de ani. Poate puţin trecuţi de douăzeci de ani sau chiar mai tineri. Nu m-ar surprinde să fie adolescenţi.
— Mi se pare logic. Par să nu se teamă deloc. Kyle vorbea încet, studiind rănile studentului. Parcă s-ar fi rătăcit un animal sălbatic. Un tigru. Mai întâi în California, apoi aici, pe Coasta de Est. Problema e că nu ştim exact de când se petrec omorurile, sau câţi criminali sunt implicaţi, sau măcar dacă sunt din ţara asta sau nu.
— Iată trei probleme. Trei subdiviziuni care cer răspunsuri pe care nu le avem. Agenţii tăi mai vorbesc încă cu oameni de la cluburile gotice şi cele de vampiri? Internetul? Cineva trebuie să ştie ceva.
— Dacă cineva ştie, atunci păstrează pentru sine. Am peste trei sute de agenţi care lucrează *tot timpul* la cazul ăsta, Alex. Nu putem să menţinem tensiunea asta.

M-am uitat la postamentul de lemn al crucii. Înfăţişa coborârea lui Iisus de pe cruce. Coroana de spini. Crucificarea. Piercing. Sânge. Sângele să fi fost oare legătura? Viaţa eternă? Erau întrebări pe care mi le puneam. În Santa Barbara, Peter Westin menţionase că unii vampiri erau nepământeni. Acesta era un omor ritual sau întâmplător? Să fi vorbit din nou cu Peter Westin? Părea să ştie mai multe despre vampiri decât oricare altă persoană pe care o întâlnisem.

Victima purta pantaloni kaki şi pantofi Reebok noi. I-am examinat rănile de la gât. Avea muşcături şi pe umărul stâng şi pe părţile superioare ale pieptului. Unul sau ambii criminali erau foarte furioşi, aproape turbaţi.
— De ce să ia cămaşa? întrebă Kyle. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi în Marin.
— Poate din cauză că era îmbibată cu sânge, am răspuns, continuând să studiez rănile studentului. Sunt cu siguranţă muşcături umane. Dar atacă asemeni animalelor. Tigrul e un model, un simbol, ceva important. Dar ce?

Celularul lui Kyle a sunat şi el a răspuns. Nu m-am putut abţine să nu mă gândesc la Creier – la apelurile lui constante către mine. Oricine ar fi fost la telefon, Kyle ascultă vreo douăzeci de secunde.

Apoi se întoarse către mine.
— Mergem la Charlotte, chiar acum. A avut loc o altă crimă, Alex. Au lovit din nou. Sunt deja în Catolina de Nord.
— Fie blestemaţi! Ce mama dracului fac ăştia?

Am luat-o amândoi la fugă spre uşile catedralei. Alergam de parcă ne urmărea cineva.

48

Câteodată, o crimă sau o serie de crime ne îngrozeşte şi aprinde imaginaţia publicului într-un fel aproape obscen. Izbucnirea bizară a lui Jeffrey Dahmer din Milwaukee; uciderea lui Gianni Versace şi crimele aferente ale lui Andrew Philip Cunanan; rusul Andrei Chikatilo, despre care se spune că ar fi fost cel mai rău dintre toţi. Şi acum, cursa aceasta sângeroasă de pe cele două maluri ale Statelor Unite.

Era un noroc că aveam elicopterul FBI-ului ca să ne scoată din Savannah şi să ne ducă la Charlotte. Încă din aer, Kyle ţinea legătura cu operatorii săi de la sol care înconjuraseră o fermă dărăpănată la vreo douăzeci de kilometri de Charlotte. Nu-l mai văzusem niciodată pe Kyle aşa de agitat şi însufleţit în legătură cu un caz, nici măcar cu Casanova sau cu Domnul care Sună.

— Se pare că avem ceva, îmi spuse Kyle. Nu va ieşi nimeni din casa aia până nu ajungem noi acolo. Îmi plac şansele pe care le avem.

— O să vedem, am replicat. Nu sunt convins că ăştia sunt aceiaşi oameni. Încetasem să mai fac presupuneri în legătură cu criminalii. De ce Charlotte, în Carolina de Nord? Al patrulea atac în acelaşi oraş. Ne îndreptaseră toate indiciile către Charlotte? De ce?

Kyle ascultă un alt raport asupra situaţiei din teren de la agenţii de la faţa locului, apoi îmi relată detaliile importante.

> — Părinţii unui băiat de şaptesprezece ani din Charlotte au fost atacaţi în patul lor azi-noapte. Amândoi au fost masacraţi. La faţa locului s-a găsit o daltă, iar ambele corpuri prezentau urme de muşcături. Există dovezi că fie cei doi adulţi au fost atacaţi de un animal mare, fie atacatorul purta colţi metalici ascuţiţi. Kyle dădu ochii peste cap. Încă nu prea credea în vampiri. Apoi băiatul a fugit la o fermă abandonată lângă râul Loblolly, în afara oraşului Charlotte. Din câte ştim, cei din casă sunt în majoritate tineri. Se pare că unii nu au mai mult de doisprezece, treisprezece ani. E o nebunie, Alex. Nu se va întâmpla nimic până nu ajungem şi noi acolo. Vârsta unora dintre copiii ăştia e o adevărată problemă.

La niciun sfert de oră după aceea am aterizat pe o pajişte vastă acoperită cu flori sălbatice. Ne aflam la mai puţin de cinci kilometri de casa în care era posibil să se ascundă criminalul. Era ca în Bonnie şi

Clyde. Când am ajuns la pădurea deasă care înconjura casa era trecut de ora cinci. Avea să se întunece destul de curând.

Casa era o structură cu două etaje, îmbrăcată în lemn, acoperită cu viţă de vie şi iederă în exces. Pământul din locul în care ne-am ascuns pentru a observa ce se petrecea era acoperit de conuri de pin, ghindă şi resturi animale. Totul în locul acela îmi trezea amintiri în legătură cu locul în care crescusem eu, în Sud. Din păcate, nu prea multe momente fericite. Mama şi tatăl meu muriseră amândoi la vârsta de treizeci de ani, mult înainte de vreme. Terapeutul meu avea o teorie, cum că eu mă văd pe mine murind din cauză că îmi muriseră amândoi părinţii. Creierul pare a avea aceeaşi teorie şi poate că voia să o pună curând în aplicare.

Acoperişul casei vechi avea o înclinare mare; o fereastră îngustă de pod era spartă în două locuri. Panourile albe de lemn erau scorojite, dar în cea mai mare parte intacte, însă şindrila de azbest era spartă în unele locuri, dezvelind cartonul gudronat. Sinistru, sinistru, sinistru.

Oamenii de la FBI erau foarte atenţi în legătură cu faptul că cei mai mulţi din cei aflaţi în casă aveau probabil sub douăzeci de ani. Nu ştiau exact cine erau sau dacă aveau cazier. Nu exista nicio dovadă că erau implicaţi în crime. Se hotărâse ca în cazul că nu vom fi detectaţi, să rămânem ascunşi până noaptea, pentru a vedea dacă intră sau iese cineva. Apoi aveam să luăm casa cu asalt. Situaţia devenea dificilă, posibil cu implicaţii politice, şi erau de presupus eventuale consecinţe în caz că ar fi rănit sau ucis un minor.

Prin contrast, în pădure totul părea liniştit; casa dărăpănată rămânea suspect de tăcută, având în vedere numărul de tineri care se presupunea că erau înăuntru. Nu se auzeau nici râsete, nici muzică rock dată la maximum; nici măcar- nu mirosea a mâncare gătită. Pâlpâiau lumini slabe.

Temerile mele, din ce în ce mai puternice, erau că ucigaşul plecase deja, că întârziasem.

49

Cineva şoptea în urechea mea – era Kyle.

— Să mergem, Alex. E timpul să intrăm peste ei.

La patru dimineaţa a dat semnalul de a pătrunde în casă. Kyle lua toate deciziile. Avea autoritate şi asupra poliţiei locale.

M-am alăturat unui număr de zece agenţi îmbrăcaţi în pardesie. Nimeni nu se simţea prea în siguranţă în acest raid. Ne-am mişcat atent până la douăzeci şi cinci de metri de casă, la limita pădurii de pini. Doi lunetişti care se ascunseseră la treizeci de metri de casă transmiseră că înăuntru era încă linişte. Poate prea linişte?

— Cei mai mulţi dintre ei sunt copii, ne aminti Kyle înainte de a intra. Dar înainte de toate aveţi grijă de voi.

Ne-am târât pe coate şi genunchi până am ajuns la distanţa la care erau lunetiştii, apoi ne-am năpustit asupra casei, folosind cele două intrări pentru a pătrunde înăuntru.

Kyle şi cu mine am intrat prin faţă, ceilalţi prin laterale şi prin spate. S-a auzit explozia a două grenade, iar la parter răsunară ţipete. Ţipete subţiri. Copii. Încă nu se auzeau focuri de armă.

Era o scenă ciudată, haotică. Copii drogaţi – o grămadă de copii, cei mai mulţi dintre ei în chiloţi sau complet dezbrăcaţi. Cel puţin douăzeci de adolescenţi se culcaseră pe podeaua de la parter. Nu exista electricitate, singura lumină fiind dată de lumânări. Locul mirosea a urină, droguri, mucegai, vin ieftin şi ceară. Pe pereţi erau atârnate postere nebuneşti cu Clown Posse şi Killah Priest.

Holul mic de la intrare şi camera de zi dădeau într-o zonă deschisă. Copiii adormiseră pe pături sau pur şi simplu pe podeaua de lemn. Acum se treziseră şi ţipau furioşi.

— Porcilor! Poliţailor! Ieşiţi dracului afară!

Agenţii îi trânteau pe unii pe podeaua primului nivel. Erau lupte corp la corp, dar nicio împuşcătură. Nimeni nu era rănit serios, încă. Totul dădea un sentiment de stagnare.

Un băiat uscăţiv ţipă cât îl ţineau puterile şi se repezi la mine. Părea să nu se teamă de nimic şi avea ochii de culoarea sângelui. Lentile de contact colorate. Mugea şi din colţul gurii i se scurgea salivă albicioasă. L-am pus jos dintr-o priză, i-am pus cătuşele şi i-am spus să se potolească înainte de a fi rănit. Mă îndoiesc că avea mai mult de şaptezeci de kilograme, dar era vânjos şi mult mai puternic decât părea.

Un agent de lângă mine nu a fost la fel de norocos: o fată corpolentă

cu părul roşu l-a muşcat de obraz când încerca să o imobilizeze. Apoi l-a muşcat de piept. Agentul ţipa şi se lupta să o dea jos de pe el, dar fata se ţinea de el ca un câine de osul lui.

Am împins-o pe fată de acolo şi i-am prins mâinile în cătuşe la spate. Purta un tricou negru pe care scria „Crăciun nenorocit fericit, Javră". Avea tatuaje cu şerpi şi cranii peste tot.

— Nu faci doi bani! Fraiere! îmi ţipa în faţă.

— Cel pe care îl vrem e în pivniţă! Criminalul, mă strigă Kyle. Irwin Snyder.

L-am urmat printr-o bucătărie dezafectată, apoi afară, în spatele casei, către o uşă de lemn înclinată care ducea la o pivniţă.

Ne-am scos armele. Din câte ştiam despre duritatea şi brutalitatea cu care ataca Irwin Snyder, nimeni nu voia să intre în pivniţă. Am trântit uşa şi ne-am năpustit înăuntru.

Împreună cu Kyle şi alţi doi agenţi, am coborât trei trepte de lemn putrezit

Era linişte şi întuneric. Un agent cercetă locul cu o lanternă.

Apoi l-am văzut pe ucigaş. Şi el ne-a văzut pe noi.

50

Un adolescent bine făcut, îmbrăcat într-o vestă de piele neagră şi blugi negri era chircit în colţul opus al pivniţei, aşteptându-ne. Avea o rangă. Sări în picioare şi începu să o rotească deasupra capului. Mugea. Trebuia să fie Irwin Snyder, băiatul care îşi ucisese părinţii. Era atât de tânăr, doar şaptesprezece ani. Ce-i intrase în cap?

Din gură îi ieşeau colţi de aur. Lentilele de contact îi făceau ochii să pară roşii ca sângele. Avea cel puţin o duzină de clipsuri în sprâncene şi nas. Era musculos şi avea peste un metru şi optzeci înălţime. Fusese vedetă de fotbal american înainte de a se lăsa brusc de şcoală.

Snyder continua să urle la noi. Stătea în picioare într-o baltă împuţită, dar nu părea să ia în seamă acest lucru. Avea ochi strălucitori, ce păreau adânc înfundaţi în cap.

— Înapoi! ţipă el. Nu aveţi nici unu' dintre voi idee în ce belea v-aţi băgat Nici o nenorocită de idee! Ieşiţi dracului de aici! Ieşiţi din casa noastră!

Continua să învârtească ranga ruginită şi grea deasupra capului.

— În ce fel de belea ne-am băgat? l-am întrebat pe Snyder.

— *Ştiu cine sunteţi!* ţipă, împroşcând salivă prin toată camera.

Era într-o stare de furie ucigaşă. Părea inimaginabil de drogat.

— Cine sunt eu? am întrebat.

De unde putea să ştie?

— Tu eşti nenorocitul de Cross, ăsta eşti, spuse, dezvelindu-şi dinţii împodobiţi cu colţi într-un rânjet de om nebun.

Răspunsul lui mă zgudui.

— Restu' sunteţi toţi câini de la FBI! Toţi meritaţi să muriţi! Şi o să muriţi. *Crucea* nu are putere aici, dobitocilor!

— De ce i-ai omorât pe tatăl şi pe mama ta? întrebă Kyle de unde se afla, de pe scări.

— Pentru a-i elibera, rânji Snyder. Acum sunt liberi ca păsărelele cerului.

— Nu te cred, i-am spus. Asta e o tâmpenie.

Continua să urle ca un dulău turbat.

— Mai inteligentă decât pari tu, *Cross* – cruce.

— De ce ai folosit colţi de metal când i-ai muşcat? Ce semnificaţie are tigrul, Irwin? am mai pus eu două întrebări.

— Ştii deja, altfel nu ai mai întreba, zise el şi râse viclean.

Dinţii lui adevăraţi erau galbeni şi pătaţi de nicotină. Blugii negri erau împuţiţi şi arătau de parcă ar fi fost trecuţi prin cenuşă. La geaca

de piele îi lipseau ţinte. În pivniţă mirosea îngrozitor, un miros ca de carne stricată. Ce se întâmplase aici? Aproape că nu voiam să aflu.

— De ce ţi-ai omorât părinţii? am întrebat din nou.

— I-am omorât pe ei ca să mă eliberez pe mine! ţipă. I-am omorât dracu' fiindcă eu îl urmez pe Tigru.

— Cine e Tigrul? Ce semnificaţie are?

Ochii îi jucară în cap dispreţuitor.

— O, vei vedea cât de curând. Vei vedea. Şi o să-ţi doreşti să nu fi văzut.

Lăsă ranga şi băgă mâna în buzunarul de la blugi. Atunci m-am aruncat spre el. Irwin Snyder avea un stilet în mâna dreaptă. Împinse cuţitul spre mine şi eu pivotai într-o parte.

Nu am fost suficient de rapid şi lama mi-a tăiat braţul. Ardea ca naiba. Snyder scoase un ţipăt triumfător. Se întinse din nou spre mine, rapid, atletic şi hotărât.

Am reuşit să-i smulg cuţitul din mână, dar m-a muşcat de umărul drept. Dădea să mă muşte de gât! Acum Kyle şi ceilalţi erau cu toţii grămadă pe el.

— La dracu'! Am ţipat de durere şi i-am tras una în faţă. M-a muşcat din nou, de data asta de dosul palmei. *Doamne, durea!*

Agenţii FBI se luptau din greu să-l pună la podea, în timp ce el ne arunca blesteme şi ameninţări tuturor. Le era frică să nu-i muşte.

— Acum eşti unul dintre noi! urlă la mine. Eşti unul dintre noi! Acum îl poţi întâlni pe Tigru, răcni, şi râse.

51

Mă durea capul, dar mi-am petrecut următoarele patru ore interogându-l pe Irwin Snyder într-o cameră goală, zugrăvită în alb şi claustrofobică de la o închisoare din Charlotte. Cam o oră l-am interogat împreună cu Kyle, dar nu a mers. I-am cerut lui Kyle să iasă din cameră. Snyder era legat cobză, aşa că mă simţeam în siguranţă singur cu el. Mă întrebam cum se simte.

Braţul şi mâna începeau să mi se umfle, dar ceea ce aveam de făcut era mai important decât rănile mele. Irwin Snyder ştiuse că veneam în Charlotte. De unde ştiuse? Ce altceva ştia? Ce legătură avea un tânăr ucigaş din Charlotte cu restul mizeriei?

Snyder era palid şi cu o înfăţişare nesănătoasă, cu cioc neîngrijit şi perciuni. Mă fixa cu ochi întunecaţi, foarte vioi şi destul de inteligenţi.

Apoi îşi lăsă capul pe tăblia laminată a mesei. L-am ridicat din scaun trăgându-l de păr. Mă înjură un minut întreg, apoi ceru să vorbească cu avocatul lui.

—Doare, nu-i aşa? am spus. Nu mă face să o repet. Ţine-ţi capul *departe* de masă. Nu e timpul să tragi un pui de somn. Şi nu e niciun joc.

Îmi arătă un semn obscen cu degetul, apoi lăsă iar capul pe masă. Ştiam că ani de zile scăpase cu prostii de genul ăsta, acasă şi la şcoală. Dar nu şi acolo, şi nu cu mine.

L-am tras din nou de părul negru şi slinos, şi mai tare de data asta.

— *Se pare că nu ştii englezeşte. Ţi-ai omorât părinţii cu sânge rece. Eşti un criminal.*

— *Avocat!* Strigă. *Avocat! Avocat!* Ăştia mă torturează! Mă bate un poliţai! *Avocat! Avocat! Vreau să vină nenorocitul ăla de avocat al meu!*

L-am apucat de barbă cu mâna liberă. M-a scuipat pe mână, dar l-am ignorat.

— Ascultă-mă acum, am spus. *Ascultă-mă!* Toţi cei care se aflau în casă sunt la secţia de poliţie din oraş. Tu eşti singurul care se află aici, cu mine. Nu te poate auzi nimeni. Şi nu eşti bătut. Dar o să vorbeşti cu mine.

L-am tras din nou de păr – cât de tare puteam fără să-i smulg o şuviţă. Snyder ţipă, dar ştiam că nu i-am făcut mare rău.

— Ţi-ai omorât mama şi tatăl cu o daltă. Pe mine m-ai muşcat de două ori. Şi puţi îngrozitor. Nu te plac, dar o să purtăm oricum discuţia asta.

— Ar fi mai bine să te duci la un doctor cu muşcăturile alea, porcule! ricană. Ai fost avertizat.

Vorbea încă dur, dar se chircea şi se trăgea înapoi când întindeam

din nou mâna spre părul lui.
— De unde ai ştiut că venim în Charlotte? De unde ştii cum mă cheamă? Vorbeşte.
— Întreabă-l pe Tigru când o să vă întâlniţi voi doi. O să se întimple mai devreme decât crezi.

52

A rezultat clar că Irwin Snyder nu putea să fi comis crimele anterioare. Ieşise din Carolina de Nord doar o dată sau de două ori în viaţa lui. Cele mai multe dintre legăturile lui cu lumea exterioară se desfăşurau pe Internet. Şi, desigur, era prea tânăr pentru a fi fost implicat în crime care avuseseră loc în ultimii unsprezece ani.

Totuşi, băiatul de şaptesprezece ani îşi ucisese părinţii. Nu părea să aibă remuşcări. *Tigrul îi spusese să o facă.* Asta era tot ce putusem scoate de la el. Refuza să spună cum intrase în legătură cu persoana sau grupul care îl controla într-o asemenea măsură.

În timp ce îl interogam pe Snyder şi apoi pe ceilalţi care fuseseră în casă, mâna şi umărul au început să mă mănânce, apoi să mă doară. Rănile erau înţepături, dar sângerasem puţin. Cea mai adâncă era rana de pe umăr, chiar prin geacă, şi lăsase urme mari de dinţi, pe care le fotografiasem la secţia de poliţie.

Nu m-am dus la camera de urgenţe din Charlotte. Eram prea ocupat. Curând, rănile au devenit extrem de dureroase. Înspre prânz abia puteam să strâng pumnul. Era puţin probabil că aş fi putut apăsa pe trăgaci la nevoie. *Acum eşti unul dintre noi,* îmi spusese Irwin Snyder.

Mă întrebam din ce grup, sectă sau cult făcea parte Snyder. Ce era Tigrul? Era o singură persoană? Am participat la o şedinţă cu oamenii de la FBI şi de la secţia de poliţie din Charlotte care a durat până la ora opt în aceeaşi seară. Rezultatul net a fost că nu eram nici măcar aproape de o rezolvare. FBI-ul scotocea Internetul, căutând mesaje care aveau legătură cu Tigrul sau cu orice alt fel de tigru.

Seara am zburat înapoi la Washington şi am reuşit să dorm puţin în avion. Nici pe departe atât cât ar fi trebuit. Telefonul a sunat imediat ce am intrat pe uşa casei mele. *Ce dracu'?*

> — Te-ai întors, doctore Cross. Ăsta e un lucru bun. Bine ai venit, bine ai venit. Mi-ai lipsit. Ţi-a plăcut în Charlotte?

Am pus receptorul jos şi am alergat afară, în noapte. Nu am văzut pe nimeni, nici o mişcare în susul sau în josul Străzii 5, dar asta nu însemna că nu bântuia pe lângă casă. Cum altfel ar fi ştiut că eram acolo?

Am alergat pe stradă şi am scrutat întunericul. Nu vedeam pe nimeni, dar poate mă vedea el pe mine. Cineva pândise fără îndoială. Era cineva acolo.

— M-am întors, am strigat. Vino şi ia-mă. Să rezolvăm asta acum şi aici. Să-i punem capăt! Uite-mă, ticălosule!

Nu strigă înapoi către mine, nu răspunse. Apoi am auzit un pas în spatele meu. M-am răsucit către Creier.

— Alex, *ce* se întâmplă aici? Când ai ajuns acasă? Cu cine vorbeşti?

Era Nana, şi părea foarte mică şi înspăimântată. Veni spre mine şi mă îmbrăţişă strâns.

53

Pe la ora şase, a doua zi dimineaţă, m-am trezit într-o formă proastă. În jurul muşcăturilor pielea era de un roşu aprins şi mă ardea intens. Rănile îmi zvâcneau. Am observat o scurgere ca de puroi din muşcătura de pe mână care se umflase aproape de două ori faţă de mărimea normală. Nu era bine. Eram bolnav din cale-afară şi era ultimul lucru de care aveam nevoie în momentul acela.

M-am dus la Camera de gardă a spitalului St. Anthony, unde am descoperit că făcusem febră. Aveam 41 de grade.

Doctorul de la urgenţe care m-a examinat era un pakistanez înalt pe nume Prahbu. Ar fi putut juca rolul unuia dintre fii în filmul *Est este Est.* A spus că cea mai probabilă cauză a infecţiei era stafilococul, o bacterie obişnuită ce se găseşte în gură.

— Cum se face că aţi fost muşcat? vru el să ştie.

Bănuiam că nu îi va plăcea răspunsul meu, dar nu aveam de ales:

— Capturam un vampir.

—Nu, serios, domnule Cross. Cum aţi ajuns să fiţi muşcat? întrebă a doua oară. Eu sunt o persoană serioasă şi asta este o întrebare serioasă. Îmi trebuie un răspuns.

— Sunt absolut serios. Fac parte dintr-o echipă care cercetează ucigaşi vampiri. Am fost muşcat de un om cu colţi.

— Bine, în regulă, domnule detectiv. Cum spuneţi dumneavoastră.

La urgenţă mi s-au făcut teste: test de sânge cu numărătoare diferenţială, rată de sedimentare şi un test de cultură şi sensibilitate pe scurgerea din răni. Culturile de sânge aveau să fie studiate. I-am spus doctorului Prahbu că aveam nevoie de copii după rezultatele sale. Spitalul nu a vrut să mi le dea, dar în cele din urmă au acceptat şi le-au trimis prin fax la Quantico.

Am fost trimis acasă cu o reţetă pentru un medicament numit Keflex. Trebuia să ţin ridicat braţul infectat şi să mi se administreze spălături cu Domeboro la fiecare patru ore.

Eram prea bolnav să mai fac ceva, atunci când am ajuns acasă. M-am întins în pat şi am ascultat „Dimineaţa cu Eliot” la radio. Nana şi copiii se învârteau în jurul meu. Mă chinuia rău greaţa; nu puteam mânca. Nu puteam dormi şi nu puteam să mă concentrez asupra nici unui lucru, cu excepţia înţepăturilor dureroase din mână. Am delirat câteva ore.

Acum eşti unul dintre noi.

Am adormit în cele din urmă, dar m-am trezit pe la unu dimineaţa. Orele bântuite. Mă simţeam chiar şi mai rău. Mă temeam că va suna

telefonul şi va fi Creierul.

Era cineva în cameră cu mine.

Când am văzut cine era, am suspinat.

Jannie şedea pe scaunul de lângă patul meu, supraveghindu-mă.

— Exact aşa cum ai făcut tu când eram eu bolnavă, anul trecut, zise. Acum dormi, tati. Pur şi simplu dormi. Odihneşte-te. Şi să nu îndrăzneşti să mi te transformi în vampir.

Nu i-am răspuns lui Jannie. N-am reuşit să scot nici măcar câteva cuvinte. Am alunecat din nou în somn.

54

Nimeni nu s-ar aştepta la asta, şi de aceea era aşa de bine, era excelent. Sfârşitul lui Alex Cross.

Era timpul să se întâmple. Poate trecuse chiar prea mult timp. Cross trebuia să moară.

Creierul se afla în casa familiei Cross şi era o experienţă pe atât de excitantă şi extraordinară pe cât se aşteptase să fie. Nu se simţise niciodată mai puternic decât acum, stând în întunericul camerei de zi la puţin după ora trei dimineaţa. Câştigase bătălia dintre ei doi. Creierul triumfase. Cross pierdea. Mâine, tot Washingtonul avea să-i plângă moartea.

Putea face orice – aşa că ce putea face mai întâi?

Voia să se aşeze şi să se gândească. Nu era nicio grabă. Unde putea alege să se aşeze? Ei bine, desigur, pe banca lui Cross de la pianul de pe verandă. Locul favorit al lui Cross pentru relaxare şi evadare, locul în care îi plăcea să se joace cu copiii lui ca un ticălos siropos şi sentimental ce era.

Creierul era tentat să cânte ceva, poate puţin Gerswin, poate pentru a-i demonstra lui Cross că până şi la pian era mai priceput decât el. Voia să-şi facă cunoscută prezenţa într-o manieră spectaculoasă. Era aşa de bine, de savuros. Ar fi vrut să nu se sfârşească niciodată acea noapte.

Dar era oare chiar cel mai bun lucru pe care îl putea face? Trebuia să fie o noapte pe care să nu o uite niciodată, pe care să o savureze totdeauna. Un suvenir care va avea mare însemnătate pentru el, numai pentru el.

Relaţia lui complexă cu Cross putea fi explicată prin două triunghiuri pe care le vizualiză în timp ce şedea pe verandă, trăgând de timp şi plăcându-i grozav. Doamne, zâmbea ca un prost. Era în elementul său şi era fericit, atât de fericit.

El
DRAGOSTEA

Ticălos
(fratele său)

Tată
(Alex)

El
DRAGOSTEA

Femeile lui Alex

Fratele său

(bunică, prietene) (Alex)

Era un model psihologic atât de bun, atât de concis, de clar şi de solid. Explica tot ce avea să se întâmple în seara aceea. Până şi doctorul Cross ar fi de acord. Era triunghiul familial disfuncţional perfect

Poate că i-l va explica acum lui Cross. Chiar înainte de a-l ucide. Îşi puse mănuşi de plastic, apoi papuci de plastic şi verifică încărcătura pistolului. Totul era în ordine. Apoi se duse sus – Cel Care Sună, Creierul, Svengali, Moriarty.

Cunoştea foarte bine casa familiei Cross. Nici măcar nu avea nevoie de lumină. Nu făcea niciun zgomot în plus. Fără greşeli. Fără dovezi sau indicii pe care să le urmărească poliţia locală sau FBI-ul. Ce modalitate fantastică de a muri pentru Cross şi familia lui, ce lovitură, ce idee fascinantă. În timp ce urca scările, începea să-i vină „ordinul de ucis". Da, era sigur de asta.

Micuţul Alex
Jannie
Damon
Nana
apoi Cross

Merse până la capătul culoarului de la etaj şi se opri acolo, ascultând, înainte de a deschide uşa de la dormitor. Nici un sunet. Împinse uşa, încet.

Ce era asta? O surpriză? Dumnezeule!

Nu-i plăceau surprizele. Îi plăceau precizia şi ordinea. Îi plăcea să aibă control total.

Jannie, şedea lângă patul lui Cross, dormind profund. Îşi păzea tatăl, îl proteja de rele.

Mult timp se uită la Cross şi la fată, poate un minut şi jumătate. În cameră lăsaseră aprinsă o mică lumină de noapte.

Pe mâna şi umărul lui Cross erau bandaje groase. Transpira în somn. Era rănit, bolnav, nu era el însuşi, nu era un adversar pe măsură. Ucigaşul oftă. Simţea o atât de mare dezamăgire, tristeţe şi disperare!

Nu, nu, nu! Era complet greşit. Nu se făcea. Era complet, complet greşit!

Închise încet uşa de la dormitor, apoi, repede şi fără zgomot, făcu cale întoarsă şi ieşi din casa familiei Cross. Nu va şti nimeni că fusese acolo. Nici chiar detectivul.

Ca de obicei, nimeni nu ştia nimic despre el. Nimeni nu bănuia o iotă.

EL *era* Creierul până la urmă.

55

M-am trezit de câteva ori în timpul nopţii. La un moment dat mi s-a părut că era cineva în casă. Simţeam o prezenţă. Cu toate acestea, nu puteam face nimic.

Apoi m-am trezit din nou, după paisprezece ore de stat în pat, şi am descoperit că de fapt mă simţeam mai bine. Aproape că puteam gândi limpede din nou. Totuşi, încă eram epuizat şi mă dureau toate articulaţiile. Vederea îmi era înceţoşată. În casă se auzea muzică în surdină. Erykah Badu, una dintre preferatele mele. Apoi o bătaie în uşa de la dormitor şi am spus:

— Sunt îmbrăcat. Cine-i acolo?

Jannie deschise uşa. Ţinea o tavă roşie de plastic, cu un mic dejun din ouă bătute, cereale fierbinţi, suc de portocale şi o ceaşcă cu cafea aburindă. Zâmbea, evident mândră de ea însăşi. I-am întors zâmbetul. *Ce fată am!* Ce scumpete era – atunci când voia.

— Tati, nu ştiu dacă poţi mânca încă. Ţi-am adus micul dejun. Pentru orice eventualitate.

— Mulţumesc, iubito. Mă simt ceva mai bine, zisei. Am reuşit să mă împing în sus în pat şi, cu mâna cea bună, să proptesc câteva perne în spatele meu.

Jannie aduse tava până la pat şi mi-o aşeză cu grijă în poală. Se aplecă deasupra mea şi mă sărută pe obrazul nebărbierit.

— Cineva are nevoie să se bărbierească.

— Eşti atât de drăguţă, i-am spus.

— Eu *sunt întotdeauna* drăguţă, tati, răspunse Jannie. Te simţi destul de bine să-ţi ţin puţin companie? Doar te privim mâncând – o să fim cuminţi. Nu deranjăm. Se poate?

— E tocmai ceea ce îmi trebuie în momentul ăsta, am spus.

Jannie se întoarse cu micul Alex în braţe şi cu Damon după ea, care mă salută în felul nostru, milităreşte. Se căţărară pe patul meu şi, aşa cum promisesem, stătură foarte cuminţi, cel mai bun leac la îndemână.

— Ar fi bine să-ţi mănânci micul dejun cât e încă fierbinte. Ai ajuns prea pricăjit, mă tachină Jannie.

— Da, fu de acord Damon. Eşti tras la faţă şi palid ca o *stafie*.

— Foarte bine, zâmbii printre înghiţituri mici de ouă şi pîine prăjită, pe care speram să nu le dau afară. Îl mângâiam întruna pe cap pe micuţul Alex.

— Te-a otrăvit cineva, tati? vru să ştie Jannie. Ce s-a întâmplat exact?

Am suspinat şi am clătinat din cap.

— Nu ştiu, iubito. E o infecţie. Poţi să o faci dacă te muşcă un om.

Jannie şi Damon se strâmbară.

— Nana zice că e *septicemie*. I se spune otrăvire a sângelui, contribui Damon cu cercetările lui savante.

— Cine sunt eu să mă contrazic cu Nana? am replicat şi am lăsat lucrurile aşa. La ora asta nu sunt un adversar pe măsura Nanei Mama. *Sau poate niciodată.*

M-am uitat la bandajul umflat ce-mi acoperea cea mai mare parte din umărul drept Pielea din jurul bandajului era de un galben bolnăvicios.

— Mi-a intrat ceva în sânge. Totuşi, acum sunt în regulă. Mă întorc la normal. Dar mi-am amintit ce spusese Irwin Snyder: *Eşti unul dintre noi.*

56

În seara aceea am reuşit să cobor la cină. Nana mi-a răsplătit apariţia la masă cu pui, sos, biscuiţi şi o plăcintă cu mere făcută în casă. Am făcut un efort să mănânc şi m-am surprins pe mine însumi descurcându-mă destul de bine.

După cină l-am culcat pe micul Alex. M-am întors sus în camera mea pe la ora opt şi jumătate, şi totodată lumea a părut să înţeleagă că sunt obosit, că nu sunt încă în apele mele.

Totuşi, ajuns sus, în camera mea, nu am adormit. Îmi treceau prin cap prea multe gânduri negre în legătură cu crimele. Că aveam sau nu dreptate, simţeam că ne apropiem. Totuşi, poate doar mă iluzionam singur.

Am lucrat vreo două ore pe computer şi m-am concentrat bine. Eram destul de sigur că ceva trebuia să lege oraşele în care se petrecuseră crimele. Dar ce? Ce ne scăpa tuturor? Am cercetat absolut orice. Am studiat programul avioanelor care zburau către aceste oraşe, al autobuzelor şi al trenurilor. Poate că doar îmi făceam de lucru, dar niciodată nu se ştie şi oricum nu aveam altceva mai bun de făcut.

Am verificat corporaţiile care aveau sedii centrale sau filiale în aceste oraşe şi am descoperit că erau multe potriveli, dar nu era probabil ca acest lucru să mă ducă undeva. Federal Express, American Express, The Gap, The Limited, McDonald's, Sears şi JC Penney se găseau aproape peste tot. Şi ce-i cu asta?

Aveam cel puţin un ghid pentru fiecare dintre oraşele în care se petrecuseră crimele şi m-am uitat prin ele până s-a făcut aproape miezul nopţii. Nu am obţinut nimic. Mâna mă înţepa din nou şi începea să mă doară capul. Restul casei era cufundat în linişte.

Apoi am verificat echipele sportive în deplasare, circurile şi carnavalurile, turneele de lansări de carte, formaţiile de rock'n'roll – şi am dat peste ceva în zona de divertisment. Mă pregătisem să închei în seara aceea, dar era ceva interesant Am încercat să nu mă înfierbânt, dar mi-a crescut pulsul în timp ce verificam mai întâi informaţiile de pe Coasta de Vest. Apoi Coasta de Est. *Bingo. Poate.*

Găsisem tiparul pe care îl căutam – un spectacol de divertisment care se desfăşura iarna şi la începutul primăverii pe Coasta de Vest şi apoi se deplasa în Est. Până acum, oraşele în care se desfăşura turneul se potriveau cu cele în care se petrecuseră crimele. Dumnezeule.

Făcuseră turnee timp de cincisprezece ani.

Eram aproape sigur că găsisem un fel de legătură cu criminalii.

Magicienii care îşi spuneau Daniel şi Charles.

Aceiaşi pe care îi văzuseră Andrew Cotton şi Dara Grey în noaptea

în care fuseseră uciși în Las Vegas.

Ştiam chiar şi unde trebuia să aibă loc următorul spectacol. Probabil că erau deja acolo.

New Orleans.

L-am sunat pe Kyle Craig.

57

Unsprezece ani de crime nerezolvate se reduseseră la asta.

New Orleans, Louisiana.

Un club de noapte numit „Strigătul”. O pereche de magicieni pe nume Daniel şi Charles.

Încă nu puteam călători, aşa că am rămas în Washington. Nu-mi plăcea să nu fiu în New Orleans. Pierdeam o ocazie importantă, dar era Kyle acolo. Cred că voia să facă el însuşi această arestare, dar nu-l puteam învinovăţi. Fără îndoială, aşa ceva îi putea propulsa cariera. Cazul era extrem de important.

În seara aceea, în New Orleans, şase agenţi FBI circulau prin mulţimea care apăruse la prima reprezentaţie a lui Daniel şi Charles. „Strigătul” se afla în cartierul depozitelor, la capătul străzii Julia. De obicei găzduia reprezentaţii muzicale, şi chiar şi în seara aceea de după zidurile de cărămidă roşie se auzea muzică zydeco şi blues. Câţiva turişti încercau să aducă înăuntru căni de „geaux” de pe strada Bourbon. Li se interzicea accesul „pe viaţă”.

Vechile Cressida şi Colt şi câteva vehicule pentru articole sportive din parcare erau un indiciu că înăuntru se aflau studenţi de la universităţile Tulane şi Loyola. Peste mulţimea gălăgioasă şi neliniştită se aşternea un fum gros. Câţiva spectatori nu păreau să aibă vârsta legală, iar clubul fusese citat de câteva ori pentru că servea minori. Proprietarii considerau că e mai uşor să cumpere poliţia din New Orleans decât să aducă efectiv clubul la normal.

Deodată, se făcu tăcere. O singură voce străpunse tăcerea:

—Dumnezeule mare! Uită-te la asta!

Pe scena al cărei fundal era acoperit cu văluri de catifea neagră păşise un tigru alb.

Felina nu avea lesă şi nu se vedea nicăieri vreun antrenor sau îmblânzitor. Mulţimea nespus de gălăgioasă mai înainte amuţi.

Felina uriaşă ridică leneş capul şi scoase un răget. O fată într-o rochie scurtă de un roz intens ţipă în zona de jos a sălii. Felina emise iar un răget.

Un alt doilea tigru alb ieşi şi se aşeză lângă celălalt. Se uită în jos la mulţime şi scoase un răget. Publicul din zona de jos a sălii şedea exact în faţa scenei. Bărbaţii şi femeile de pe locurile respective fugiră, înhăţându-şi sticlele de bere.

Un răget de tigru care nu putea fi confundat cu nimic altceva se auzi acum din spatele publicului. Toată lumea îngheţă. Câte feline se aflau în libertate în club? Unde se aflau? Ce naiba se petrecea?

Luminile de pe scenă transformau spaţiul înconjurător într-un gol

întunecat. Orice retragere către una dintre părţile laterale ale sălii era un risc. Luminile de pe scenă se schimbară – de la stânga la dreapţa, apoi de la dreapta la stânga. Luminile erau puternice, aproape orbitoare, creând iluzia optică cum că scena s-ar muta cu totul.

Oftatul mulţimii era audibil. În aer plutea panica.

Tigrii dispăruseră!

Acum, în centrul scenei, acolo unde până în urmă cu o clipă se aflau tigrii, stăteau doi magicieni în costume alb-negru din lame strălucitor. Amândoi zâmbeau; păreau să râdă de publicul înspăimântat

În cele din urmă, cel mai înalt dintre cei doi, Daniel, vorbi:

— Nu aveţi de ce să vă temeţi. Noi suntem Daniel şi Charles, cei mai buni pe care îi veţi vedea vreodată! Asta e o promisiune pe care intenţionez să mi-o ţin. Să înceapă magia!

Mulţimea din sală începu să bată din palme şi să aclame. Erau două spectacole în seara aceea, fiecare fiind programat să dureze o oră şi jumătate. În mulţime se infiltraseră agenţi FBI. Kyle Craig se afla înăuntru, iar mai mulţi agenţi erau postaţi afară, pe stradă. Daniel şi Charles se concentrară asupra câtorva trucuri pe care le numiră „Omagiu lui Houdini”. De asemenea, executară „Văduva veselă” a lui Carl Hertz.

Reacţia publicului la spectacol era foarte favorabilă. Aproape toată lumea părăsi clubul uimită, promiţând să revină şi să le spună şi prietenilor să vină. Se pare că acest lucra se întâmpla oriunde aveau reprezentaţii Daniel şi Charles, de pe Coasta de Vest pe cea de Est.

Atunci începu adevărata muncă a FBI-ului. După al doilea spectacol, Daniel şi Charles fură duşi repede la o limuzină argintie care aştepta pe o alee închisă de la intrarea actorilor. În culise era un zgomot şi confuzie generală. Daniel şi Charles ţipau unul la celălalt

Când limuzina argintie ieşi de pe alee, un grup de maşini ale FBI-ului o urmări prin mulţimea obişnuită de maşini din centrul New Orleans-ului, apoi în afara oraşului, către Lacul Pontchartrain. Kyle Craig ţinu legătura prin radio pe tot parcursul călătoriei.

Limuzina trase în faţa unei reşedinţe antebelice, unde o petrecere privată se afla în plină desfăşurare. Peste pajiştile întinse, presărate cu stejari de două şi trei sute de ani, se revărsa muzică rock’n’roll cu intensitate maximă. Petrecăreţii se răspândiseră pe pajiştea ce cobora spre apa neagră, strălucitoare a lacului.

Şoferul limuzinei coborî şi deschise o uşă din spate cu un gest teatral. În timp ce câţiva agenţi FBI priveau neîncrezători, doi tigri albi săriră afară.

Daniel şi Charles nu se aflau în limuzină. Magicienii dispăruseră.

58

Daniel şi Charles sosiseră la un mic club privat dintr-o casă din Abita Springs, în Louisiana, cam la şaptezeci şi cinci de kilometri de New Orleans. Acest club nu fusese niciodată menţionat în secţiunea de divertisment a ziarului *Times-Picayune* sau în vreuna dintre revistele-ghid cu copertă lucioasă disponibile în holul aproape fiecărui hotel – mare sau mic – din New Orleans.

Un bărbat pe nume George Hellenga îşi întâmpină oaspeţii cu mare emoţie şi entuziasm. Hellenga avea obrajii foarte ciupiţi de vărsat; cele mai subţiri sprâncene negre cu putinţă şi ochi întunecaţi, înfundaţi în orbite. Purta lentile de contact care făceau ca ochii lui să pară negri. Hellenga cântărea mai mult de o sută cincizeci de kilograme, toate îndesate cu greu într-o geacă şi pantaloni negri de piele cumpărate la un Magazin pentru graşi şi înalţi din Houston. Se înclină în faţa magicienilor la sosirea lor şi şopti că este onorat de vizita lor.

— Ar trebui să fii, se răsti Charles. Suntem obosiţi după o zi lungă. Ştii de ce ne aflăm aici. Să-i dăm drumul.

În afara scenei, de cele mai multe ori Charles era cel care vorbea, mai ales dacă trebuia să se adreseze cuiva ca acest netrebnic demn de milă, acestui zero, George Hellenga, care îi conduse imediat pe Charles şi pe Daniel în jos pe scări. Ei erau stăpânii; el era sclavul. Mai erau legiuni întregi de oameni asemenea lui care aşteptau în atâtea oraşe, rugându-se pentru o ocazie de a-l servi pe Lord.

În timp ce cobora scările, Daniel începu să zâmbească. Văzu captivul, sclavul, şi fii foarte mulţumit

Se duse la băiat, care părea să aibă optsprezece sau nouăsprezece ani, şi îi vorbi:

— Acum sunt aici. Îmi pare aşa de bine să te cunosc. Eşti uimitor.

Băiatul era înalt, poate pe la un metru optzeci şi cinci. Avea păr blond tuns scurt, membre suple şi buze pline, accentuate cu cele mai delicate inele de argint. Buzele lui erau remarcabil de roz.

—Strânge din buze. Pare aşa de trist. Dă-i drumul, îi ordonă Daniel sclavului Hellenga. Cum îl cheamă pe bietul băiat?

— Îl cheamă Edward Haggerty, Sire. E boboc la Universitatea de Stat din Louisiana. E servitorul dumneavoastră, spuse Hellenga, care acum tremura vizibil.

Mâinile vânjoase ale lui Edward Haggerty erau legate în cătuşe de zidul de cărămidă. Purta lenjerie tanga şi o brăţară de argint la gleznă.

Nimic altceva. Era o creatură magnifică, suplă şi armonioasă, perfectă oricum o priveai.

George Hellenga aruncă o privire neliniştită către Lord.

— S-ar putea să fugă dacă îi dăm drumul, Sire.

Daniel întinse braţele către băiat şi îl strânse tandru, aşa cum ar fi făcut cu un copil mic. Îl sărută pe obraz, pe gât şi pe buzele uimitor de roşii.

— Nu o să fugi? întrebă cu o voce blândă, mângâietoare.

—Nu de tine, răspunse băiatul, la fel de blând. Tu eşti Lordul, iar eu sunt nimic.

Daniel zâmbi. Era răspunsul perfect.

59

Dimineaţa devreme telefonul a sunat şi am răspuns repede. Era Kyle. Cu vocea lui lentă şi calculată, îmi spuse că Daniel şi Charles dispăruseră noaptea trecută. Era furios pe agenţii săi. Nu îl mai auzisem aşa de supărat. Până în momentul acela nu se raportase nicio crimă în interiorul sau în afara New Orleans-ului. Pe la ora şase în dimineaţa aceea, magicienii apăruseră la casa lor din Cartierul Grădinilor. *Unde fuseseră toată noaptea? Ce se întâmplase? Ceva se întâmplase.* Am rămas în Washington în ziua aceea, încă în refacere. I-am studiat pe Daniel şi pe Charles şi le-am întocmit un profil preliminar pe care să-l compar cu cel ce se făcea la Quantico. Prima informaţie importantă era aceea că, absolut sigur, magicienii avuseseră spectacole în Savannah, Charleston şi Las Vegas. Lucram cu doi tehnicieni de la Quantico, iar aceştia nu numai că au stabilit coincidenţe între turul magicienilor şi cam jumătate din crime, ci au verificat şi faptul că Daniel şi Charles avuseseră spectacole în oraşele acelea şi erau acolo când se petrecuseră crimele. Un alt detaliu util era acela că tigrii călătoreau cu Daniel şi Charles numai pentru contracte care durau cel puţin o săptămână. Magicienii aveau programate reprezentaţii în New Orleans pentru următoarele trei săptămâni. Deţineau şi o casă acolo, în Cartierul Grădinilor.

Le-am împărtăşit ceea ce descoperisem celor de la Quantico şi ei au pus informaţiile în dosarul pe care îl alcătuiseră. De asemenea, i-am trimis totul prin fax Jamillei Hughes, în San Francisco. Făcea tot posibilul să vină la New Orleans, dar şeful ei nu luase încă o decizie.

I-am mai dat un telefon lui Kyle în legătură cu Jamilla. Bombăni şi pufni, dar în cele din urmă promise să vadă dacă va putea obţine detaşarea inspectoarei Hughes pentru câteva zile. La urma urmelor, totul începuse cu cazul ei.

Începeam să mă simt frustrat stând acasă. De parcă aş fi pândit pe cineva în propriul meu dormitor – fără a avea nimic de observat la îndemână. Consolarea venea din aceea că stăteam cu micul Alex perioade mari din zi şi că-i vedeam mai mult pe Damon şi pe Jannie. Dar mă simţeam cam scos din cazul de crimă.

De dimineaţă m-am dus la doctorul Prahbu, la St. Anthony. El mă examină şi, fără tragere de inimă, îmi dădu permisiunea de a mă întoarce la muncă, spunându-mi să o iau încet în următoarele câteva zile.

— Cum aţi *fost muşcat,* de fapt? întrebă din nou. Nu mi-aţi spus niciodată, domnule detectiv.

— Ba da, am raportat. Vampiri în Carolina de Nord.

I-am mulţumit doctomlui pentru ajutor, după care m-am dus acasă să-mi fac bagajele pentru o excursie la New Orleans. Mă clătinam puţin, dar nu mai aveam răbdare să ajung acolo. De data asta, Nana nu şi-a mai dat osteneala să-mi ureze succes când am părăsit Washingtonul. Era supărată fiindcă fusesem atât de bolnav.

În după-amiaza aceea am zburat către New Orleans şi de la aeroport am luat un vechi taxi galben către Big Easy. La recepţia hotelului meu, Dauphine Orleans, mă aştepta un mesaj. Am deschis ezitând micul plic, dar era o veste bună. Inspectoarea Hughes se îndrepta către New Orleans.

Mesajul era clasic. Pur Jamilla: *Vin la New Orleans şi ei au încurcat-o. Nu te îndoi nici o secundă de acest lucru.*

60

În noaptea aceea m-am întâlnit cu Jamilla la Dauphine Hotel. Era îmbrăcată într-o geacă neagră de piele, blugi şi un tricou scurt, alb. Arăta odihnită şi gata de orice. Nici eu nu mă simţeam chiar rău.

Am luat cina împreună – biftec şi bere – în sala de mese. Ca întotdeauna, mi-a plăcut compania ei. Ne făceam să râdem reciproc. La zece şi jumătate am plecat la „Strigătul". Daniel şi Charles aveau programate spectacole la unsprezece şi la unu. Şi apoi? Poate plănuiseră o altă dispariţie inteligentă?

Eram hotărâţi să-i prindem. Din păcate, mai aveam încă nevoie de dovezi concrete că ei erau criminalii noştri. În rezolvarea cazului erau implicaţi mai mult de două sute de agenţi FBI şi poliţişti din New Orleans. Ceva trebuia să se întâmple. Era de presupus că Daniel şi Charles vor trebui să mănânce în curând.

Era o vineri seara, iar „Strigătul" era deja aproape plin când am ajuns acolo. Se auzea muzică tare din difuzoarele care păreau să fie peste tot, în tavan şi în pereţi. Cei mai mulţi spectatori erau tineri şi fără astâmpăr, beau bere, fumau şi dansau obscen. Câţiva Gotici erau amestecaţi printre studenţii mai îngrijiţi. Cele două grupuri se asmuţeau reciproc, iar atmosfera era încărcată. Un fotograf de la revista *Off Beat* se ghemui lângă scenă, aşteptând să înceapă spectacolul.

Ne-am aşezat la una dintre mesele mici şi am comandat bere. În club erau cel puţin zece agenţi FBI. Kyle era afară, într-o maşină de supraveghere. Fusese înăuntru cu o seară înainte, dar lui Kyle îi era greu să se piardă într-o mulţime de tineri moderni. Arăta prea a poliţist.

Gâtul începea deja să-mi ardă din cauza fumului şi parfumurilor grele din aer. O duşcă de bere îndulci oarecum pilula. Braţul şi mâna mă dureau încă.

Cu toate acestea, aveam mintea clară; hotărât lucru, mă simţeam mult mai bine ca înainte. Îmi plăcea să o am din nou pe Jamilla prin preajmă. Dădea sfaturi bune.

— Kyle are o echipă de şase oameni care îi supraveghează pe magicieni zi şi noapte, i-am spus Jamillei. Nu o să-i piardă din nou. Kyle garantează.

— FBI-ul e convins că ei sunt criminalii? mă întrebă Jamilla. Fără nicio îndoială? Închide-i şi aruncă cheia?

— Există îndoieli, cred, dar nu multe. Niciodată nu poţi şti exact ce gândeşte Kyle, am răspuns. Dar da, cred că nu se îndoieşte. Tehnicienii de la Quantico

nu o fac. Nici eu.

Mă studie peste buza sticlei de bere.

—Mi se pare că voi doi sunteţi destul de apropiaţi, nu?

Am încuviinţat

—În ultimii câţiva ani am lucrat împreună la multe cazuri. Rata noastră de succes e bună. Nu pot spune că îl cunosc cu adevărat.

— N-am fost niciodată prea norocoasă când am lucrat cu FBI-ul, spuse ea. Dar cred că e doar cazul meu.

— O parte a slujbei mele e să mă asigur că relaţiile dintre poliţie şi Birou nu sunt încordate în Los Angeles. Cu siguranţă, Kyle e deştept. Doar că uneori e mai greu de înţeles.

Sorbi încet din bere.

— Spre deosebire de altcineva de la masa asta.

— Spre deosebire de alte două persoane de la masa asta, am corectat-o şi am râs amândoi.

Jamilla aruncă o privire pe scenă.

— De ce întârzie? Unde sunt? Ar trebui să începem să batem din picioare pentru ca ei să apară şi să ne arate nişte magie? Să ne arate ce ştiu?

Nu a fost nevoie. O secundă mai târziu, unul dintre magicieni ieşi pe scenă.

Era Charles şi *arăta* ca un criminal.

61

Charles purta un body negru lipit pe piele şi cizme din piele neagră. Avea un cercel simplu cu diamant în ureche şi un piercing în nas. Privea fix publicul, arogant. Făcu asta timp decâteva secunde neplăcute, cu ochii plini de ură şi dispreţ pentru fiecare privire pe care o întâlnea.

Cel puţin de două ori mi s-a părut că se uita direct la Jamilla şi la mine. La fel i s-a părut şi ei.

— Mda, şi noi te supraveghem pe tine, ticălosule, zise ea, ridicându-şi berea salutând ironic. Crezi că ticăloşii ăia demni de milă ştiu că suntem aici?

— Cine ştie? Sunt buni. Nu au fost prinşi încă.

— Te aud. Să sperăm că amândoi au cancer la stomac şi vor muri încet şi în dureri în următoarele câteva luni. Noroc. Ridică din nou sticla.

Charles se aplecă şi vorbi către un cuplu de vârsta liceului de la o masă de lângă scenă. Purta microfon.

— La ce vă holbaţi, capete seci? Aveţi grijă sau vă transform în două broaşte. Ar fi un pas în plus pe scara evoluţiei.

Râse – un râs adânc şi gutural. Pentru urechea mea era inutil de neplăcut, absolut deplasat. Copiii din public râseră şi îl încurajară. Pentru moment, bunul-simţ părea să fi murit. A fi neplăcut e *chic;* a fi neplăcut e aşa de *cool* şi de ***real.***

M-am uitat la Jamilla.

— Îi vede în termeni de alimente. E interesant cum funcţionează mintea lui sucită.

Două minute mai târziu, pe scenă se strecură al doilea magician. Nici un fel de şotii de magician nu îi anunţară intrarea, ceea ce m-a şocat. Auzisem că era un adevărat spectacol de lumini şi sunet, dar nu era cazul în seara aceea. De ce schimbarea de stil? Era pentru noi? Ştiau cine suntem?

— Pentru neiniţiaţi, eu sunt Daniel. Charles şi cu mine facem spectacole de când aveam doisprezece ani şi locuiam în San Diego, California. Suntem foarte buni la magie. Putem face, „Artistul care dispare” – preferatul lui Houdini; dulapul cu săbii; „Văduva veselă” a lui Carl Hertz; „Coconul” lui DeKolta. Eu pot prinde cu dinţii un glonţ tras cu un Colt Magnum. Ca şi Charles. Nu-i aşa că suntem *speciali?* Nu vă doriţi să fiţi în locul nostru?

Mulţimea vui şi aplaudă. Muzica rock din difuzoare fusese dată mai încet. Doar ritmul continua.

— Iluzia pe care sunteţi pe cale să o urmăriţi e aceeaşi pe care o

folosea Harry Houdini pentru a-şi încheia spectacolele de la New York şi Paris. Noi o folosim pentru a ne *deschide* spectacolul. Mai trebuie să spun ceva?

Apoi, luminile se stinseră brusc. Scena era cufundată în întuneric complet. Câteva femei din public ţipară tare. Frică trucată. Cei mai mulţi râdeau, unii nervos. De fapt, ce puneau la cale ăştia doi?

Jamilla mă împunse cu cotul.

— Nu te teme. Sunt chiar aici. O să te apăr.

Apoi, pe toată scena apărură licurici sclipitori. Reflectoarele principale se aprinseră din nou. În următorul minut nu se întâmplă nimic.

Apoi, călare pe un armăsar alb focos şi sforăitor, apăru pe scenă Daniel. Era îmbrăcat în turcoaz strălucitor din cap până în picioare. Purta un joben asortat, cu care salută publicul care aclama.

— Trebuie să recunosc că e destul de tare, spuse Jamilla. Chiar o cascadorie. Dar acum ce urmează?

Daniel fu urmat pe scenă de opt bărbaţi şi femei în uniforme albe de gală. Şi de doi tigri albi. Era un spectacol uimitor. Două artiste ţineau un evantai oriental uriaş în faţa lui Daniel şi a calului său nărăvaş. Ţineam ochii lipiţi de scenă.

— Dumnezeule, murmură Jamilla. Ce-i asta?

— Îl jefuiesc pe Harry Houdini, cum a spus omul. Şi o fac bine.

Când cele două femei traseră încet evantaiul la o parte, Daniel dispăruse. Acum, pe calul alb şedea Charles.

— Încă o dată – Sfinte Doamne, se minună Jam. Cum fac asta?

Cumva, Charles se schimbase în piele neagră şi strălucitoare. Rânjetul de pe faţa lui era extraordinar, inimaginabil de arogant. În el se putea citi un dispreţ crunt pentru public, dar lumii părea să-i placă; îl plăcea şi pe el. Un fuior de fum, şi toţi cei din public oftară ca unul.

Cumva, Daniel era înapoi pe scenă, stând lângă Charles şi frumosul cal. Iluzia era o probă de măiestrie. Toţi cei din sală săriră în picioare, bătând tare din palme. Ţipetele şi fluierăturile îmi scrijeleau urechile.

—Şi asta, spuse Daniel, e doar începutul! Încă nu aţi văzut nimic!

Jamilla se uită la mine, strâmbându-se.

— Alex, tipii ăştia sunt buni, şi eu i-am *văzut* pe Siegfried şi Roy. De ce joacă în cluburile astea mici? De ce îşi pierd timpul aici?

— Pentru că aşa vor, am spus. *Aici îşi caută prada.*

63

Am urmărit amândoi ambele spectacole de magie în seara aceea. Eram uimiţi de calmul şi încrederea pe care le emanau Charles şi Daniel. După al doilea spectacol, magicienii s-au dus acasă. Agenţii de supraveghere de acolo au spus că cei doi par să fie acasă în seara aceea. Nu am crezut asta, şi nici Jamilla.

În cele din urmă, pe la ora trei, ne-am întors la Dauphine. Două echipe de la FBI urmau să stea lângă Charles şi Daniel până dimineaţa. Începeam să fim frustraţi şi derutaţi. O mulţime de oameni munceau pe rupte. Am vrut să o invit pe Jamilla sus la o bere, dar nu am făcut-o. Era prea complicat pentru momentul acela. Ori poate că, îmbătrânind, devenisem laş. Poate că eram chiar şi ceva mai înţelept. *Nu.*

La şase eram din nou în picioare, luând notiţe în camera mea de hotel. Învăţam nişte lucruri pe care nu voiam să le cunosc, şi nu doar despre trucuri de magie. Acum ştiam că, în lumea subterană a vampirilor, zona din jurul unui lord, regent sau bătrân era cunoscută sub numele de domeniu. FBI-ul şi poliţia din New Orleans împânziseră vecinătăţile din Cartierul Grădinilor, în care locuiau Daniel şi Charles Defoe.

Casa, aflată pe strada LaSalle, lângă Strada 6, era din piatră gri şi avea probabil vreo douăzeci de camere. Se înălţa pe un deal şi avea un zid exterior întărit, din piatră, ca al unui castel. De asemenea, avea o pivniţă mare, adâncă, ceea ce nu ar fi fost posibil pe terenul mlăştinos, la nivel cu marea, fără înălţimea dealului. Nimeni din forţa de intervenţie nu voia să recunoască cum că ar crede în vampiri, dar toată lumea ştia că fuseseră comise o serie de crime brutale şi că era posibil ca Daniel şi Charles să fie criminalii.

În următoarele două zile, Jamilla şi cu mine ne-am petrecut timpul supraveghind casa, *domeniul.* Lucram ture duble şi nimic nu ar fi putut atenua oboseala. O scenă care îmi vine câteodată în minte e aceea din *Filiera Franceză*, în care Gene Hackman stă afară, în frig, în timp ce traficanţii de droguri francezi se delectează cu o cină copioasă într-un restaurant newyorkez. Aşa e, chiar aşa, uneori câte şaisprezece sau optsprezece ore la rând.

Cel puţin strada LaSalle şi Cartierul Grădinilor erau plăcute privirii. Baronii zahărului şi ai bumbacului de la jumătatea secolului al nouăsprezecelea numiseră iniţial acest loc „acasă”. Cele mai multe dintre casele vechi de o sută şi două sute de ani erau frumos conservate. Majoritatea erau zugrăvite în alb, dar câteva în pasteluri mediteraneene. Pe gardurile elaborate din fier forjat erau plăci care

informau frecventele grupuri care se plimbau despre stimaţii rezidenţi.

Dar tot supraveghere era, chiar şi cot la cot cu Jamilla Hughes.

63

În timpul pândei de pe strada LaSalle am descoperit amândoi că puteam discuta aproape despre orice. Ceea ce am şi făcut în timpul orelor lungi. Subiectele variau de la poveşti poliţieneşti amuzante la investiţii, filme, arhitectură gotică, politică şi apoi la subiecte mai personale, cum ar fi tatăl ei care o părăsise când avea şase ani. I-am spus Jamillei că mama şi tatăl meu muriseră tineri de o combinaţie mortală de alcoolism şi cancer la plămâni – probabil şi depresie şi disperare.

— Timp de doi ani am lucrat ca psiholog. Îmi petreceam timpul stând degeaba, i-am spus. La vremea respectivă, nu prea mulţi oameni din cartierul meu din Washington îşi puteau permite un tratament. Nu îmi permiteam să tratez pe gratis. Cei mai mulţi albi nu voiau să fie trataţi de un terapeut negru. Aşa că mi-am luat o slujbă de poliţist. Doar temporar. Nu m-am aşteptat să-mi placă, dar o dată ce am început am rămas agăţat. Rău.

— Ce te-a „agăţat" să fii detectiv? a vrut să afle. Ştia să asculte, era interesată. Îți aminteşti vreun incident, ceva anume?

— De fapt, îmi amintesc. Fuseseră împuşcaţi doi oameni în Southeast, locul în care locuiesc în Washington şi în care m-am născut. Cazurile au fost abandonate ca „având legătură cu drogurile", ceea ce însemna că nu avea rost să se irosească timp cu investigarea lor. La vremea aceea, asta era procedura standard în Washington; de fapt, încă mai e.

Jamilla încuviinţă.

— Mă tem că este şi în unele părţi din San Francisco. Ne place să ne gândim la oraşul nostru ca la unul emancipat. Şi este aşa. Dar oamenii de acolo se pricep să se uite în altă parte. Câteodată mi-e greaţă.

— Oricum, îi cunoşteam pe cei doi şi ştiam că nu aveau legătură cu vânzarea drogurilor. Amândoi aveau locuri de muncă la un mic magazin de muzică local. Poate că fumau uneori iarbă, dar nimic mai rău de atâta.

— Cunosc genul despre care vorbeşti.

— Aşa că am investigat cazul de crimă pe cont propriu. M-a ajutat un detectiv prieten, pe nume John Sampson. Am învăţat să-mi urmez

instinctul. Am aflat că unul dintre bărbaţi se întâlnise cu o femeie despre care un distribuitor local de droguri credea că e proprietatea lui. Am continuat să sap, urmându-mi instinctul, ceva mai adânc. A ieşit la iveală că distribuitorul îi omorâse pe cei doi bărbaţi. Odată cazul rezolvat, totul s-a terminat pentru mine. Ştiam că sunt bun la asta, poate din cauza pregătirii în psihologie pe care o primisem, şi îmi plăcea să fac lucrurile aşa cum trebuie. Sau poate pur şi simplu îmi plăcea să fiu drept.

— Totuşi, se pare că există un echilibru în viaţa ta. Copiii, bunica, prietenii.

Am lăsat lucrurile aşa, fără să urmărim ceea ce era evident – faptul că şi ea şi eu eram singuri, fără nicio legătură. Nu avea nimic de-a face cu slujbele noastre. Numai de-ar fi fost atât de simplu.

64

Un fapt reconfortant în munca de poliţie este acela că rareori te confrunţi cu o situaţie de crimă pe care n-ai mai văzut-o sau de care n-ai mai auzit înainte. Aceste omoruri *erau* diferite: aparent întâmplătoare, sălbatice, continuau pe durata a mai mult de unsprezece ani, cu moduri de operare variate. Ceea ce făcea cazul deosebit de dificil era posibilitatea existenţei mai multor ucigaşi.

În dimineaţa următoare m-am întâlnit cu Kyle pentru a discuta despre caz. Era în dispoziţie proastă şi de-abia aşteptam să plec. Ne-am împărtăşit glumele noastre şi văicărelile, după care m-am alăturat din nou Jamillei Hughes la pânda din Cartierul Grădinilor.

Am adus o cutie de Krispy Kremes, ceea ce a fost răsplătit cu multe zâmbete din partea ei şi a agenţilor FBI care supravegheau casa. Totuşi, toată lumea tânjea după gogoşile gustoase, umplute cu aer. Cutia s-a golit în câteva minute.

— Din câte se pare, sunt cu adevărat nişte tipi de casă, zise ea, mestecând un biscuit glazurat.

— E încă lumină. Probabil sunt în sicriele lor, am spus.

Se încruntă şi clătină din cap. Ochii ei întunecaţi străluciră.

— Nu chiar. Cel mai scund, Charles, a lucrat în grădina din spate toată dimineaţa. E sigur că nu se teme de soare.

— Aşa că poate Daniel e adevăratul vampir. *Lordul.* Se presupune că el e forţa din spatele performanţei magice.

— Charles a vorbit foarte mult la telefon. Organizează o petrecere la reşedinţă. O să-ţi placă asta – e un bal al fetişismelor. Poartă-ţi lucrurile perverse preferate: piele, cauciuc, haine victoriene, gotic, orice-ţi place. Ţie ce-ţi place? mă întrebă.

Am râs şi m-am gândit.

— Mai degrabă denim[1], raiat, puţină piele neagră. Am o geacă de piele. E cam roasă, dar are haz.

— Cred că ai arăta extraordinar ca prinţ gotic, râse ea.

— Dar tu? Vreun fetiş de care ar trebui să ştim?

— Ei bine... Admit că am două geci de piele, pantaloni, o pereche de cizme lungi pentru care încă mai plătesc. Sunt din San Francisco, ştii. O fată trebuie să se ţină în pas cu moda.

— La fel şi noi, băieţii.

A fost o altă zi lungă de supraveghere. Am continuat să ne uităm la casă până s-a lăsat întunericul. Pe la ora nouă au apărut doi agenţi FBI să ne elibereze.

—Hai să muşcăm din ceva, i-am zis Jamillei.

—Proastă alegere a cuvintelor, Alex.

Amândoi am râs cam tare.

Nu voiam să ne depărtăm prea mult de casa magicienilor, aşa că ne-am hotărât să intrăm la Camellia Grill pe South Carrollton Boulevard, pe malul râului. Pe din afară, Camellia arăta ca o mică reşedinţă de plantaţie. Pe dinăuntru era un restaurant curat, cu o tejghea lungă şi scaune înalte prinse cu şuruburi în podea. Ne-a servit un chelner într-o haină albă apretată şi cravată neagră. Am comandat cafea şi omlete, care erau uşoare şi pufoase, cam de mărimea unui ziar împăturit. Jamilla mai ceru o porţie de orez cu fasole roşie. Când te afli în Big Easy...

Mâncarea era bună, iar cafeaua şi mai bună. Mă înţelegeam bine cu ea, poate mai mult de atât. Până şi pauzele din conversaţia noastră nu erau din cale-afară de inconfortabile, şi erau rare. Un prieten de-al meu definea cândva dragostea ca fiind găsirea cuiva cu care să poţi vorbi până târziu în noapte. Destul de bine.

— Nimic pe beeper, spuse ea, pe când pierdeam vremea la cafea după-masă.

Auzisem că în timpul prânzului şi al cinei sunt cozi în faţă la Camellia, dar noi prinsesem o perioadă liniştită.

— Mă întreb ce fac cei doi în casa aia mare şi sinistră, Alex? Ce fac criminalii psihopaţi în timpul liber?

Îi studiasem destul. Nu exista un tipar stabil.

— Unii sunt căsătoriţi. Chiar fericiţi, dacă îi întrebi pe soţi. Gary Soneji avea o fetiţă. Geoffrey Shafer avea trei copii. Probabil că e lucrul cel mai înfiorător pe care mi-l pot imagina – atunci când un soţ, sau persoana de la uşa alăturată, sau un tată se dovedeşte a fi un ucigaş cu sânge rece. Se întâmplă. Am văzut asta.

Sorbi din cafeaua care i se mai adusese.

— Vecinii par să-i placă pe Daniel şi pe Charles. Îi consideră excentrici, dar plăcuţi şi, asta îmi place, cu înclinaţii civice. Casa îi aparţine lui Daniel. A moştenit-o de la tatăl său, şi el un excentric – un pictor de portrete. Circulă zvonuri că magicienii ar fi homosexuali, dar sunt adesea văzuţi în compania unor femei tinere şi atrăgătoare.

— Vampirii nu au restricţie de gen. Am învăţat asta de la Peter Westin, am spus. Cei doi sunt ucigaşi cu şanse egale de a ucide, masculi şi femei. Totuşi, ceva nu se leagă pentru mine. E o gaură logică pe care tot încerc să o umplu. Câteva, de fapt.

— Turul lor de mister magic se potriveşte cu o mulţime de crime, Alex.

— Ştiu. Nu pot nega dovezile pe care le-am strâns până acum.
— Dar ai unul din faimoasele tale presentimente.

— Nu ştiu cum stă treaba cu „faimos”, dar ceva îmi sună rău. Lucrurile nu merg cum trebuie. Nu a căzut şi celălalt pantof, şi asta mă îngrijorează. De ce s-au demascat dintr-o dată? Au rămas nedescoperiţi ani de zile şi acum le urmăresc casa câteva zeci de agenţi FBI.

Ne-am băut cafeaua şi am mai întârziat în restaurantul pe jumătate plin, dar avea să vuiască o dată cu închiderea barurilor. Nu ne presa nimeni să plecăm, iar noi nu ne grăbeam să ne întoarcem la plictiseala pândei.

Mă interesa Jamilla din numeroase motive, dar principalul era probabil că vedeam aşa de mult din experienţa mea în a ei. Amândoi eram dedicaţi muncii de poliţie. Aveam vieţi pline – prieteni şi familie – şi totuşi, ântr-un fel, eram singuratici. De ce?

— Te simţi bine? mă întrebă.

În ochii ei se citea preocuparea. De obicei intuiesc oamenii buni, iar ea era unul dintre ei. Nici o îndoială în privinţa asta.
— Am fost plecat doar un minut, am spus. Acum sunt aici.
— Unde te duci când faci aceste mici excursii mentale?
— La Florenţa, am spus. Probabil că e cel mai frumos oraş din lume. Preferatul meu, oricum.
— Şi chiar ai fost la Florenţa, în Italia?
— De fapt, mă gândeam la unele asemănări dintre vieţile noastre.

Încuviinţă.
— Şi eu m-am gândit la asta. Ce-o să ne facem, Alex? Suntem blestemaţi să repetăm aceleaşi greşeli?

— Ei bine, să sperăm că o să prindem doi criminali cu adevărat răi aici, în New Orleans. Ce zici de asta?

Jamilla întinse mâna şi mă bătu pe obraz, apoi spuse cu tristeţe:

— Asta cred şi eu. *Suntem* blestemaţi.

65

Creierul îl privea pe Alex Cross coborând din maşină. Îl avea în vizor.

Cross, împreună cu încântătoarea inspectoare Jamilla Hughes se întorseseră de la o pauză pentru cină şi erau din nou la datorie, supraveghind. Se apropiau? Aveau să devină Alex şi Jamilla iubiţi în New Orleans? Asta era o fisură evidentă în caracterul lui Cross; avea nevoie să fie iubit, nu?

Dar acum Cross coborâse iar din maşină.

Ceva îl râcâie pe marele Cross. Poate că are nevoie să se plimbe puţin după-masă. Sau poate că vrea să se mai gândească la caz şi vrea să fie singur. E un singuratic, la fel ca mine.

Asta era uimitor; şi nu era bine.

Îl urmări pe Cross pe o stradă laterală plină de case modeste în două stiluri – cabana carabină dublă şi cabana creolă. Amândouă erau standard în această parte a oraşului.

Aroma de caprifoi, iasomie şi gardenii atârna greu în aer. Aspiră puternic. Plăcut. Cu o sută de ani în urmă, aromele mascau miasmele de la abatoarele din apropiere. Creierul ştia istorie, ştia multe despre majoritatea lucrurilor, iar faptele îi curgeau cu uşurinţă prin cap în timp ce continua să îl urmărească pe Cross la o distanţă sigură. Reţinea informaţiile şi ştia cum să le folosească.

Auzea scrâşnetul şi murmurul tramvaiului de pe St. Charles Boulevard, când gonea pe şine la câteva străzi distanţă. Folosea să acopere orice sunet uşor al propriilor paşi.

Îi plăcea enorm această plimbare cu Cross şi se gândi că poate asta va fi *noaptea.* Numai ideea şi îi crescu adrenalina.

Continuă să se apropie de Cross. Da, asta era. Chiar aici, chiar acum.

În parte, se aştepta ca detectivul să se întoarcă şi să se uite la el. Asta ar fi bine, atât de hazliu, ironic, potrivit. *Dovadă a instinctelor lui Cross şi a faptului că a fost un adversar pe măsură.*

Se chirci într-un tufiş şi pândi. Acum era la doar câţiva metri de Cross. Putea acoperi distanţa într-o clipă.

Cross se opri la vechiul cimitir Lafayette, aşa-numitul Oraş al Morţilor. După porţi se aflau cavouri părăginite, gropi cu mai mulţi morţi.

Creierul se opri şi el. Savura momentul, secundă cu secundă. Pe porţi fusese pus un semn al poliţiei din New Orleans: PATRULAT.

Cu toate astea, Creierul se îndoia că e adevărat. Şi nu prea conta, nu? Putea mânca poliţia din New Orleans la prânz.

Cross se uită în jur, dar nu-l văzu pe Creier în umbră. Să sară la el acum? Aveau să se lupte corp la orp? Nu conta – ştia că va câştiga. Privea respiraţia lui Alex Cross. Ultimele lui respiraţii pe pământ? Ce gând.

Cross se întoarse dinspre cimitir şi o luă pe o altă stradă laterală. Se îndrepta spre maşina de supraveghere, spre inspectoarea Hughes.

Creierul o luă înainte, dar apoi se întoarse. Nu va fi noaptea morţii lui Alex Cross. Fusese milos, îl cruţase.

Motivul: era prea întuneric pe strada asta. Nu va putea să-i vadă ochii lui Cross când va muri.

66

În dimineaţa următoare s-a întâmplat ceva surprinzător; un eveniment la care nu cred că se aştepta niciunul dintre noi. În orice caz, eu nu mă aşteptam, şi m-a aruncat într-o derută completă. Ne adunasem la biroul FBI-ului din New Orleans pentru informarea de dimineaţă. Eram cam treizeci, într-o cameră mare şi goală, cu vedere asupra nămolosului Mississippi.

La ora nouă, Kyle s-a adresat echipei de supraveghere care stătuse la pândă în ultimele douăzeci şi patru de ore. După ce a terminat cu ei, a trecut la însărcinările zilei. Le-a comunicat foarte precis. Era o performanţă a la Craig: clar, la obiect, eficient, niciodată o greşeală sau o părere de greşeală.

Când a terminat, sau se părea că a terminat, cineva a ridicat o mână.

— Mă scuzaţi, domnule Craig, pe mine nu m-aţi amintit. Eu ce trebuie să fac astăzi?

Era Jamilla Hughes, care nu părea foarte fericită. Kyle îşi aduna deja notiţele, înghesuind câteva hârtii în servieta lui subţire şi neagră. Abia îi aruncă o privire şi spuse:

— Asta depinde de doctorul Cross, doamnă inspectoare Hughes. Vă rog, vorbiţi cu el.

Remarca, dar şi felul în care a făcut-o au fost inutil de concise şi nepoliticoase chiar şi pentru un om precum Kyle. M-a uimit grosolănia lui sau cel puţin lipsa oricărui tact.

— Asta e o adevărată porcărie! spuse Jamilla, ridicându-se de pe scaun. E inacceptabil, domnule Craig. Mai ales tonul dumneavoastră iritant şi superior.

Agenţii FBI din încăpere o priveau. De obicei, nimeni nu îndrăznea să-l contrazică pe Kyle, oricare ar fi fost motivul. La urma urmelor, se zvonea că într-o zi avea să fie propus pentru postul de director. Mai mult, numeroşi erau cei care considerau că merita acest lucru. Era incontestabil mai inteligent decât oricare din Birou. De asemenea, muncea mai mult decât oricare alt om pe care îl cunoşteam.

— Uite care e treaba, nu vreau să-l fac să se simtă prost pe detectivul Cross, continuă Jamilla, dar munca mea din California a contribuit la deschiderea acestui caz. Nu vreau să mă bată nimeni pe spate, nu am nevoie de condescendenţă, vă mulţumesc, dar am venit tocmai până aici şi pot fi de ajutor. Aşa că folosiţi-mă şi respectaţi-mă. Apropo, nu am putut să mă abţin să nu observ că în toată această echipă de intervenţie mai e doar o singură femeie. Nu vă deranjaţi să vă cereţi

scuze, spuse, înlăturând orice ar fi avut Kyle de spus în apărarea lui.

Kyle îşi păstră calmul.

— Ca şi la presupuşii vampiri, doamnă inspectoare Hughes, pentru mine genul nu e important. Aplaud cu adevărat eforturile dumneavoastră din timpul primelor faze ale acestui caz. Dar, aşa cum am spus, puteţi vorbi cu doctorul Cross despre misiunea dumneavoastră. Sau vă puteţi înapoia acasă chiar acum dacă doriţi. Vă mulţumesc tuturor, spuse şi salută întreaga echipă. Noroc la vânătoare. Să sperăm că azi va fi ziua noastră norocoasă.

Am fost surprins mai ales de răspunsul lui Kyle, dar şi de furia rapidă a Jamillei. Când a venit la mine, după şedinţă, m-am simţit stânjenit

— M-a scos din sărite. Mrrrr, făcu ea, clătinând din cap şi strâmbându-se. Am un temperament afurisit uneori, dar el a greşit. E ceva în neregulă cu omul ăsta. Am o presimţire urâtă în legătură cu el. De ce ar avea ceva cu mine? Din cauză că lucrez cu tine? Aşadar, ce *facem* astăzi, doctore Cross? Nu plec din cauză că el e un idiot.

— A greşit. Îmi pare rău pentru cele întâmplate, Jamilla. Hai să vorbim despre ce vom face în continuare.

— Nu fi şi tu condescendent! spuse.

— Nu sunt. Şi totuşi, de ce nu treci peste asta?

Încă nu putuse uita scena ei urâtă cu Kyle.

— Nu îi plac femeile, spuse. Crede-mă în privinţa asta. De asemenea, e un practicant al celor trei C-uri de care unii bărbaţi sunt atât de ataşaţi: concurează, critică, controlează.

— Spune-mi, deci, ce crezi *cu adevărat* despre Kyle. Şi despre bărbaţi în general.

În fine, Jamilla reuşi să zâmbească.

— Cred, şi sunt destul de obiectivă şi măsurată în privinţa asta, că e un dependent de control şi pe de-a-ntregul un ticălos. Aşa-zisul tău prieten. Cât despre bărbaţi, depinde de la individ la individ.

67

Adevăraţii vampiri sosiseră şi se considerau invincibili. William şi Michael au ştiut că exoticul oraş New Orleans le aparţine încă de când au traversat podul. Erau doi tineri prinţi, cu cozile lor lungi, pantaloni şi tricouri negre şi cizme strălucitoare de piele. Dacă totul mergea bine, misiunea lor se încheia aici, şi nu vor greşi.

William conducea dubiţa de Cruce Roşie prin Cartierul Francez – căutau pradă. Încet, dubiţa merse înainte şi înapoi pe Burgundy, Dauphine, Bourbon, Royal şi Chartres, cele mai vestite străzi. Din casetofonul maşinii vuiau *Readysexgo* – mai întâi „Supernatural Blonde", apoi „Radio Tokyo".

În cele din urmă, fraţii coborâră şi se plimbară pe Riverwalk. Intrară în Piaţa Riverwalk, şi asta îi făcu fizic rău lui William: Banana Republic, Eddie Bauer, the Limited, Sharper Image, The Gap – mediocritate, trivialitate, prostie cât cuprinde, oriunde s-ar fi uitat.

— Hai să luăm pe cineva în centrul ăsta putrezit de cumpărături. Poate că ar trebui să ne hrănim într-o garderobă de la Banana Republic. Îmi place la nebunie ideea.

— Nu! spuse William. Îl luă de braţ pe Michael. Am muncit prea mult pentru asta. Cred că avem nevoie de o distracţie.

Nu mai puteau să ia nici o pradă. Nu acum. Nu atât de aproape de locul în care Daniel şi Charles îşi aveau domeniul. Era evident nevoie de o distracţie. Aşa că William conduse afară din New Orleans, prin pasajul subteran Bonnet Carre. Pe autostrada interstatală 10, intră cu adevărat în Louisiana.

William găsi ceea ce voia cam la o oră de New Orleans. Ascensiunea pe stâncă nu era mare lucru, dar cel puţin faţada era abruptă. Trebuia să te concentrezi; dacă nu o făceai, cădeai şi erai ca şi mort.

Fraţii aleseră să meargă singuri şi fără coardă, versiunea extremă a sportului. Şi nici vorbă – cea mai periculoasă. La solo liber, alpiniştii nu foloseau nici frânghie şi nici vreo protecţie auxiliara.

— Suntem doi bărbaţi duri! râse şi strigă Michael când erau la jumătatea urcuşului de şaizeci de metri. Oamenii duri erau cei mai tari căţărători dintre toţi. Erau cei mai buni, şi asta se potrivea cu imaginea fraţilor despre ei înşişi.

—Da, suntem! îi strigă şi William fratelui său. Există căţărători *vechi* şi căţărători *îndrăzneţi.*

— Dar nu există căţărători *vechi* şi *îndrăzneţi,* urlă Michael, râzând.

Ascensiunea lor se dovedi mai provocatoare decât păruse. Necesita

numeroase şi diferite abilităţi. Trebuia să urce vertical pe fisură, apoi, brusc, să escaladeze frontal, stând strâns lângă stâncă şi folosind surplombe foarte mici.

— Acum suntem în paradisul căţărărilor, strigă Michael din fundul plămânilor. Uitase de vânatul prăzii, uitase de hrană. Acum nu mai exista decât căţărarea. Nimic decât să rămână în viaţă, supravieţuirea celui mai puternic.

Apoi, deodată, trebuiră să se implice – erau într-un punct unde, o dată făcute următoarele câteva mişcări, nu se mai puteau întoarce pe drumul pe care veniseră. Nu mai era nimic de făcut decât să meargă drept în sus, sau să abandoneze chiar în momentul acela.

—Ce zici, frăţioare? Fă tu un plan pentru noi. Tu decizi. Ce îţi spune instinctul?

Michael râse aşa de tare că trebui să se agaţe cu ambele mâini de perete. Se uită în jos – şi ceea ce văzu era moarte sigură în caz că ar fi căzut.

— Nici să nu te gândeşti să renunţăm. Nu o să cădem, frate. Niciodată. Nu o să murim niciodată!

Urcară până în vârf şi de acolo văzură întreg oraşul New Orleans. Acum era al lor.

— Suntem nemuritori! Nu o să murim niciodată! strigară fraţii în vânt.

68

Priveam stejarii uriaşi şi rămuroşi. Apoi am observat magnoliile rotofeie şi bananierii din Cartierul Grădinilor. Nu mai aveam altceva de făcut. Supravegherea continua. Jamilla începea să se repete. De fapt, o făceam amândoi, şi asta devenise un prilej de haz între noi doi. Peste tot, pe bancheta din spate a maşinii, se găseau pagini din *Times-Picayune*. Îl citisem din scoarţă în scoarţă.

— Nu există nicio dovadă, fizic vorbind, ca Charles sau Daniel să fie legaţi măcar de o crimă. În niciunul dintre oraşe, Alex. Tot ce avem în legătură cu ei e circumstanţial sau teoretic, prostii ipotetice. Are vreun sens pentru tine? Pentru mine nu.

Vorbea poate doar de dragul de a vorbi, dar era logic.

— Pur şi simplu nu se leagă. Nu pot fi aşa de buni. Nimeni nu e aşa de bun.

Parcasem la patru străzi spre nord de casa de pe LaSalle. *Domeniul.* Dacă se întâmpla ceva, puteam ajunge acolo în câteva secunde, dar până atunci nu se întâmplase nimic. Asta era o problemă. Daniel şi Charles părăseau arareori reşedinţa lor veche de două sute de ani şi, dacă o făceau, era ca să se ducă la cumpărături sau la vreun restaurant luxos din centru. Nimic surprinzător, aveau gusturi bune.

Am încercat să-i răspund Jamillei la întrebare.

— Pentru mine are un fel de logică faptul că nu putem face legătura dintre ei şi crimele de la început. Ştii la fel de bine ca şi mine – când o crimă „se răceşte", e aproape imposibil să găseşti martori sau dovezi concludente. Cu toate astea, nu înţeleg de ce nu am descoperit nimic în legătură cu crimele recente.

— Asta cred şi eu. Avem martori în Las Vegas şi în Charleston, dar nimeni nu recunoaşte fotografiile lui Charles şi Daniel. De ce? Ce ne scapă?

— Poate că nu ei comit crimele acum. Poate o făceau înainte, dar s-au oprit.

— Nu vor să se înfrupte din cei omorâţi? Să le bea sângele? La ce altceva servesc crimele? Sunt simbolice? Este asta parte din vreo mitologie secretă? Sau creează o nouă mitologie? Doamne, Alex, ce naiba fac monştrii ăştia doi?

Nu aveam răspunsuri nici la întrebările ei, nici la ale mele. Din păcate, nimeni nu avea. Aşa că şedeam în maşină, încercam să ne răcorim în arşiţă şi aşteptam ca Daniel şi Charles să facă următoarea mişcare.

Dacă erau aşa de grijulii şi de buni, atunci de ce aveam cunoştinţă despre ei, de ce ne aflam acolo?

69

William găsea că situaţia e hazlie. Doamne, asta-i bună! El supraveghea poliţia în timp ce ei supravegheau casa ororilor deţinută de Daniel şi Charles. Era prea mult. Tânărul prinţ se plimba pe LaSalle pufăind o ţigară, semeţ, încrezător, fără să se teamă de nimeni, superior în toate felurile imaginabile. Michael dormea, aşa că hotărâse să facă o plimbare.

Era grozav. Poate că va zări vreuna dintre celebrităţile locale care locuiau în Cartierul Grădinilor. Cum ar fi fost minunatul Trent Reznor de la Nine Inch Nails sau vreun dobitoc de la casa *Real World* a MTV-ului din Big Easy.

Pe stradă erau parcate două automobile Lincoln fără numere de înmatriculare. Se întrebă dacă magicienii observaseră maşinile. Zâmbi şi clătină din cap. Se întrebă ce naiba credeau Charles şi Daniel. Vor fi precauţi, desigur. Comiseseră crime ani de-a rândul, multă vreme. Şi acum? Trebuia să se întâmple ceva.

Continuă să se plimbe până la capătul străzii, apoi o luă spre sud. Cele mai multe case de aici aveau verande ecranate cu viţă de vie. Pe drum, văzu un specimen fizic frumos – un bărbat de vreo douăzeci de ani, cu tricoul scos şi pectoralii strălucind de sudoare. Asta îi ridică moralul. Conducea un BMW sport decapotabil, maşina lui James Bond.

Corpul lui sculptat, furtunul de apă care ţâşnea şi maşina strălucitoare îl excitară pe Michael ca un întrerupător electric. Dar se controlă şi merse mai departe.

Apoi, chiar la capătul străzii, văzu o fată tânără. Avea vreo paisprezece ani şi şedea pe veranda din faţa casei, mângâind blând o pisică persană. Era drăguţă, chiar apetisantă.

Părul şaten, lung îi cădea pe sânii mici. Purta o bluză scurtă imprimată ca pielea unui şarpe, diafană, peste o altă bluză care-i ajungea până la buric. Blugi negri, strâmţi pe coapse şi evazaţi. Cercei rotunzi din aur şi din argint. Inele pe degetele de la picioare. Pe braţul suplu, brăţări în mai multe culori. O tânără tipică – cu excepţia faptului că era aşa de încântătoare. O excitaţie perfectă. Şi arogantă ca şi el.

William se opri şi o strigă.

— Ai o pisică frumoasă, spuse el şi zâmbi viclean.

Privi către el şi văzu că avea aceeaşi ochi verzi pătrunzători ca şi pisica persană. Fata îl măsură din cap până în picioare. Îi simţea efectiv privirea pe piele. Ştia că ea îl doreşte. Bărbaţii şi femeile îl

doreau întotdeauna.

— De ce te reţii? întrebă el, continuând să zâmbească. Dacă vrei ceva, atunci ar trebui să iei. Întotdeauna. Asta e lecţia ta pe ziua de azi, gratis.

— O, şi tu eşti profesor? strigă ea de pe verandă. Nu semeni cu niciun profesor pe care l-am avut vreodată.

— Profesor, dar şi elev.

Simţea dorinţă pentru fata asta. Nu numai că era un specimen frumos, dar avea instincte bune. Era apetisantă şi cunoscătoare pentru vârsta ei. Îşi folosea darurile, spre deosebire de majoritatea tinerilor care îşi irosesc talentul şi potenţialul. Nu mai vorbea, nici măcar nu mai zâmbea, dar nici nu privea în altă parte. Lui William îi plăcea încrederea ei, felul în care ochii ei verzi strălucitori încercau să-l ia în zeflemea şi nu prea reuşeau. Dorea să urce pe verandă şi să o ia pe frumoasa fată chiar acolo. S-o muşte, s-o bea. Să-i împrăştie sângele pe scândurile albe proaspăt spălate.

Nu. Nu acum, nu încă, nu aici. Doamne, ura asta, ura să nu fie el însuşi. Voia să-şi exercite puterea, să-şi folosească darurile.

În cele din urmă, William începu să se îndepărteze. Îi trebui toată voinţa, toată puterea să părăsească premiul acela frumos care şedea zâmbind pe terasă.

Apoi fata vorbi din nou:

— De ce te reţii? strigă ea, şi râse nemilos.

William zâmbi, apoi se întoarse şi porni către fată.

— Eşti foarte norocoasă, spuse el. Ai fost aleasă.

70

Trebuia să descoperim ceva. La şapte dimineaţa şedeam singur la o masă în faţă la Cafe du Monde, vizavi de Jackson Square. Mâncam clătite pudrate cu zahăr şi sorbeam cafea cu cicoare. Mă uitam în gol, în direcţia catedralei St. Louis, şi ascultam sirenele pătrunzătoare ale vapoarelor fluviale ce coborau pe Mississippi.

Ar fi trebuit să fie o dimineaţă plăcută, dar eram frustrat şi furios şi plin de o energie cu care nu ştiam ce să fac.

Văzusem foarte multe cazuri urâte, dar poate că ăsta era cel mai greu de înţeles. Crimele înfricoşătoare se succedaseră pe parcursul a unsprezece ani, dar tiparul şi motivaţia ucigaşilor erau încă neclare.

De cum am ajuns la sediul FBI, am primit vestea îngrijorătoare că dispăruse o fată de şaisprezece ani care locuia la şase blocuri de magicieni. Era posibil să fi fugit de acasă, dar nu mi se părea plauzibil. Totuşi, dispăruse de mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

Era programată o informare şi am urcat să aflu mai multe, dar şi să întreb de ce nu fusesem încunoştinţat mai înainte. Când am intrat în şedinţă în dimineaţa aceea, simţeam frustrare oriunde mă uitam. Era greu să-ţi imaginezi un rezultat mai rău: bănuiam că descoperisem criminalii, dar nu puteam acţiona nicicum. Şi acum, probabil, făcuseră încă o victimă chiar sub nasul nostru.

M-am aşezat lângă Jamilla. Aveam amândoi pahare cu cafea fierbinte, plus ediţia de dimineaţă din *Times-Picayune*. Nu scria nimic despre fata dispărută. Se pare că poliţia din New Orleans nu comunicase dispariţia până la primele ore ale dimineţii.

Nu-l mai văzusem niciodată pe Kyle aşa de furios. Pur şi simplu îşi ieşise din fire. Se plimba agitat pe la capătul camerei, trecându-şi nervos mâna dreaptă prin părul negru. Nu-l învinovăţeam – tot ce avea legătură cu ancheta depindea de cooperarea dintre FBI şi poliţia locală. Poliţia din New Orleans le înşelase încrederea, şi încă rău.

— De data asta sunt de acord cu domnul Craig, spuse Jamilla. Poliţia locală a întrecut măsura.

— Am fi putut să lucrăm la dispariţia fetei de acum multe ore, am încuviinţat eu. Ce mizerie, şi e din ce în ce mai rău.

— Poate că asta e şansa noastră. Mă întreb dacă am putea intra în casă în timpul petrecerii din seara asta. Ce crezi? Mi-ar plăcea grozav să încerc, i-am şoptit. Toţi cei care vin la aşa-zisul bal al fetişurilor vor fi costumaţi, nu? Sau aşa se presupune. Cineva trebuie să intre în casa aia. Trebuie să facem ceva.

Kyle se uită fix în direcţia mea şi a Jamillei. Ridică vocea:

— Am putea ţine o singură şedinţă?
— Vrea să spună că ar vrea să ţină şedinţa *lui*, şopti ea.

Mă întrebam de ce îi purta o asemenea pică lui Kyle. Totuşi, el se purta ciudat; îl ajunsese presiunea cazului. Ceva îl ţinea încordat.
— Spune-i ce crezi, am zis. Te va asculta. Mai ales acum, cu dispariţia fetei.
— Mă îndoiesc. Dar ce poate face – să mă concedieze?

Se întoarse cu faţa la Kyle.
— Cred că am putea pătrunde probabil în casă deseară, în timpul petrecerii. Şi dacă nu o facem, ce pierdem? E posibil ca fata dispărută să fie înăuntru.

Kyle ezită, dar apoi spuse:
— Dati-i drumul. Să vedem ce e în casă.

71

Numai în New Orleans se putea întâmpla aşa ceva. Am petrecut o parte a după-amiezei preparând două invitaţii printate, apoi Jamilla şi cu mine ne-am pregătit costumele pentru acea seară. Balul începea la miezul nopţii, dar auzisem că grosul invitaţilor nu va sosi decât pe la ora două.

La ora la care a început distracţia eram deja obosiţi. Am aşteptat până la două şi ceva şi ne-am apropiat de reşedinţă. Unii petrecăreţi erau de vârsta facultăţii, alţii chiar şi mai tineri, dar cel puţin jumătate dintre invitaţi păreau să aibă treizeci de ani sau mai mult. Câţiva sosiră în limuzine şi alte maşini scumpe. Hainele tuturor îţi luau ochii: halate vechi şi jobenuri, rochii lungi victoriene din mătase, corsete, bastoane, tiare. Mulţimea de Gotici îşi strângea trupurile androgine mai ales în piele neagră şi catifea, cu paiete alb-negru fanteziste la câteva dintre femei. Peste tot se vedeau piercinguri de corp, inele de buric, zgarde de câini, ruj negru şi mult machiaj, atât la bărbaţi, cât şi la femei.

Din toate direcţiile priveau fix ochi roşii. Era greu să-ţi iei privirea de la ei. Din difuzoare ascunse în afara casei se auzea un cântec – „Pistol Grip Pump”. Peste tot erau colţi. Şi sânge fals. Câteva femei purtau benzi negre sau purpurii în jurul gâtului, probabil pentru a-şi ascunde rănile de muşcături.

Înăuntrul casei devenea din ce în ce mai sinistru şi mai interesant. Oamenii se adresau unii altora cu titluri de nobleţe, cum ar fi Sir Nicholas, Doamnă Anne, Baroană, Prinţe William, Stăpâne Ormson. O femeie statuară veni către noi şi o măsură sfidător pe Jamilla. Era vopsită în culoarea bronzului şi purta un bici de aceeaşi culoare. Mirosul metalic al sângelui se amesteca cu acela al pielii şi al uleiului înţepător de la torţele din pereţi.

Jamilla părea pregătită; era fără îndoială o dură. Purta o rochie neagră strâmtă, cizme de piele neagră şi dres negru. Dacă vrusese să arate sexy, reuşise. Dintr-un loc numit Micul Magazin al Fanteziilor, de pe strada Dumaine, cumpărase ruj negru şi brăţări de încheietură din piele neagră. De asemenea, mă ajutase cu ţinuta mea: un halat care se târa pe podea, cravată, pantaloni negri şi cizme negre până la genunchi.

Nimeni nu părea să ne acorde mare atenţie. Am dat o tură pe nivelul principal, apoi ne-am scurs spre subsol împreună cu mulţimea. Peste tot, pe pereţii de piatră, erau torţe aprinse. Podelele erau din piatră şi pământ, şi totul era rece, umed şi mucegăit

— Doamne, Alex, şopti Jamilla aproape de urechea mea. Îmi luă braţul şi mi-l strânse zdravăn. Nu cred că aş fi crezut dacă nu aş fi stat chiar aici.

Mă simţeam exact la fel. Mulţi dintre cei care erau adunaţi jos purtau canini înfiorători, mai ales într-un număr aşa de mare. Candelabre electrice şi torţe înfricoşătoare erau singurele surse de iluminare. Am văzut cranii umane bătute în cuie pe pereţi şi eram sigur că sunt reale.

Am început să verific, ca să mă asigur că puteam ieşi de acolo dacă am fi nevoiţi. Nu eram sigur că era posibil să scăpăm repede. Mulţimea se îngroşa, dându-mi un sentiment de claustrofobie. Mă întrebam dacă trebuia să moară cineva acolo în seara aceea. Dacă da, cine?

Apoi am auzit o voce groasă anunţând:

— Lordul este aici. Aplecaţi-vă capetele.

72

Camera goală din subteran era tăcută şi tensionată. Aveam sentimentul neplăcut că eram pe cale să văd ceva ce nu ar fi trebuit să văd. Apoi Daniel Erickson şi Charles Defoe îşi făcură intrarea triumfală

Magicienii făceau paradă de o demnitate scandaloasă. Publicul de credincioşi plecă supus capetele. Ambii bărbaţi erau impresionanţi din punct de vedere fizic. Charles avea pieptul gol şi purta pantaloni de piele strâmţi şi cizme. Era un bărbat cu o înfăţişare erotică şi o constituţie puternică. Daniel avea o redingotă strâmtă, cu pantaloni negri şi lavalieră din mătase neagră. Era musculos, dar subţire în talie.

În faţa lor juca în lesă un tigru bengalez alb. Am schimbat priviri cu Jamilla.

— Devine interesant din ce în ce mai repede, şopti.

Daniel se opri să vorbească cu câţiva dintre tineri. Mi-am amintit că cele mai vechi victime ale crimelor erau toţi bărbaţi. Tigrul era la mai puţin de trei metri de mine. Ce rol juca în toate astea? Era doar un simbol – şi dacă da, pentru ce?

Charles se apropie şi rămase lingă Daniel, lângă zidul din fund. Şopti ceva aproape de faţa lui Daniel. Râseră şi se uitară prin cameră.

În cele din urmă, Daniel vorbi cu o voce clară şi puternică. Se vedea că se aştepta să fie ascultat. Încrederea lui în sine era carismatică.

— Eu sunt Lordul. Ce adunare vie şi vibrantă, zise. Simt energia trecând prin cameră. Mă excită. Forţa zăgăzuită aici nu cunoaşte nicio limită. Credeţi în ea. Credeţi în voi înşivă. Noaptea asta e una specială. Aşadar, însoţiţi-mă în camera vecină. La următorul nivel. Veniţi dacă credeţi – sau, şi mai bine, dacă nu credeţi.

73

Nu mai văzusem ceva asemănător. Jamilla şi cu mine tăceam şi holbam ochii când am pătruns într-o cameră şi mai spaţioasă din subsol. Încăperea era luminată de surse fixate în zid, cele mai multe dintre ele electrice. Colţii fioroşi străluceau peste tot. Tigrul alb începuse să ragă şi mi-am amintit muşcăturile în carne.

Dacă vânezi vampiri...

Ce se petrecea în această pivniţă sinistră? Care era scopul adunării din seara asta? Cine erau strigoii ăştia – cu sutele? Daniel şi Charles stăteau lângă doi bărbaţi înalţi şi arătoşi, în robe lungi din satin negru. Păreau să aibă puţin peste douăzeci de ani sau poate mai puţin. Arătau ca nişte zei tineri. Toată lumea s-a îngrămădit înainte pentru a vedea ce se va întâmpla în continuare.

— Sunt aici pentru a numi doi tineri prinţi ai vampirilor, anunţă Daniel serios şi autoritar. Masca era aceeaşi pe care o folosea pe scenă. Înclinaţi-vă înaintea lor!

— Prinţii noştri! ţipă ascuţit o femeie din faţă. Prinţi ai întunericului! Vă venerez!

— Linişte! strigă Charles. Luaţi-o pe vaca asta proastă de aici! Izgoniţi-o!

Deodată, luminile clipiră, apoi se stinseră de tot. Cele câteva torţe care ardeau fură înăbuşite. Am întins mâna după Jamilla şi ea s-a rezemat cu spatele de cel mai apropiat perete.

Nu vedeam nimic. Simţeam un punct rece în mijlocul pieptului.

— Ce naiba se întâmplă, Alex?

— Nu ştiu. Să rămânem împreună.

Foarte rapid, în întuneric, totul deveni o nebunie. Oamenii ţipau. În apropiere se auzi şfichiuitul unui bici. Era nebunie, haos, teroare pură.

Noi doi ne scosesem armele. Nu puteam face nimic în întuneric.

Trecu aproximativ un minut. Totul era cufundat într-un întuneric ca de cerneală şi timpul se scurgea foarte încet. Parcă prea încet. Mă temeam să nu fiu înjunghiat; sau muşcat.

Undeva, în casă se declanşă un generator. Luminile din pivniţă clipiră, apoi se aprinseră din nou. După care se stinseră iar. Şi apoi se aprinseră şi rămaseră aşa.

Am văzut imagini bizare, inele de culoare. Şi apoi...

Magicienii dispăruseră.

Cineva strigă:

— S-a comis o crimă! O, Doamne, amândoi sunt morţi.

74

Mi-am făcut loc prin mulţimea şocată fără să întâmpin rezistenţă, după care am văzut corpurile. Cei doi bărbaţi în robe negre zăceau pe podeaua pivniţei. Fuseseră înjunghiaţi şi le fuseseră tăiate gâturile. În jurul corpurilor, sângele zăcea în băltoace. Unde erau Daniel şi Charles?

— Poliţia! am strigat. Nu-i atingeţi. Înapoi.

Bărbaţii şi femeile care se aflau cel mai aproape de cadavre se traseră înapoi. Mă întrebam dacă intenţionaseră să bea sângele vărsat Nu acesta era ritualul? Modelul crimelor săvârşite de strigoi până atunci?

— Sunt numai doi! Doi poliţai! strigă cineva.

— O să *tragem,* îi anunţă Jamilla, cu o voce puternică şi clară.

— Înapoi! Hai! Unde sunt Daniel şi Charles? am strigat. Mulţimea începu să se strângă în jurul nostru, aşa că am tras un foc de avertisment care a răsunat puternic. Împuşcătura redeşteptă haosul din pivniţă. Am pornit pe un culoar îngust, luminat doar de luminări. Daniel şi Charles ar fi putut să o ia pe acolo când s-au stins luminile. Părea posibil; cunoşteau casa.

De fiecare parte a tunelului prăfuit erau camere mici, foarte aproape una de alta. Dispunerea lor îmi amintea de vechile catacombe. Totul era claustrofobic-mucegăit, umed, deprimant ca iadul, înfricoşător.

— Eşti bine? am întrebat-o pe Jamilla, care era în spatele meu.

— Da. Până acum cel puţin. Locul ăsta începe să mă depăşească, spuse ea, pe un ton ciudat. Cu toate astea, ochii ei răscoleau locul.

Auzeam vocea lui Kyle care ne striga. FBI-ul era înăuntru.

— E ceva aici? Alex? Vezi ceva?

— Nu încă. Daniel şi Charles au fugit când s-au stins luminile. Nici urmă de ei.

Ne mişcam cu grijă, verificând fiecare cameră. Cea mai mare parte a spaţiului părea folosită pentru depozitare. Câteva cămăruţe erau complet goale. Pustii şi sinistre ca nişte morminte. În orice caz, sinistre.

Am deschis o altă uşă şi am aruncat o privire înăuntru concomitent cu Jamilla. Icni cu gura deschisă într-un ţipăt tăcut.

— O, Doamne, Alex! Ce naiba s-a întâmplat?

Am întins mâna şi am apucat-o de braţ. Nu puteam să cred ce-mi vedeau ochii; nu puteam să mă conving că era adevărat. Mi s-au înmuiat genunchii.

Pe podeaua camerei zăceau Daniel şi Charles. Fuseseră ucişi. Eram mult prea uimit pentru a putea vorbi. Kyle intră după noi, fără să scoată un cuvânt.

Se apropie de corpuri, dar ştiam că erau morţi. Ambilor bărbaţi le fusese tăiat gâtul. Şi aveau muşcături adânci, urme de colţi.

Aşadar, cine era Lordul acum?

Partea a patra

VÂNĂTOAREA

75

În ziua următoare, după-amiază târziu, Jamilla trebuia să se întoarcă la San Francisco. În linii mari, recunoştea că nu mai avea nicio idee şi că era uluită. Am condus-o până la aeroport şi am continuat să vorbim despre crimă tot drumul. Ne-am dat seama că eram amândoi obsedaţi.

Ceea ce se întâmplase cu o seară înainte schimbase totul. Urmărisem presupuşii ucigaşi şi ei fuseseră ucişi. Era o crimă complexă şi supărătoare, în cazul căreia totul părea posibil. Ucigaşii nu erau neapărat inteligenţi, dar cu siguranţă erau plini de surprize.

— Încotro o iei de aici încolo, Alex? mă întrebă ea când intram în aeroport.

— O, acum e vorba de direcţia *mea?* Am râs.

— Ştii ce vreau să spun. Las-o baltă.

— Probabil că o să mai rămân aici o zi, două, să văd dacă pot fi de ajutor. Toţi cei care erau în casă, cel puţin toţi cei care au fost prinşi, sunt reţinuţi de poliţia din New Orleans. Trebuie interogaţi o mulţime de ciudaţi. Cineva trebuie să ştie ceva.

— Dacă poţi scoate ceva de la ei. Crezi că acum poliţiştii din New Orleans sunt mai cooperanţi? Că înainte e sigur că nu au fost.

— Ştii cât de încăpătânaţi pot fi poliţiştii locali, am zis eu zâmbind. Vom obţine ceea ce trebuie, doar că s-ar putea să dureze ceva mai mult. Sunt sigur că ăsta e unul din motivele pentru care Kyle vrea să rămân.

Pufni la auzul numelui lui Kyle.

— Trebuie să mă întorc acasă, dar nu o să abandonez cazul ăsta. Prietenul meu Tim de la *Examiner* face un nou reportaj mare despre crimele din California. Poate că de acolo a început totul. Gândeşte-te la asta.

— În urmă cu unsprezece ani, poate mai mult, am spus. Dar cine au fost ucigaşii la început? Daniel Erickson şi Charles Defoe? Adept al cultului? *Există* un cult?

Aruncă braţele în aer.

— În momentul ăsta nu am nici o idee. Pur şi simplu mi s-a golit creierul. O să mă urc în avion şi o să dorm tot timpul până acasă.

Am mai vorbit puţin despre ciudăţenia cazului. Apoi am întrebat-o despre Tim, de la *Examiner.*

— Doar un prieten, a spus.

Ne-am strâns mâinile lângă platforma rulantă pentru bagaje pe care scria American Airlines. Apoi se aplecă şi mă sărută pe obraz.

Mi-am strecurat mâna pe după gâtul ei şi am ţinut-o aşa vreme de câteva secunde. Era plăcut. Într-un timp scurt, împărţiserăm împreună o grămadă de suferinţă şi disperare. Mai mult, trecusem împreună printr-o situaţie care ne pusese viaţa în pericol.

— Ca întotdeauna, o onoare, Alex, spuse ea retrăgându-se. Mulţumesc pentru Krispi Kremes şi pentru tot restul.

— Ţinem legătura, am spus. Vrei, Jamilla?

— Absolut. Aşa am de gând. Poţi conta pe asta. Şi vorbesc serios, Alex.

Apoi inspectoarea Jamilla Hughes se întoarse şi intră în terminalul aglomerat al aeroportului din New Orleans. Îmi va lipsi, e sigur. Mă gândeam deja la ea ca la o prietenă.

Am urmărit-o plecând, apoi m-am întors la sediul FBI din New Orleans să mă vâr în vreo treabă. Împreună cu Kyle, am trecut în revistă tot ce aveam. Apoi am făcut asta încă o dată pentru a ne asigura că totul era aşa de dat peste cap cum părea. Amândoi eram de acord că nu exista nicio teorie viabilă în legătură cu ceea ce se întâmplase cu Daniel şi Charles. Pur şi simplu nu ştiam. Până în momentul acela nu vorbea nimeni – sau poate că nimeni nu văzuse nimic.

— Oricine ar fi cel care i-a ucis, a vrut să ne arate că e superior. Superior faţă de ei, dar şi faţă de noi. Fizic, mental, cât sunt de necruţători, am spus, deşi nu eram chiar sigur. Doar gândeam cu voce tare.

— Nu cred că a fost un accident faptul că toată povestea face impresia unei şmecherii de magician, spuse Kyle. Nu te frapează asta, Alex? Vreo legătură cu magia?

— Mda, dar nu a fost o şmecherie. Daniel şi Charles sunt morţi, şi la fel mulţi alţi oameni. Şi lucrul ăsta se întâmplă de mulţi ani.

— Am ajuns nicăieri. Asta vrei să spui?

— Mda. Şi nu-mi place unde suntem, am spus.

76

În seara aceea am muncit până târziu în biroul FBI-ului. Deci, ce altceva era nou? Pe la ora nouă mă simţeam singur şi disperat, complet întors pe dos. Sunasem acasă, dar nu era nimeni. Asta m-a îngrijorat niţel, dar apoi mi-am amintit că era ziua de naştere a mătuşii mele Tia şi că Nana dădea o petrecere la noua casă a mătuşii, în Chapel Gate, la nord de Baltimore.

Nu-i cumpărasem un cadou Tiei. La naiba. Încă de când ajunsesem în Washington, copil fiind, Tia nu uitase niciodată de ziua mea. Niciodată. În anul acela îmi dăduse ceasul pe care îl purtam la mână. Am sunat la ea acasă, în Maryland, şi am reuşit să vorbesc cu aproape toate rudele mele. M-au tachinat spunând că pierd un tort grozav şi îmbietor. Voiau să ştie unde sunt şi când mă întorc acasă.

Nu puteam să le dau nici un răspuns satisfăcător.

— De îndată ce o să pot. Mi-e dor de voi toţi. Nici nu aveţi idee ce dor mi-e să fiu cu voi.

Am hotărât că trebuia să mă opresc la casa magicienilor înainte de a mă întoarce la Dauphine. De ce *trebuia* să fac asta era o enigmă. Din cauză că eram ca băgat în priză. Din cauză că ajunsesem să fiu obsedat. În faţă erau plasaţi câţiva poliţişti din New Orleans. Păreau plictisiţi şi nefolositori, dar e sigur că nu erau obsedaţi.

M-am identificat, după care mi-au permis să intru. Nici o problemă, domnule detectiv Cross.

Nu eram foarte sigur de ce, dar aveam sentimentul vag că ne scăpase ceva din casă. Criminaliştii petrecuseră ore întregi cercetând locul. Ca şi mine. Nu găsisem nimic concret. Cu toate astea, nu-mi plăcea să mă aflu din nou în vechea casă. Domeniul. Poate că aveam nevoie de o amuletă care să mă protejeze.

M-am plimbat prin holul şi livingul somptuoase şi foarte împodobite. Sunetul paşilor mei făcea ca acea casă mare să pară goală. Continuam să mă întreb ce ne scapă? Ce îmi scapă?

Dormitorul principal se afla la capătul culoarului, sus pe scări. Nu se schimbase nimic faţă de prima dată când fusesem înăuntru. De ce naiba mă mai ostenisem să mă întorc? Camera mare şi spaţioasă era plină cu artă modernă întunecată; unele tablouri erau atârnate, dar câteva erau sprijinite de pereţi. Magicienii dormeau într-un pat, nu în sicriele pe care le găsisem în tunele.

În timp ce căutam din nou prin dulap, am dat peste ceva ce nu remarcasem. Eram sigur că nu fusese acolo când examinasem dormitorul. Printre pantofi erau efigii de-ale lui Daniel şi Charles – păpuşi în miniatură reprezentându-i pe magicieni. De-a curmezişul

gâturilor, piepturilor şi feţelor erau urme de tăieturi. Exact cum fuseseră ucişi.

De unde naiba apăruseră efigiile astea înspăimântătoare? Ce semnificaţie aveau? Ce se petrecea aici, în New Orleans? Cine intrase în această casă după ce o sigilasem? Am fost tentat să-l sun pe Kyle, dar m-am abţinut. Nu eram sigur de ce.

Ce ne scăpa?

De cel puţin unsprezece ani se petreceau crime nespus de violente.

Cei mai buni doi suspecţi ai noştri fuseseră ucişi.

Cineva pusese efigii în dormitorul lor.

Am coborât în pivniţă. Apoi în tunelele ce se răspândeau din zona centrală în câteva direcţii. New Orleans se află la doi metri şi jumătate sub nivelul mării, aşa că probabil pivniţa şi tunelele erau întotdeauna umede. Zidurile transpirau.

Am auzit un hârşâit şi m-am oprit. Ceva se plimba pe acolo. Am dus mâna la tocul de la umăr şi am scos Glock-ul.

Am ascultat cu atenţie. Nimic. Apoi alt hârşâit.

Şoareci sau şobolani, mi-am zis. *Poate asta e tot. Poate. Aproape sigur.*

Totuşi, trebuia să merg şi să cercetez mai departe. Asta era problema, nu? *Trebuia* să mă duc să mă uit, trebuia să cercetez, nu puteam să plec pur şi simplu. Ce încercam să-mi dovedesc? Că nu mă tem de nimic? Că nu eram ca tatăl meu, care renunţase la aproape tot în viaţă, inclusiv la copiii lui şi la el însuşi?

Am mers înainte foarte încet – şi am ascultat zgomotele casei.

Undeva în tunelele umede se auzea apă picurând.

Mi-am folosit vechea brichetă Zippo pentru a aprinde câteva torţe agăţate pe pereţii tunelului. Aveam în cap imagini cu adevărat rele. Rănile de muşcături de pe corpurile pe care le văzusem. Felul în care fuseseră atacaţi Charles şi Daniel. Muşcăturile otrăvitoare pe care le suferisem în Charlotte. *Eşti unul dintre noi acum.* Mânia şi furia în legătură cu crimele erau prezente în atât de multe oraşe.

De ce erau criminalii atât de furioşi?

Nu i-am auzit venind, nu am văzut nici o mişcare.

Am fost lovit – de două ori. Agresorii ieşiseră tiptil din întuneric. Unul s-a repezit la capul şi la gâtul meu. Celălalt m-a lovit în genunchi. Erau o echipă, şi încă una eficientă.

Am căzut greu, şi mi s-a tăiat respiraţia. Dar am căzut pe agresorul înfăşurat în jurul picioarelor mele. Am auzit un trosnet puternic, poate un os care se rupea, apoi un ţipăt Mi-a dat drumul.

M-am ridicat, dar al doilea agresor era lipit de spatele meu. Mă muşca. *O, Doamne, nu!*

Am înjurat şi l-am izbit de perete, apoi încă o dată. Cine naiba erau nebunii ăştia? Cine era lipitoarea din spatele meu?

În cele din urmă mi-a dat drumul ticălosul! M-am întors către el şi l-

am lovit cu arma în cap, lateral. L-am lovit din nou cu un croşeu puternic de stânga. A căzut ca un sac.

Respiram greu, dar mai aveam resurse. Nici un agresor nu mai mişca cine ştie ce. Am aţintit arma spre ei în timp ce aprindeam o altă lumânare de pe perete. Era mai bine; lumina ajută întotdeauna.

Am văzut un bărbat şi o femeie, probabil nu mai în vârstă de şaisprezece, şaptesprezece ani. Aveau ochii ca nişte găuri întunecate. Bărbatul trebuia să aibă vreun metru nouăzeci sau chiar mai mult. Purta un tricou jegos pe care era imprimat „Primul la Cursa Marlboro” şi blugi negri lăbărţaţi şi murdari.

Fata avea cam un metru cincizeci, lată în şolduri, ca de altfel în totul. Părul ei negru era lăţos şi unsuros, cu inflexiuni roşii.

Mi-am atins gâtul şi am fost surprins că nu îmi sfâşiase pielea. Nu aveam sânge pe mână.

— Sunteţi arestaţi, am strigat către amândoi. Băutori de sânge nenorociţi.

77

Vampiri? Dacă asta erau ticăloşii ăia nebuni. Asasini? Ucigaşi?

Îi chema Anne Elo şi John „Jack” Masterson, şi frecventaseră Liceul Catolic din Baton Rouge până în urmă cu aproximativ şase luni când se lăsaseră de carte şi fugiseră de acasă. Amândoi aveau şaptesprezece ani. Erau doar nişte copii.

Am petrecut trei ore încercând să-i interoghez pe suspecţi în seara aceea, şi alte patru ore dimineaţa. Elo şi Masterson nu voiau să vorbească nici cu mine, nici cu altcineva – nici un cuvânt Nu voiau să spună ce făceau în reşedinţa din Cartierul Grădinilor sau de ce mă atacaseră. Şi nici dacă ei puseseră efigiile în dulapul morţilor.

Tinerii se holbau pur şi simplu peste masa netedă de lemn dintr-una sau alta dintre camerele de interogatoriu de la sediul poliţiei. Au fost anunţaţi şi chemaţi părinţii, dar Elo şi Masterson nu au vrut să vorbească nici cu ei. La un moment dat, Anne Elo i s-a adresat tatălui ei pur şi simplu spunând: „Suge-o”. Mă întrebam cum îi satisfăcea cultul vampirilor nevoile şi nemărginita furie.

Între timp aveam de vorbit cu o mulţime de oameni de la Balul fetişist. Ceea ce era comun aproape tuturor era faptul că aveau „slujbe normale” în New Orleans: barmani şi chelneriţe, recepţioneri de hotel, analişti informaticieni, actori şi chiar profesori. Cei mai mulţi se temeau să nu se afle la slujbă modul lor de viaţă alternativ, aşa că până la urmă vorbeau cu noi. Din păcate, nimeni nu ne-a spus nimic revelator despre Daniel, Charles sau ucigaşii lor. La secţia de poliţie era o seară extraordinar de aglomerată. Mai mult de douăzeci de agenţi FBI şi detectivi de la Omucideri reluau interogările. Făceam schimb de notiţe şi informaţii de bază, subliniind nepotrivirile. Pe cei mai evident mincinoşi din grup îi luam dur. De asemenea, ţineam o listă cu martorii care vor ceda cel mai probabil sub presiune. În cazul lor, roteam anchetatorii; îi trimiteam în celule, apoi îi rechemam înainte să poată adormi; îi interogam în echipe de câte doi.

—Ne trebuie doar câteva furtunuri de cauciuc, spuse unul dintre detectivii din New Orleans în timp ce aşteptam ca Anne Elo să fie adusă din celula ei pentru a şasea oară în noaptea aceea. Îl chema Mitchell Sams şi avea în jur de cincizeci de ani; negru, supraponderal, dur, eficace şi cinic ca naiba.

Când Anne Elo fu adusă iar în camera de interogatoriu, arăta ca o somnambulă. Sau un zombi. Găvanele ochilor i se adânciseră şi se întunecaseră. Avea buzele muşcate şi mânjite cu sânge uscat.

Sams se repezi la ea:

— Bună dimineaţa, minune. Mă bucur să-ţi văd din nou albul

cadaveric al feţei. Arăţi ca dracu', iubire, şi sunt amabil. Câţiva amici de-ai tăi, printre care şi jegu' ăla de prieten al tău, au cedat în seara asta.

Fata întoarse ochii goi spre peretele de cărămidă.

— Cred că mă confunzi cu cineva căruia îi pasă, spuse ea.

Am decis să încerc o idee care îmi umblase prin cap în ultima oră. O mai folosisem de câteva ori cu unii dintre ceilalţi.

— Ştim despre noul Lord, i-am spus lui Anne Elo. A plecat înapoi în California, nu e aici să te ajute. Nu te poate ajuta, dar nici răni.

Faţa ei rămase albă şi inexpresivă, dar îşi încrucişă braţele la piept. Se mută câţiva centimetri pe scaun. Buzele îi sângerau din nou, poate fiindcă şi le muşcase.

— Cui îi pasă? Nu mie.

Chiar atunci, un detectiv de la poliţia din New Orleans, cu ochii roşii de oboseală, dădu buzna în camera în care Mitchell Sams şi cu mine o interogam pe Elo. Detectivul avea pete întunecate la subsuoara cămăşii albastre cu mânecă scurtă. Arăta cam la fel de extenuat cum mă simţeam şi eu.

— A avut loc o altă crimă, îi spuse lui Sams. O altă crimă cu spânzurare.

Anne Elo bătu din palme încet, regulat

— Grozav, zise.

78

Am condus singur până la scena crimei, simţindu-mă din ce în ce mai detaşat, mai rupt de realitate. Rotiţele din capul meu se învârteau încet şi metodic. Încotro o luam de aici? Nu aveam nicio nenorocită de idee. Doamne, eram înfrânt.

Casa era o dependinţă a unei reşedinţe din Cartierul Grădinilor, o mică remiză de trăsuri cu un balconaş la al doilea nivel. Arăta ca un mic motel drăguţ, cu cazare şi mic dejun inclus, înconjurat de bananieri şi magnolii, şi tot aşa arăta gardul complicat din fier forjat, în genul celor pe care le văzusem peste tot în Cartierul Francez.

Cam jumătate din Departamentul de Poliţie din New Orleans se afla deja la scena crimei. De asemenea, câteva camionete de la serviciul de urgenţe, cu luminile de pe capote învârtindu-se şi strălucind. Presa începea să apară şi ea odată cu noi, întârziaţii.

Detectivul Sams ajunsese la locul crimei cu câteva minute înaintea mea. L-am întâlnit pe culoarul din faţa dormitorului de la etaj în care se petrecuse crima. Interiorul avea aproape toate suprafeţele frumos decorate – tavan, giurgiuvele, rame, uşi. Proprietarul se îngrijea de casă. Pe mai toţi pereţii atârnau pene, oale, măşti colorate şi costume.

— E rău, mai rău decât am crezut, spuse Sams. Ea era *detectiv,* şi o cheamă Maureen Cooke. Lucra la Moravuri, dar dădea o mână de ajutor la cazul Daniel şi Charles. Aproape tot departamentul e în picioare.

Sams mă conduse în dormitorul lui Maureen. Era mic, dar atrăgător, cu un tavan de culoarea cerului albastru. Cineva îmi spusese cândva că acea culoare trebuia să prevină ca insectele zburătoare să nu-şi facă cuib acolo.

Maureen Cooke era o roşcată înaltă şi slabă, probabil puţin trecută de treizeci de ani. Fusese atârnată de picioarele goale de un candelabru. Avea unghiile date cu ojă roşie. Era dezbrăcată, cu excepţia unei brăţări delicate de argint la încheietură.

Pe tot corpul avea şiroaie de sânge, dar nicăieri pe podea sau oriunde altundeva nu se vedea vreo baltă de sânge. M-am apropiat de ea.

— Trist, am murmurat în barbă. O viaţă de om dusă – pur şi simplu. Un alt detectiv mort.

M-am uitat la Mitchell Sams, care aştepta să vorbesc eu primul.

— Se poate să nu fie opera aceloraşi ucigaşi, am spus, clătinând din cap. Rănile de muşcături îmi par diferite. Sunt superficiale. S-a schimbat ceva.

M-am retras de lângă corpul lui Maureen Cooke şi am început să privesc prin dormitor. Erau fotografii pe care le-am recunoscut ca făcând parte din studiul lui E. J. Bellocq asupra prostituatelor din Storyville. Ciudat, dar potrivit pentru un detectiv de la Moravuri. Deasupra patului în care se părea că dormise cineva fuseseră înrămate două evantaie asiatice. Sau poate că în ziua precedentă nu fusese făcut patul. Sună telefonul celular. Cu buricul degetului, am apăsat un buton. L-am pipăit şi am încremenit. Trebuia să dorm.

— Ai şi găsit-o, doctore Cross? Ce zici? Dă-mi cea mai bună presupunere a ta în legătură cu felul în care ar trebui oprite aceste crime oribile. Trebuie să-ţi fi dat seama până acum.

La telefon era Creierul. De unde ştia?

Am urlat în telefon:

— O să te termin. De atâta lucru sunt sigur, boule!

Am închis şi am oprit telefonul. M-am uitat prin dormitor. Kyle Craig mă privea din uşă.

— Te simţi bine, Alex? şopti el.

79

Era zece şi jumătate dimineaţa când m-am întors la Dauphine Hotel. Eram mult prea obosit şi muncit de gânduri ca să pot dormi. Inima îmi bătea încă să-mi spargă pieptul. Mă aştepta un mesaj: mă sunase inspectoarea Hughes de la San Francisco.

M-am întins pe pat şi am sunat-o pe Jamilla. Am închis ochii. Voiam să aud o voce prietenoasă, în special pe a ei.

> — S-ar putea să am ceva bun pentru tine, spuse când am găsit-o. În timpul liber, ha-ha, am aruncat o privire atentă la Santa Cruz. De ce la Santa Cruz? ai putea să întrebi. Aici au fost câteva dispariţii nerezolvăte. Prea multe. Le-am cercetat şi eu. Alex, se întâmplă ceva aici. Se potriveşte ca o mănuşă cu restul cazului.

— Santa Cruz era pe lista noastră iniţială, am spus. Încercam să mă concentrez asupra a ceea ce îmi spusese. Nu îmi aminteam exact unde se află Santa Cruz.

— Pari obosit. Te simţi bine? întrebă ea.

— Acum câteva minute m-am întors la hotel. O noapte lungă.

— Alex, *culcă-te!* Asta poate aştepta. Noapte bună.

— Nu, oricum nu pot să dorm. Spune-mi despre Santa Cruz. Vreau să aud.

— Bine. Am vorbit cu locotenentul Conover de la Departamentul de Poliţie din Santa Cruz. Interesantă conversaţie. Şi deranjantă. Sigur; au cunoştinţă despre dispariţii. În ultimul an au mai notat dispariţia unor animale de casă şi vite. Sunt o grămadă de ferme în zonă. Desigur, nimeni nu crede în vampiri. *Dar* – Santa Cruz are o anumită reputaţie. Copilaşii o numesc capitala vampirilor din Statele Unite. Câteodată, copiii au dreptate.

— Trebuie să văd ce ai până acum, i-am spus. O să încerc să dorm puţin, dar voi citi orice primeşti din Santa Cruz. Poţi să-mi trimiţi?

— Prietenul meu Tim de la *The Examiner* mi-a promis că îmi trimite toate dosarele importante. Între timp, mâine e ziua mea liberă. S-ar putea să mă duc până acolo.

Am deschis ochii larg.

— Dacă te duci, ia pe cineva cu tine. Ia-l pe Tim, vorbesc serios. I-am spus de uciderea detectivului de la Moravuri, Maureen Cooke, din New Orleans. Nu te duce singură acolo, încă nu ştim cu ce avem de-a face.

— O să iau pe cineva, zise, dar nu ştiam dacă să o cred.

— Jamilla, fii precaută. Nu am o presimţire tocmai bună în legătură cu treaba asta.
— Eşti doar obosit, dormi puţin. Sunt fată mare.

Am mai vorbit câteva minute, dar nu eram sigur că m-am făcut înţeles. Ca mai toţi detectivii criminalişti buni, era încăpătânată.

Am închis ochii din nou, am început să plutesc şi în cele din urmă am adormit.

80

Jamilla îşi amintea o replică dintr-un roman preferat de Shirley Jackson, *Bântuirea casei de pe deal,* după care se turnase un film cu adevărat dezamăgitor. „Oricare a intrat aici, a intrat singur”, scrisese Jackson. Replica asta era aproximativ suma sentimentelor ei în legătură cu cazurile de crimă. Şi poate şi cu viaţa ei din ultima vreme.

Conduse Saab-ul ei de încredere şi prăfuit către Santa Cruz. Aproape tot drumul ţinuse volanul cam prea strâns şi îşi simţea mâinile amorţite. Nodul din gât era din ce în ce mai neplăcut. Era un caz tulburător şi pur şi simplu nu putea să treacă peste el. Ucigaşii erau undeva în libertate. Vor continua să ucidă până când cineva îi va opri. Poate că ea trebuia să-i oprească.

Încercase să-l convingă pe prietenul ei din momentul acela să se ducă cu ea, dar Tim făcea un reportaj pentru *The Examiner* despre un protest al bicicliştilor. Pe lângă asta, nu era sigură că voia să-şi petreacă toată ziua cu el. Tim era un drăguţ, dar, ei bine, nu era Alex Cross. Aşa că iat-o ieşind de pe şoseaua 1 şi intrând în Santa Cruz singură. *Singură din nou.*

Cel puţin îl anunţase pe Tim că se duce la Santa Cruz şi, bineînţeles, că e fată mare şi înarmată până în dinţi. *Îhî, dinţi,* gândi ea. O înspăimântă gândul la colţi şi la morţile oribile ale tuturor celor care fuseseră muşcaţi.

De fapt, întotdeauna îi plăcuse Santa Cruz. Poate pentru că era practic epicentrul cutremurului Loma Prieta din ’ 89 – 6,9 grade pe scara Richter, şaizeci şi trei de morţi –, dar apoi zona îşi revenise. Orăşelul curajos şi oamenii de aici refuzaseră să se dea bătuţi. Multe construcţii rezistente la cutremure, nimic mai înalt de două niveluri. Santa Cruz era California în stare pură, minunată.

În timp ce conducea, îl privea pe un surfer mare şi blond coborând dintr-un Volkswagen cu o placă de surf legată pe capotă. Intra în Librăria Santa Cruz terminând o bucată de pizza din care picura ceva. California sută la sută.

Era o adevărată amestecătură de oameni aici – post-hippioţi, începători în ale high-tech-ului, trecători, surferi, copii de liceu. Îi plăcea la nebunie. Aşadar, unde se ascundeau blestemaţii de vampiri? Erau aici? Ştiau că *ea* e acolo, în Santa Cruz, căutându-i? Se aflau printre surferii şi post-hippioţii pe lângă care trecea pe stradă?

Prima oprire o făcu la Departamentul de Poliţie al oraşului. Locotenentul, Harry Conover, fu surprins să o vadă în carne şi oase. Jamilla înţelese că omul nu îşi putea imagina un detectiv care să-şi

lase treburile personale pentru serviciu.

— V-am spus că o să vă trimit tot ce găsesc despre Gotici şi pretinşii vampiri. Nu m-aţi crezut? întrebă el. Clătină capul împodobit cu cârlionţi blonzi şi dădu ochii căprui peste cap.

Conover era înalt şi bine făcut, probabil cam de treizeci şi cinci de ani. Cam de vârsta ei. Jamilla recunoscu în el pe marele cuceritor, cu o foarte bună părere despre ei însuşi.

— Sigur, v-am crezut. Dar azi aveam zi liberă, iar cazul ăsta mă face să nu am astâmpăr. Aşa că iată-mă, Harry. Mai bine decât prin E-mail, nu? Ce ai pentru mine?

Simţea că el ar fi vrut să-i spună să-şi găsească o viaţă, să se bucure de ziua ei liberă. Mai auzise toate astea, şi poate că avea dreptate. Dar nu acum, nu cu acest caz încă nerezolvat.

— În câteva din rapoartele locale citesc că e posibil ca un număr de presupuşi strigoi să trăiască împreună într-o comună. Ai vreo idee unde? întrebă ea.

Conover încuviinţă şi chiar se prefăcu preocupat. Şi el o verifica, îşi dădea seama. Evident, era un bărbat căruia îi plăceau sânii.

— Nu am primit niciodată o confirmare în acest sens, spuse el. Copiii se strâng la un loc, desigur, dar nu am auzit de nici o *comună.* Sunt vreo două cluburi tari – Catalyst şi Palookaville. Şi numeroşi copii folosesc aceleaşi locuri de joacă în partea de jos a străzii Pacific.

Nu se dădu bătută. Niciodată.

— Dar dacă numeroşi copii *ar* locui împreună – ai vreo idee unde ar putea fi asta?

Conover oftă şi păru chiar un pic supărat că întrebase. Jamilla îşi dădea seama că nu era tipul de poliţist care să pună prea mult suflet în munca lui. Dacă ar fi lucrat pentru ea, l-ar fi transferat într-o secundă şi Conover ar fi jurat că era o chestie de gen. Nu era. Era un poliţist leneş şi neglijent, iar ei nu-i plăcea asta. De cât de bine îşi făcea el treaba depindeau vieţi. Nu înţelegea?

— Poate afară, pe dealuri. Ori la nord de Boulder Creek, vorbi Conover în cele din urmă. Realmente nu ştiu ce să-ţi spun.

Sigur că nu, Harry. Uf!

— Tu unde ai începe să cauţi? insistă ea. Dacă ai face două cepe degerate ca poliţist.

— Inspectore, eu nu aş urmări firul ăsta prea tare. Da, au fost câteva dispariţii curioase pe aici. Dar lucrul ăsta e adevărat în legătură cu aproape orice oraş în sus şi în jos pe coasta Californiei. Copiii sunt mult mai neastâmpăraţi acum decât atunci când eram noi copii. Nu cred că cineva e rănit serios în Santa Cruz, şi cu siguranţă nu cred că aici e blestemata capitală a *vampirilor* de pe Coasta de Vest.

Ea încuviinţă, pretinzând că e de acord.

— Cred că voi încerca mai întâi la poalele dealurilor, spuse Jamilla.

Conover o salută şi adăugă:

— Dacă ai terminat de vânat strigoi în jur de şapte, sună-mă. Poate bem ceva. La urma urmelor, e ziua ta liberă, nu?

Jamilla încuviinţă.

— O să te sun. Dacă termin înainte de şapte, Harry. Mulţumesc pentru ajutor. *Boule.*

81

Acum era supărată. Care om în toate minţile nu ar fi fost? Era acolo, muncind pe rupte în oraşul altcuiva. Parcă Saab-ul pe o stradă elegantă, lângă centrul de cumpărături Metro, chiar vizavi de barul Asti. Pierduse râul San Lorenzo în timp ce conducea, dar era pe acolo pe undeva. Îi simţea *mirosul,* oricum.

Abia coborî din maşină când apărură doi bărbaţi. Se apropiară repede de ea flancând-o strâns de ambele părţi.

Jamilla icni. Aproape că apăruseră de nicăieri. *Cozi blonde,* se gândi. *Copii de liceu? Surferi?*

Erau bine clădiţi, dar nu arătau de parcă ar fi ridicat greutăţi. Păreau mai degrabă naturali. În minte îi veniră imagini ale lui Eros, Hermes şi Apollo. Muşchi extrem de bine definiţi, virilitate, marmură dăltuită.

— Pot să vă ajut, băieţi? întrebă. Căutaţi plaja?

Cel mai înalt vorbi foarte stăpân pe sine, sau poate era doar încrezut?

— Mă îndoiesc. De fapt, nu suntem surferi. Pe lângă asta, suntem de pe aici. Tu?

Amândoi aveau ochi de un albastru ieşit din comun. Uimitor de intens. Unul dintre ei nu părea să aibă mai mult de şaisprezece ani. Mişcările lor erau deliberate şi controlate. Nu îi plăcea asta. Pe trotuar nu era nimeni care ar fi putut interveni.

— Poate îmi spuneţi voi *mie* unde e plaja, zise ea.

O înghesuiau, vârându-se în ea. Nu ar fi putut să scoată arma. Nu putea să se mişte fără să se lovească de unul sau de celălalt. Purtau tricouri negre, blugi şi bocanci de alpinism.

—Vreţi să vă daţi puţin mai încolo? spuse în cele din urmă. Daţi-vă mai încolo, bine?

Cel mai în vârstă zâmbi. Scobitura dintre buza de sus şi nasul lui era rotundă şi sexy.

— Eu sunt William. El e fratele meu Michael. Ne căutaţi cumva pe noi, doamnă inspectoare Hughes?

O, nu, o, Doamne! Jamilla încercă să pună mâna din lateral pe arma ei, care se afla în tocul legat la spate. O prinseră şi îi luară arma la fel de uşor cum i-ar fi luat-o unui copil. Era uimită de rapiditatea mişcărilor – şi de forţa lor. Cei doi o împinseră pe trotuar şi îi puseră cătuşele. *De unde aveau cătuşe? Din New Orleans? De la colega ei detectiv ucisă?*

Cel mai în vârstă vorbi din nou:

— Nu ţipa, sau îţi rup gâtul, inspectare. O spuse aşa de franc! *Îţi rup*

gâtul.

Apoi vorbi al doilea, drept în faţa ei. Văzu colţii lungi.

— Dacă vânezi vampirul, vampirul te va vâna pe tine, spuse el.

82

Îi puseră căluş şi o aruncară fără menajamente pe bancheta din spate a unei camionete, care porni cu o smucitură. Jamilla încercă să fie atentă la tot ce vedea pe drum. Numără secundele şi ţinu socoteala minutelor. La început a fost drum de oraş, cu opriri şi porniri, apoi mai rapid şi mai lin, probabil pe şoseaua 1.

Apoi un drum cu multe gropi, probabil nepavat. Presupunea că toată călătoria durase cam patruzeci de minute.

Fu dusă pe sus într-o clădire, un fel de grajd sau fermă. Oamenii râdeau. De ea? Purtau colţi. Iisuse. Fu pusă pe o laviţă într-o încăpere mică şi i se scoase căluşul.

— Ai venit să-l cauţi pe Lord, şopti cel care îşi spunea William, cu faţa foarte aproape de a ei. Ai făcut o mare, teribilă greşeală, inspectore. Asta o să te ucidă.

Zâmbi oribil şi ea se simţi ridiculizată şi în acelaşi timp sedusă. Cel care îşi spunea William îi atinse faţa cu degetele lui lungi şi viguroase. O mângâie uşor pe gât şi o privi adânc în ochi.

Simţea repulsie, voia să fugă, dar nu putea face nimic. Erau vreo zece vampiri acolo – şi se uitau la ea de parcă ar fi fost cel mai delicios lucra din lume.

— Nu ştiu nimic de niciun Lord, spuse. Ce e un Lord? Ajutaţi-mă, spuneţi-mi şi mie.

Fraţii se uitară unul la celălalt, schimbând rânjete atotştiutoare. Câţiva dintre ceilalţi râseră tare.

— Lordul este cel care conduce, spuse William. Era aşa de calm, atât de sigur pe el.

— Pe cine conduce Lordul? întrebă ea.

— Ei bine, pe oricine care vrea să-l urmeze, răspunse William. Râse din nou, părând să se distreze grozav pe socoteala ei. Vampiri, inspectore. Alţii ca mine şi ca Michael. Mulţi alţii, în multe, multe oraşe. Nici nu vă imaginaţi amploarea. Lordul dă indicaţii simple în legătură cu ce să gândeşti, cum să acţionezi, lucruri de genul ăsta. Lordul nu dă socoteală nici unei autorităţi. Lordul e o fiinţă superioară. Începi să înţelegi? Ai vrea să-l cunoşti pe Lord?

— Lordul e aici, acum? întrebă ea. Unde suntem?

William continua să o privească fix, de sus. Era incontestabil seducător. Dezgustător. Apoi se aplecă mai aproape de ea.

— Tu eşti detectivul. *E* Lordul aici? Unde te afli? Spune-mi tu.

Jamilla simţi că îi vine să vomite. Avea nevoie de aer.

— De ce ne aflăm aici? întrebă. Voia să-i facă să continue să vorbească, să-i ţină ocupaţi cât de mult.

William ridică din umeri.

— O, noi am fost întotdeauna aici. Asta era o comună – hippioţii visători ai Californiei, droguri care îţi luau minţile, muzică de Joni Mitchell. Părinţii noştri erau hippy. Eram izolaţi de alte feluri de a trăi şi a gândi, aşa că depindeam unul de celălalt Fratele meu şi cu mine suntem inimaginabil de apropiaţi. Dar, de fapt, noi nu însemnăm nimic. Suntem aici pentru a-l servi pe Lord.

— Lordul a făcut parte din comună dintotdeauna?

William clătină din cap şi îi aruncă o privire serioasă.

— Întotdeauna au fost vampiri aici. Au stat deoparte şi i-au lăsat în pace pe ceilalţi. Alţii trebuiau să li se alăture, nu invers.

— Câţi sunt?

William se uită la Michael, ridică din umerii largi, apoi râseră amândoi.

— Legiuni! Suntem peste tot!

Brusc, William mugi şi se repezi la gâtul ei. Jamilla nu se putu abţine – ţipă.

Se opri la câţiva centimetri de ea, încă mugind ca un animal. Apoi William toarse blând. Limba lui lungă o linse pe obraji, pe buze şi pe pleoape. Nu-i venea să creadă ce se întâmpla.

— O să te spânzurăm şi o să bem fiecare picătură. Cel mai uimitor lucru – o să-ţi placă să mori. E extaz, Jamilla.

83

Mă întorsesem la Washington şi petreceam o zi liberă de care aveam mare nevoie. De ce nu? În ultima vreme nu prea mă văzusem cu copiii şi, la urma urmelor, era sâmbătă.

În după-amiaza aceea m-am dus cu Damon şi cu Jannie la Galeria de Artă Corcoran. La început, puşlamalele mele s-au opus cu îndârjire ideii de muzeu, dar o dată ajunşi în Palatul de Aur şi Lumină au intrat în transă şi după aceea nu au mai vrut să plece. Tipic pentru ei.

Când am ajuns acasă în cele din urmă, pe la ora patru, Nana mi-a spus că trebuia să-l sun pe Tim Bradley de la *San Francisco Examiner*. Lăsaţi-mă în pace. Cazul ăsta nu se va termina. Acum trebuia să-l sun pe prietenul Jamillei?

— E important să suni. Ăsta e mesajul, spuse Nana. Cocea două plăcinte cu cireşe, amintindu-mi cât de bine e să fii acasă.

În California era ora unu, aşa că l-am sunat pe Tim la birou. Răspunse imediat

— Bradley.

— Sunt detectivul Alex Cross.

— Bună. Speram că o să suni. Sunt un prieten al Jamillei Hughes.

Asta ştiam deja, aşa că l-am întrerupt:

— Jamilla e bine?

— De ce întrebi asta, detective? A plecat la Santa Cruz ieri. Ştiai?

— A spus că s-ar putea să se ducă, am încuviinţat. A luat pe cineva cu ea. Eu i-am sugerat.

Răspunsul lui fu scurt şi defensiv:

— Nu. Aşa cum spune Jamilla întotdeauna, e fată mare. Şi are un pistol mare.

Am pufnit şi am clătinat din cap.

— Aşadar, ce se petrece? S-a întâmplat ceva? E ceva în neregulă?

— Nu, nu neapărat. De obicei e grijulie şi precisă. Doar că nu ştiu nimic de ea, şi a promis că sună. *Aseară.* Acum au mai trecut patru ore de când v-am sunat. Sunt puţin îngrijorat. Poate că nu e nimic. Dar am considerat că dumneavoastră ar trebui să ştiţi cel mai bine... În legătură cu acest caz în special.

— Face des lucruri din astea? am întrebat.

— Să ancheteze un caz în ziua ei liberă? Da. Asta e Jam. Dar cu siguranţă m-ar suna dacă ar promite că o face.

Nu voiam să-l supăr şi mai tare, dar eram îngrijorat. M-am gândit la ultimele două partenere ale mele. Amândouă muriseră şi nici una dintre crime nu fusese rezolvată. Creierul pretindea că o ucisese pe

Betsey Cavalierre. Ca şi pe detectivul Maureen Cooke din New Orleans. Prin urmare, cum rămânea cu inspectoarea Jamilla Hughes?

— Am să sun la poliţia locală din Santa Cruz. Mi-a dat un nume şi un număr de telefon. Cred că era Conover. Am notat undeva în hârtiile mele. O să-l sun chiar acum.

—În regulă. Vă mulţumesc, detective. Mă anunţaţi şi pe mine? întrebă Tim, reporterul. V-aş fi foarte recunoscător.

I-am spus că da, apoi am încercat să iau legătura cu locotenentul Conover de la poliţia din Santa Cruz. Nu era de servidu, dar am făcut tevatură şi am amintit numele lui Kyle Craig. Sergentul mi-a dat numărul de acasă al lui Conover fără tragere de inimă.

La numărul respectiv a răspuns cineva şi am auzit vag muzică pe care am recunoscut-o ca fiind U2.

— Avem o petrecere la piscină. Vino încoace sau sună luni, spuse o voce masculină. Acum, pa.

Apelul se termină.

Am format din nou şi am spus:

— Cu locotenentul Conover, vă rog. E o urgenţă. Sunt detectivul Alex Cross. E în legătură cu inspectoarea Jamilla Hughes de la poliţia din San Francisco.

— Uflf, pe dracu', am auzit după asta. Sunt Conover. Spuneţi-mi din nou – cine e la telefon?

I-am explicat cine sunt şi care e legătura mea cu cazul în cât mai puţine cuvinte cu putinţă. Aveam senzaţia că locotenentul era beat sau că, în orice caz, nu era tocmai treaz. *Era* ziua lui liberă, dar Doamne – nu era nici două după-amiază pe fusul lui orar. S-a dus sus, pe dealuri, să caute vampiri moderni, spuse şi râse batjocoritor. Nu sunt vampiri în Santa Cruz, detective. Aveţi încredere în mine. Sunt sigur că e perfect sănătoasă şi că s-a întors probabil la San Francisco.

— Până acum au fost cel puţin *douăzeci* de crime în stilul vampirilor, am încercat să-l trezesc pe Conover, sau măcar să comunic cu el. Îşi spânzură victimele şi îi scurg sângele.

— V-am spus ce ştiu, detective, replică el. Cred că aş putea anunţa nişte maşini de patrulare, adăugă.

— Fă asta. Şi între timp, eu o să sun la FBI. *Ei* cred în crime cu vampiri. Când ai văzut-o ultima dată pe inspectoarea Hughes?

Ezită.

— Cine ştie? Staţi să văd, trebuie să fie aproape douăzeci şi patru de ore de atunci.

I-am închis telefonul lui Conover. Nu îl plăceam deloc.

Apoi am stat şi m-am gândit la tot ce se întâmplase de când o cunoscusem pe Jamilla Hughes. Cazul îmi lua minţile. Orice avea legătură cu el era în exces, teritoriu virgin. Faptul că Creierul era în

preajmă făcea situaţia şi mai rea.

L-am sunat pe Kyle Craig, apoi la American Airlines. L-am sunat din nou pe Tim Bradley şi i-am spus că plec spre California.

Santa Cruz.

Capitala vampirilor.

Jamilla era în bucluc acolo. O simţeam în sânge.

84

În timpul lungului zbor către California, mi-am dat seama că nu mă mai chinuise Creierul de două zile. Era neobişnuit şi mă întrebam dacă nu cumva şi el călătorea. *Que pasa, Creierule? Poate că era cu mine, în avionul spre San Francisco?* Mi-am amintit o glumă veche şi răsuflată despre paranoia. Un om îi spune psihiatrului său că toată lumea îl urăşte. Psihiatrul spune că e ridicol – nu toată lumea l-a cunoscut încă.

Era din ce în ce mai rău. La un moment dat am făcut o plimbare pe culoarul dintre scaune şi i-am verificat pe ceilalţi pasageri. Nici unul nu părea nici măcar vag cunoscut. Nici un Creier la bord. De asemenea, nimeni nu părea să poarte colţi, îmi pierdeam controlul.

Am ajuns la aeroportul din San Francisco, unde am fost întâmpinat de agenţi FBI. Mi-au spus că venea şi Kyle de la New Orleans. În ultima vreme, Kyle mă presase mai mult ca niciodată în legătură cu mutarea la FBI. Financiar, schimbarea era evident avantajoasă. Agenţii câştigau cu mult mai mult decât detectivii. De obicei, şi programul era mai bun. Poate că voi vorbi cu Nana şi cu copiii când toate astea se vor fi terminat. Speram că în curând, dar de ce aş crede asta?

Am părăsit aeroportul împreună cu trei agenţi într-un vehicul de teren albastru închis. Stăteam în spate cu agentul superior din San Francisco, Robert Hatfield. Mi-a spus câte ceva din ce aflaseră până în acel punct.

— Am aflat unde stau câţiva dintre aşa-numiţii vampiri. E o fermă la poalele dealurilor de la nord-vest de Santa Cruz, nu prea departe de ocean. În momentul ăsta nu ştim dacă inspectoarea Hughes e captivă acolo. Nu a fost văzută.

— Ce e acolo, pe dealuri? l-am întrebat pe Hatfield. Părea tânăr, putea avea orice vârstă între treizeci şi cinci şi cincizeci de ani. Arăta în formă. O tunsoare scurtă, periuţă. Evident, aparenţele însemnau mult pentru el.

— Nu mare lucru. Rural. Vreo două ferme destul de mari. Stânci, câteva păsări de pradă de deşert, câteva feline montane.

— Nu tigri? am întrebat.

— E ciudat că aminteşti de tigri. Ferma aia era înainte o rezervaţie de animale sălbatice. Urşi, lupi, tigri, chiar un elefant sau doi. Proprietarii dresau animale care erau folosite mai ales în filme şi reclame. În mare, erau hippioţi rămaşi din anii şaizeci. Ferma avea chiar şi licenţă de la Ministerul de Interne. Făcea afaceri cu Tippi Hedren, Siegfried şi Roy.

— Animalele nu mai sunt pe proprietate?
— Nu mai sunt de patru sau cinci ani. Proprietarii iniţiali au dispărut. Nu a fost nimeni interesat să cumpere terenul, cam cincizeci şi cinci de acri, nefolositori. O să vezi.
— Dar animalele care au fost acolo? Ştiţi ce s-a întâmplat cu ele?
— Unele au fost cumpărate de alte rezervaţii care asigură animale pentru filme. Se presupune că şi Brigitte Bardot a luat câteva; ca şi grădina zoologică din San Diego.

M-am lăsat pe spate în scaun şi m-am gândit la toate acestea, în timp ce călătoream. Nu voiam să-mi fac din nou speranţe. Mă întrebam dacă era posibil ca foştii proprietari să fi lăsat vreun tigru în urmă. Am construit în cap un mic scenariu ciudat. De fapt, era chiar interesant. Se spunea că vampirii din Africa şi Asia îşi schimbă înfăţişarea mai degrabă în tigri decât în lilieci. Imagistica legată de tigri era cu siguranţă mai înspăimântătoare decât aceea legată de lilieci, şi tot aşa erau corpurile mutilate pe care le văzusem. Dar Santa Cruz mai avea o reputaţie de apărat: capitala vampirilor.

Am trecut pe lângă o fermă de pe autostradă, apoi pe lângă o podgorie. Totuşi, altceva nu era mare lucru de văzut. Agentul Hatfield îmi spuse că dealurile luau vara o culoare aurie şi maronie, mult asemănătoare veldt-ului african.

Încercasem să nu mă gândesc la Jamilla şi pericolul în care era posibil să se afle. De ce trebuise să vină singură aici? Ce o împinsese? Aceleaşi lucruri care mă împingeau şi pe mine? Dacă era moartă nu mi-o voi ierta niciodată.

În cele din urmă, maşina ieşi de pe drumul principal. În orice direcţie aş fi privit, nu vedeam nici o casă sau clădire. Doar dealuri sterpe. Pe cerul de un albastru diafan plutea un şoim. Scena era calmă, chiar senină şi frumoasă.

Am intrat pe un drum nepavat şi am mers cam o milă pe un teren accidentat, acoperit cu pietre. Am trecut prin poarta unui ţarc de vite. Un gard dărăpănat însoţea drumul cam o sută de metri, apoi se termina şi începea din nou.

Deodată, am dat peste şase vehicule parcate pe ambele părţi ale drumului. Erau în majoritate Jeep-uri, cele mai multe fără numere de înmatriculare.

Kyle Craig stătea în picioare chiar acolo. Cu mâinile în şolduri, zâmbea de parcă ar fi avut să-mi spună cel mai uimitor secret.

Bănuiam că avea să-mi spună ceva.

85

— Cred că exact pentru asta am muncit, spuse Kyle în timp ce mă apropiam de el.

Ne-am strâns mâinile, un vechi ritual ce reflecta formalismul lui Craig. Arăta mai calm şi mai stăpân pe sine decât în săptămâna care trecuse.

— Hai să-ţi arăt ceva, spuse. Vino.

L-am urmat pe Kyle de-a lungul gardului până când am ajuns la o poartă stricată. Îmi arătă o imagine aproape ştearsă. În poartă fuseseră sculptate capul şi corpul unui tigru. Era subtil, dar asta era, trebuia să fie. Ajunsesem la bârlogul tigrului.

— Grupul dinăuntru pare a fi condus de Lord, de cel nou şi îmbunătăţit, presupun. Nu am reuşit să determinăm identitatea liderului. Alex, fostul Lord era magicianul Daniel Erickson. Doi membri ai grupului s-au întors de curând dintr-o călătorie. Au fost în New Orleans. În sfârşit, piesele încep să se potrivească.

M-am uitat la Kyle şi am clătinat din cap.

— Cum ai aflat toate astea? Când ai ajuns aici, Kyle? *Cât de multe mi-ai ascuns? Și de ce*

— Ne-a contactat poliţia din Santa Cruz şi am venit imediat. Au pus mâna pe unul dintre ,,nemuritori" când javra mică a părăsit fema. E un copil din localitate care a renunţat la liceu, şi se pare că nu era la fel de devotat ca ceilalţi. El ne-a spus ce ştia.

— Lordul e acolo înăuntru acum?

— Aşa se pare. Copilul ăsta nu l-a văzut niciodată pe Lord. Nu face parte din cercul de intimi. Cu toate astea, cei doi membri care au călătorit la New Orleans sunt înăuntru. A auzit că ei sunt cei care i-au ucis pe Daniel şi pe Charles. A zis că cei doi sunt absolut demenţi.

— Ei bine, pe asta o cred. Am privit de-a lungul şirurilor de pini şi chiparoşi de la fermă. Şi Jamilla Hughes?

Clipi repede.

— I-am găsit maşina în oraş, Alex. Dar nici urmă de ea. Nici puştiul pe care l-am interogat nu ştia nimic despre ea. Susţine că a avut loc o schimbare la fermă noaptea trecută, şi el a fost mutat împreună cu câţiva dintre strigoii mai tineri. Au crezut că era posibil ca cineva să fi pătruns în perimetru, că putea fi poliţia. Dar apoi s-a făcut din nou linişte – din câte spune băiatul. Nu există nicio dovadă că ea ar fi aici.

— Pot vorbi cu el, Kyle?

Kyle se uită în altă parte; părea că nu vrea să răspundă.

— L-a luat poliţia din Santa Cruz. Cred că ai putea să te duci în oraş să vorbeşti cu el. Am vorbit eu cu el, Alex. Micul ticălos androgin era speriat de mine. Imaginează-ţi.

Kyle se purta ciudat, dar mi-am amintit că el înţelegea mintea tulburată a criminalului mai bine ca oricare alt agent FBI sau ofiţer de poliţie cu care lucrasem vreodată. Agenţii care lucrau în subordinea lui erau convinşi că într-o zi va conduce Biroul. Mă întrebam dacă Kyle ar fi fost vreodată în stare să renunţe la munca de teren.

— Ştiu că îţi faci griji în privinţa inspectoarei Hughes. Cred că am putea intra chiar acum, dar eu zic că ar trebui să aşteptăm. Vreau să intrăm peste ei după miezul nopţii, Alex. Sau poate aproape de răsărit. Nici măcar nu suntem siguri că e acolo.

Kyle făcu o pauză. Îşi mută privirea asupra clădirii fermei din depărtare.

— Vreau să aflu dacă vânează în grup. Sunt întrebări la care avem nevoie de răspunsuri. Ce îi motivează pe ticăloşii ăştia? Ce îi pune în mişcare? Vreau să mă *asigur* că de data asta punem mânapeLord.

86

La poalele dealurilor din Santa Cruz era o noapte lungă, răcoroasă şi foarte tensionată. Nu mai aveam răbdare să se termine sau poate că nu mai aveam răbdare să înceapă. Am aflat ceva interesant imediat. Avocata care fusese ucisă în Mill Valley fusese implicată într-un proces prin care se încerca preluarea controlului asupra acestei proprietăţi. Probabil din cauza asta fuseseră spânzuraţi ea şi soţul ei.

Priveam ferma prin binoclu printre copacii care o înconjurau şi formaţiunile stâncoase. M-am uitat până au început să mă doară ochii. Nu plecase nimeni de la ora unsprezece şi nu vedeam pe nimeni care să stea de pază. Cei dinăuntru erau fie nebuni, fie extrem de încrezători. Sau poate că erau inocenţi. Poate că era o altă pistă greşită.

Încercam să nu-mi fac prea multe griji pentru Jamilla, dar nu funcţiona. Nu suportam să mă gândesc că era posibil să fie deja moartă. La asta se gândea Kyle? Asta era ceea ce ştia şi îmi ascundea?

La miezul nopţii, doi bărbaţi ieşiră afară cu un tigru. Îi priveam prin ochelarii cu vedere nocturnă. Eram aproape sigur că îi văzusem în New Orleans. Fuseseră la balul fetişist, nu? Au dispărut pe câmpia plată şi deschisă din spatele casei.

Unul dintre bărbaţi se lăsă în patru labe, apoi se rostogoli prin iarba înaltă împreună cu felina. Se jucau, nu? Sfinte Doamne. Incredibil de ciudat Mi-am amintit că în parcul Golden Gate i se ordonase tigrului să lase prada.

Vreo douăzeci de minute mai târziu, bărbaţii duseră felina într-un ţarc din spatele clădirii principale. Îmbrăţişară tigrul de trei sute de kilograme de parcă ar fi fost un câine mare. Luminile din clădirea principală şi din barăcile din apropiere nu s-au stins până după două. Se auzea tare muzică rock. Apoi luminile se stinseră.

Nimeni nu părăsise casa pentru a vâna.

Încă nu ştiam dacă Jamilla era înăuntru sau dacă măcar era în viaţă. Am stat treaz şi am privit. Nu am putut dormi nici măcar o oră. FBI-ul continua să strângă informaţii despre oamenii de pe domeniu. Ce Dumnezeu făceau acolo?

Nu aveam nimic despre identitatea Lordului. Aflasem despre cei doi bărbaţi blonzi cu cozi. William şi Michael Alexander erau fiii unui cuplu posthippiot care lucrase la fermă ca îngrijitori de animale. Mama fusese zoolog. Băieţii crescuseră încrezători alături de animale. Au urmat cursuri la şcoli din Santa Cruz până la vârsta de nouă şi doisprezece ani, când au început să fie educaţi acasă. Purtau robe marocane şi întotdeauna erau desculţi când făceau vreo vizită în oraş.

Erau consideraţi inteligenţi, dar ciudaţi şi extrem de ascunşi. Băieţii intraseră în bucluc la începutul adolescenţei şi fuseseră închişi la o unitate statală de corecţie pentru atac cu circumstanţe agravante. Vânduseră droguri şi mai fuseseră prinşi intrând prin efracţie.

Pe la ora trei, Kyle mi s-a alăturat pe stâncile de deasupra fermei.

— Eşti cam verde de nesomn, i-am spus.

— Mulţumesc. O noapte lungă. O lună lungă. Îţi faci griji pentru ea, nu? mă întrebă. Acum părea un observator distant. Calm şi rece. Era Kyle. Cu o inteligenţă calculată. Nu ştiu nimic mai mult, Alex. Ţi-am spus tot ce ştiu.

— Mai văd şi acum corpul lui Betsey Cavalierre. Nu mai vreau să văd aşa ceva. Da, îmi fac griji pentru ea. Tu nu? Tu ce simţi, Kyle?

—Dacă e acolo, vie, nu au nici un motiv să o ucidă acum. O ţin acolo cu un motiv.

Dacă e vie.

Kyle mă bătu pe umăr.

— Dormi puţin dacă poţi, spuse. Odihneşte-te.

Apoi plecă. Dar când m-am uitat în direcţia lui, se uita la mine.

M-am rezemat de un stejar şi m-am acoperit cu geaca. Trebuie să fi adormit undeva între trei şi trei şi jumătate. Am visat-o pe Betsey Cavalierre, apoi pe partenera şi prietena mea Patsy Hampton – şi ea ucisă. La sfârşit am visat-o pe Jamilla. *O, Doamne, nu Jam. Nu aş putea să suport.*

Simţeam prezenţa cuiva lângă mine, chiar deasupra mea. Am deschis ochii.

Era Kyle.

— E timpul să intrăm, spuse. E timpul să obţinem nişte răspunsuri.

87

Ferma era la patru-cinci sute de metri distanţă. Terenul care ne despărţea de casă era prea deschis pentru a putea să ne strecurăm în complex. Aici fusese ucisă Jamilla?

— Se poate să fie încă în viaţă, şopti Kyle.

Parcă îmi citea gândurile. Ce altceva ştia? Ce îmi ascundea?

— M-am gândit la fraţi, am spus. Până acum nu a trebuit să fie grijulii, aşa că nu au fost. Magicienii erau cei grijulii. Au comis crime doisprezece ani şi nu au fost prinşi niciodată. Nu există nicio înregistrare că ar fi fost vreodată suspectaţi de vreuna dintre crime.

— Crezi că noul Lord i-a dat de gol pe Daniel şi pe Charles?

— Pun pariu că asta e o parte din ce s-a întâmplat. Fraţii comiteau crime în oraşele în care aveau turneu magicienii. Lordul voia ca noi să ajungem pe urmele lui Daniel şi Charles. A fost o capcană.

— De ce să-i omoare în New Orleans?

— Poate din cauză că fraţii sunt psihopaţi. Poate că li s-a ordonat să facă ceea ce au făcut. Va trebui să-l întrebăm pe Lord.

— Ei nu cred că-i poate opri cineva. Ei bine, în privinţa asta se înşală, spuse Kyle. O să fie opriţi.

Şi atunci am avut amândoi o surpriză. Uşa din faţă a fermei s-a deschis şi au ieşit câţiva bărbaţi în haine negre. Cei doi fraţi nu erau printre ei. Bărbaţii se grăbiră către o zonă acoperită cu iarbă unde erau parcate camionete şi dubiţe în dezordine. Porniră vehiculele şi le aduseră în partea din faţă a casei.

Kyle vorbea în staţie. Îi alertă pe lunetiştii care aşteptau în copaci şi pe stâncile din spatele nostru.

— Fiţi gata.

— Kyle, nu uita de Jamilla.

Nu îmi răspunse.

Uşa din faţă se deschise din nou. Din casă începură să iasă nişte umbre. Erau îmbrăcaţi în robe negre cu glugă şi mergeau în perechi.

O persoană din fiecare pereche ţinea o armă aţintită asupra capului celeilalte.

— La naiba, am spus. Ştiu că suntem aici.

Nu aveam cum să ne dăm seama de identitatea vreunuia dintre ei, sau dacă vreuna dintre siluetele în robă era cu adevărat ostatic. Am încercat să desluşesc forma Jamillei, mersul ei. Se afla printre ei? Trăia? Îmi simţeam inima grea. Nu puteam să o văd tocmai de sus, de unde eram.

— Toată lumea să se mişte. *Acum,* spuse Kyle în radio. Hai! Hai!

Siluetele în robe negre continuau să se mişte către camionetele şi

dubiţele care aşteptau.

Brusc, un ostatic căzu la pământ – numai unul.

— Uite-o! am strigat.

— Împuşcaţi-l pe cel de lângă ea! ordonă Kyle.

Dinspre un lunetist răsună o împuşcătură. O siluetă cu glugă se prăbuşi.

Am atacat, alergând în jos pe dealul abrupt către fermă. Câteva dintre siluetele cu glugă traseră în noi. Agenţii FBI încă nu răspundeau la focuri.

Apoi răsunară focuri de armă dinspre dealuri. Câteva siluete căzură la pământ – morţi sau răniţi. Câţiva ridicară mâinile deasupra capului în semn că se predau.

Priveam fix silueta în robă despre care credeam că e Jamilla. Se ridicase din nou, dar se împiedica, gata să cadă. Apoi gluga căzu şi am văzut că e Jamilla. Se uită în sus, spre dealuri, şi ridică mâinile.

Am început să alerg. Îi căutam pe fraţi. Şi pe Lord.

Am înaintat către Jamilla, care îşi masa încheietura. Tremura şi i-am dat geaca mea.

— Eşti bine?

— Nu sunt sigură. M-au atârnat de o grindă, Alex. Ce scenă, nici nu-ţi poţi închipui! Am crezut că sunt moartă.

Avea lacrimi în ochi.

— Unde e Lordul? am întrebat.

—Poate că e încă înăuntru. Cred că mai există o ieşire.

— Stai aici. Mă duc să arunc o privire.

Clătină din cap.

— Nu. Niciodată. E vremea răzbunării. Vin cu tine.

88

Împreună cu Jamilla, am cercetat clădirea principală a fermei, apoi o baracă ce nu comunica cu prima. Nu am găsit pe nimeni acolo, nici un rătăcit, şi nici pe William sau Michael Alexander. Şi nici pe misteriosul Lord. Jamilla mai tremura încă, dar refuza să se întoarcă.

— Eşti sigură că fraţii nu erau în faţă cu ceilalţi? m-a întrebat. Doi blonzi? Cu cozi lungi?

— Dacă sunt, Kyle a pus mâna pe ei până acum. Nu cred. Să vedem baraca cea mică. Ai idee ce-i acolo?

Clătină din cap.

— Nu am făcut turul de onoare când am venit. M-au dus direct în închisoare. Şi apoi m-au lăsat să atârn, ca să zic aşa.

Am împins cu putere uşa barăcii şi am văzut radiatoare şi o pompă de apă. Camera mirosea tare a urină. Un şoarece se pierdu într-o gaură din perete. Am icnit şi am clătinat din cap la vederea următoarei privelişti. Lângă peretele îndepărtat erau două corpuri răstignite. Erau tineri, bărbaţi. Amândoi dezbrăcaţi, cu excepţia câtorva inele pe feţe şi pe corpuri.

M-am aplecat şi am privit mai atent.

— Mi se pare că sunt copii fără adăpost. Au scurs sângele din corpuri. Erau urme de muşcături – nu doar pe gâturi, ci şi pe feţe şi pe membre. Pielea amândurora avea paloarea alabastrului.

Am întors privirea de la ochii înceţoşaţi care mă fixau. Nu mai puteam face nimic pentru ei. Am observat o trapă cărămizie printre maşinile prăfuite care asigurau apă, căldură şi probabil aer condiţionat pentru fermă.

Am traversat camera şi am îngenuncheat să văd mai bine. Trapa era deschisă, aşa că am putut să o trag.

Întuneric. Linişte. Ce altceva era aici jos? Cine altcineva?

M-am uitat la Jamilla, apoi am luminat gaura cu o lanternă. Era destul de largă pentru ca o persoană să poată pătrunde înăuntru. Am văzut trepte de metal. Un tunel.

Apoi am zărit urme de paşi în noroiul de dedesubt. Câteva perechi.

— Du-te şi spune-i lui Kyle, i-am zis Jamillei. Adu ajutoare.

Jamilla ieşea deja pe uşă. Alerga. Am privit atent abisul şi m-am întrebat dacă şi pe mine mă privea cineva de acolo.

89

Am aşteptat cât timp am putut, apoi am coborât încet în gaura întunecată. Am încăput cu uşurinţă şi am început să cobor scara solidă de metal.

Erau câteva trepte, abrupte şi riscante. Am luminat în jur cu lanterna. Am desluşit o podea de pământ şi pereţi din nămol erodat. Becurile din plafon fuseseră sparte. În faţa mea se întindea un tunel strâmt.

Nu auzeam nici un sunet înainte, aşa că am început să-mi croiesc drum prin tunel. Mă mişcăm încet şi cu atenţie. Ţineam lanterna într-o mână şi Glock-ul în cealaltă. Mă tot uitam în urmă, după Kyle şi Jamilla. Unde erau?

Am văzut un schelet părăsit. Am respirat adânc şi am îndreptat lumina asupra lui.

Un singur ochi mă fixa.

Ceea ce priveam fusese un mic cerb din care mai rămăseseră doar capul şi greabănul. Mi-am amintit că citisem undeva că tigrii îşi mănâncă prada începând cu partea din spate. Consumă tot, inclusiv oasele. În noroi mai erau urme şterse de picior. Păreau a fi două perechi, dar lumina era slabă şi nu eram sigur. Se mai vedeau urme mai mici, de animal, care ar fi putut fi ale felinei. *O, Doamne.*

Am continuat să înaintez, încercând să-mi obişnuiesc ochii cu întunericul. Noroiul era presărat cu cioburi de sticlă. Cineva spărsese intenţionat becurile din tavan.

Am auzit răgetul tigrului şi am fost gata să scap lanterna! Nu era cea mai abilă mişcare din viaţa mea, dar nu mă mai aflasem niciodată închis într-un spaţiu cu un tigru. Răgetul felinei uriaşe reverberă din pereţii de noroi. Era neaşteptat şi mă îngrozea. Nu ştiam ce să fac în continuare.

Am auzit un al doilea răget şi am descoperit că nu mă puteam mişca. Parcă eram bătut în cuie. Voiam să mă întorc şi să pornesc înapoi, dar nu era cea mai bună alegere în clipa aia. Nu puteam să alerg mai repede decât un tigru în acest tunel şi, de fapt, nu aş fi putut să alerg nici dacă aş fi fost afară.

De undeva, din tunelul întunecat de dinaintea mea, felina mă privea. M-am gândit dacă să sting sau nu lanterna, dar pentru moment am lăsat-o aprinsă. Cel puţin îl voi vedea venind. M-am concentrat, am privit cu atenţie întunericul şi am stat nemişcat, de parcă asta m-ar fi ajutat cu ceva. Îndreptasem Glock-ul exact în faţă. Mă întrebam dacă era posibil să dobori o felină cu o armă mică, fie ea şi puternică.

Nu aveam de unde să ştiu; nu făcusem antrenament pentru astfel de trageri. Oricum, mă îndoiam.

Nu vedeam animalul, dar aproape că puteam să vizualizez cei treizeci de dinţi din gura lui. Mi-am amintit de rănile provocate de o felină victimelor din parcul Golden Gate.

A strigat cineva; era cineva acolo. În spatele meu.

— Alex, unde eşti? Alex!

Am auzit-o pe Jamilla venind spre mine prin tunel şi am expirat puternic.

— Nu te mişca, am şoptit. Nu face nimic. Tigrul e aici.

Nu îndrăzneam să mă mişc şi nici măcar nu eram sigur că aş fi putut să o fac. Nu-mi puteam imagina tigrul ca fiind la fel de înspăimântat ca mine. Era Lordul aici? Cei doi fraţi? Oricine altcineva?

— Alex?

Era Kyle. Şoptea. *Dar dacă eu îl auzeam...*

— Stai chiar acolo, Kyle. Vorbesc serios. Ascultă-mă. Stai unde eşti dacă nu vrei să mă vezi mort.

Totul s-a întâmplat într-o secundă înspăimântătoare.

Felina s-a repezit brusc la mine. Viteză maximă? La jumătate? Oricum foarte repede. Umbre – o părere de blană.

Părea să vină direct către conul de lumină ce strălucea din lanterna mea. Felina era toată muşchi încordaţi, viteză pură, dinţi strălucitori şi cei mai mari şi strălucitori ochi imaginabili – o concentrare teribilă. Se îndrepta spre mine la fel de sigur ca un glonţ mortal.

Partea dinainte a corpului se răsuci atletic, etalând o forţă fantastică. Părea să se afle la un metru şi ceva de pământ şi să vină direct spre mine, de neoprit.

Nu aveam de ales, nu aveam nici o altă opţiune şi nu era loc de greşeală. Nici măcar nu a trebuit să mă gândesc la următoarea mişcare. S-a întâmplat pur şi simplu. Am apăsat trăgaciul pistolului şi am tras trei focuri rapide. Toate în cap şi în partea anterioară a corpului. Speram, dar doar presupuneam.

Felina continua să vină către mine fără să încetinească măcar. Focurile de armă nu o puteau opri, nu? Eram fără apărare şi nu aveam nici unde să fug, nici unde să mă ascund. Imensul animal mă izbi zdravăn şi mă trânti la pământ ca pe o biată pradă. Am aşteptat să mă sfâşie fălcile puternice şi să-mi zdrobească oasele. Poate că am ţipat. Nu ştiu ce naiba am făcut. Nu-mi fusese niciodată atât de frică, nici măcar pe departe.

Felina continuă să meargă peste mine! Nu avea sens. Nu înţelegeam. La vreun metru mai sus, în tunel, am auzit o bufnitură. Căzuse. Împuşcasem mortal un tigru.

— Sfinte Sisoe! Sfinte Sisoe! explodară cuvintele din gura Jamillei. Apoi zâmbi. Doamne, nu-mi vine să cred. Se uită la animalul enorm şi înspăimântător care încercase să mă ucidă şi acum zăcea la picioarele ei.

M-am împins în sus, silindu-mi picioarele să se mişte. Am pornit cu paşi şovăitori spre locul în care erau ea şi Kyle. Felina zăcea încolăcită de-a curmezişul tunelului. Nu mişca şi nici nu avea să mai mişte

— Sunt aici, în tunel? Băieţii Pierduţi? întrebă Kyle în şoaptă. Lordul?

— N-am văzut pe nimeni. Doar urme şi felina. Să mergem, am spus.

Tunelul era mult mai lung decât aş fi crezut. Nici măcar nu eram sigur în ce direcţie ne îndreptăm. Spre şosea? Spre poalele dealurilor? Spre Pacific?

— Am trimis oameni spre marginile proprietăţii pe o rază de cinci-şase sute de metri. Ne împrăştiem, spuse Kyle. Nu-mi place asta.

Nu i-am răspuns. Eram zdruncinat, nu trecusem încă peste cumplitul moment cu tigrul. Inima îmi pompa ca un motor împins la limită. Mă întrebam dacă ar fi posibil să intru în şoc.

— Alex? Vorbea Jamilla. Eşti cu noi? Eşti bine?

— Lasă-mă doar un minut. O să fie bine. Să continuăm drumuL

Curând am zărit o foarte slabă rază de lumină diurnă înaintea noastră. Asta ne dădea speranţe. Dar unde vom ieşi din tunel?

— Nu-mi dau seama cât de departe e, am spus. Sau ce e între noi şi lumină.

M-am frecat cu şoldul de ceva. Apoi cu umărul. Am sărit înapoi, fiori trecându-mi prin tot corpul. Dar era doar o valvă care ieşea din zidul tunelului. Nimic. Totuşi, m-a speriat de moarte.

Apoi am văzut o parte din peisajul de afară – doi chiparoşi unduindu-se în vânt, o dungă de cer de un gri şters.

Nu era departe, poate la treizeci sau patruzeci de metri. De obicei, cea mai periculoasă parte a unui raid e intrarea, dar de data asta era ieşirea din acest tunel întunecat. M-am întors către Jamilla şi Kyle şi am şoptit:

— Ies eu primul.

Ştiam că mă descurc mai bine cu o armă decât Kyle şi eram mai

puternic decât Jamilla – cel puţin aşa credeam. Şi-apoi, aşa se petrecuseră lucrurile în ultimii câţiva ani: Gary Soneji, Casanova, Geoffrey Shafer, şi acum fraţii Alexander şi Lordul lor. *Întotdeauna mă vâr primul. Cât timp o să mai rezist? De ce fac asta?*

— Nu uita, sunt oameni, spuse Jamilla. Şi ei sângerează.

Voiam să cred că are dreptate. Am înaintat repede şi în tăcere. La gura tunelului am ezitat; am respirat adânc. *Unu, doi... apoi afară, în lumea mare şi rea.*

Nu ştiu de ce, dar am urlat din toţi plămânii când am ieşit afară, în lumină. Nici un cuvânt, doar un ţipăt puternic. De fapt, poate că ştiu de ce – mă temeam de cei doi ucigaşi, de Lordul lor, de acest cult nemilos. Poate că sângerau, dar nu erau umani. Nu ca noi, ceilalţi.

Mă aflam într-o găleată înconjurată de dealuri lungi. Nu am văzut pe nimeni acolo. Nici un semn că ar fi fost cineva acolo recent. Şi totuşi trebuia să fi venit pe acolo. Tigrul trebuie să fi fost cu cineva în tunel.

Jamilla şi Kyle ieşiră din tunel în spatele meu. Pe feţele lor se citeau dezamăgirea, oboseala şi confuzia.

Am *auzit* înainte de a vedea ceva.

Apoi o camionetă neagră veni mugind de după un deal. Se îndrepta direct spre mine. Aveam de ales: să mă ascund din nou în tunel sau să rămân, să fac faţă ucigaşilor blonzi. Erau în camionetă. Îi vedeam pe amândoi.

Am rămas pe loc.

91

Feţele celor doi ucigaşi străluceau prin parbrizul curbat al camionetei. Am ridicat arma şi am ţinut-o cât mai nemişcată cu putinţă. Jamilla şi Kyle au făcut acelaşi lucru. Fordul negru continua să se apropie, de parcă cei doi ne provocau să tragem.

Aşa că am tras. Parbrizul s-a spart în mii de bucăţi, iar din partea frontală şi din capotă săreau gloanţele. Bubuitul armelor mă asurzea şi mi se umpluseră nările de mirosul acru de cordită.

Camioneta se opri brusc, apoi trecu în marşarier. Continuam să trag, încercând să-l nimeresc pe şofer în timp ce camioneta lua distanţă, vehiculul retrăgându-se, virând la stânga, apoi la dreapta şi iar la stânga. Am început să alerg în susul dealului cu picioarele grele de parcă aş fi avut ceva legat de picioare.

Nu puteam să-i las să scape. Mersesem prea departe, ne apropiasem prea mult. Cei doi aveau să ucidă iar şi iar. Erau nebuni, monştri, ca şi cel care îi trimisese în misiune.

Jamilla şi Kyle urcau pe terenul abrupt şi acoperit de iarbă la câţiva paşi în spatele meu. Toţi trei păream să ne mişcăm cu încetinitorul. Camioneta se clătina tare, cu partea din spate în zigzag. Speram, mă rugam să se răstoarne în timp ce urca cu spatele panta abruptă a dealului. Am auzit scârţâitul cutiei de viteze şi, brusc, s-a mişcat rapid *înainte.* Venea din nou spre noi, luând viteză.

M-am lăsat într-un genunchi, am ţintit cu grijă şi am tras trei focuri în parbriz. Sticla era presărată cu găuri de glonţ.

— Alex, dă-te la o parte! strigă Jamilla. Alex, mişcă-te! Acum! Alex!

Camioneta continua să vină spre mine. Nu m-am mişcat. Am tras un foc exact unde îmi imaginam că trebuia să fie şoferul. Apoi încă unul.

Camioneta mare şi neagră era aproape deasupra mea. Am avut senzaţia că simt căldura motorului. Faţa şi gâtul îmi erau acoperite de o sudoare fierbinte. Mi-a trecut prin cap gândul iraţional că un vampir poate fi ucis doar cu un ţăruş, prin foc sau distrugându-i domeniul, locul unde doarme ziua.

Nu credeam în vampiri.

Cu toate astea, credeam în rău. Îl văzusem de suficient de multe ori pentru a crede. Cei doi fraţi erau criminali psihopaţi. Doar atât.

Am sărit într-o parte cu o secundă înainte de a fi călcat de camionetă şi am alergat în jos pe deal, în spatele ei. Speram să se răstoarne, şi s-a întâmplat – îmi venea să ţip.

Camioneta căzu greoi pe o parte, apoi pe capotă – după care

continuă să se rostogolească de câteva ori. În cele din urmă se opri, rămânând culcată pe partea şoferului şi clătinându-se uşor. Din motor se scurgea fum negru. La început nu coborî nimeni.

Apoi fratele mai tânăr ieşi din camionetă. Avea faţa brăzdată de sânge şi funingine. Nu vorbea – doar ne privea cu ochi strălucitori, apoi a mugit ca un animal. Părea că înnebunise.

— Nu ne sili să te împuşcăm! i-am strigat.

Nu părea să audă. Era cuprins de o furie oarbă. Michael Alexander avea canini lungi şi ascuţiţi, însângeraţi. Propriul sânge? Avea ochii roşii.

— L-aţi împuşcat pe William! Mi-aţi omorât fratele! ţipă la noi. L-aţi ucis. Era mai bun ca voi toţi la un loc!

Apoi atacă – şi nu am fost în stare să trag. Michael Alexander era nebun; nu mai era responsabil. Continua să urle, iar din gură îi curgeau bale. Ochii sălbatici i se rostogoleau în orbite. Toţi muşchii corpului îi erau încordaţi la maximum. Nu puteam să-l ucid pe acest bărbat-copil torturat. M-am pregătit să mă lupt cu el, sperând să-l pot pune jos.

Apoi Kyle trase – o dată.

Împuşcătura îl nimeri acolo unde cu o secundă înainte se afla nasul. În centrul feţei apăru o gaură neagră, însângerată. Nici surpriză, nici şoc – dispariţie instantanee. Apoi s-a prăvălit la pământ. Nici o îndoială că era mort.

Greşisem în privinţa lui Kyle – ştia să tragă. Era un expert, plin de surprize. Trebuia să mă gândesc la asta, dar nu în momentul acela.

Brusc am auzit o altă voce. Venea din interiorul camionetei; cineva era blocat acolo. William? Celălalt frate trăia?

M-am apropiat încet de vehiculul răsturnat, cu arma în mână. Motorul fumega încă. Mă temeam să nu explodeze.

M-am urcat pe epava care se clătina şi am reuşit să deschid portiera îndoită. L-am văzut pe William – împuşcat mortal, cu faţa o mască însângerată şi jalnică.

Apoi m-am pomenit holbându-mă în cei mai furioşi şi aroganţi ochi cu putinţă. I-am recunoscut imediat. Era aproape imposibil să mă mai şocheze ceva, dar asta a fost o nouă lovitură.

— Aşadar, tu eşti, am spus.

— I-ai omorât, şi vei fi şi tu ucis, ameninţă o voce. O să mori. *Vei muri,* Cross!

Mă uitam la Peter Westin, expertul în vampiri pe care îl întâlnisem cu câteva săptămâni în urmă, în Santa Barbara. Era tăiat, rănit şi sângera. Dar se controla perfect, chiar dacă îmi ţineam arma îndreptată spre faţa lui. Era rece şi superior, atât de încrezător. Mi-am amintit cum stăteam vizavi de el la Biblioteca Davidson din Santa Barbara. Îmi spusese că este un *adevărat* vampir. Presupun că acum îl

credeam. În cele din urmă, am găsit cuvintele potrivite:

— Tu eşti Lordul.

92

În noaptea aceea, la închisoarea din Santa Cruz, am încercat să-l interoghez de câteva ori pe sinistrul şi irealul Peter Westin. Kyle dorea să-l mute pe Coasta de Est, dar mă îndoiam că va reuşi. California îl voia. Westin purta o cămaşă de catifea cu mâneci lungi şi pantaloni negri de piele. Era palid ca hârtia. Prin pielea sa translucidă de la tâmple se vedeau vene subţiri, albastre. Avea buzele pline, iar pigmentul lor părea mai roşu decât al majorităţii oamenilor. *Lordul* aproape că nu arăta uman, şi eram destul de sigur că ăsta era efectul pe care voia să-l producă.

Emoţional, era deranjant şi istovitor să te afli în aceeaşi cameră cu el. Discutasem pe scurt cu Jamilla despre asta şi amândoi aveam acelaşi sentiment. Westin nu avea nici una dintre calităţile pe care le asociem cu oamenii în mod normal: conştiinţă, sociabilitate, emoţii adânci, simpatie, empatie. Întreaga lui personalitate era aceea a Lordului. În realitate, era un criminal, un strigoi, un băutor de sânge.

— Nu o să încerc să te sperii cu ameninţări obişnuite în camera de interogatoriu, am spus pe un ton blând.

Westin nu părea să asculte. Plictisit? Indiferent? Inteligent ca diavolul? De fapt, în calitate de Lord, Westin era o persoană foarte interesant de întâlnit: semeţ, dispreţuitor, fizic izbitor. Avea cei mai pătrunzători ochi. Jucase o scenă pentru mine în Santa Barbara – cercetătorul inofensiv care avea de recomandat cărţi despre vampiri.

Înălţă capul şi mă privi fix şi intens în ochi. Westin căuta ceva; nu îmi dădeam seama ce. I-am susţinut privirea, şi asta a părut să-l irite.

— Du-te dracu'! se răsti el.

— Ce-i? am întrebat într-un târziu. Ce te preocupă, Peter? Nu sunt destul de bun să te interoghez?

Zâmbi – şi în zâmbetul lui era chiar o urmă de căldură. Putea fi fermecător, ştiam asta. Aflasem în biblioteca din Santa Barbara.

— *Dacă* aş vorbi cu tine, *dacă* ţi-aş spune tot ce simt şi cred, nu ai înţelege, spuse. Ai fi şi mai pierdut şi mai derutat decât eşti acum.

— Pune-mă la încercare, am replicat.

Zâmbi din nou, dar nu spuse nimic.

— Ştiu că îţi lipsesc William şi Michael. Nu o arăţi, dar i-ai iubit. Atâta lucru ştiu despre tine. Ştiu că simţi intens lucrurile.

Apoi Peter Westin a încuviinţat, aproape imperceptibil. Gestul era regal. Îi lipseau William şi Michael, avusesem dreptate în privinţa asta. Era trist că muriseră.

În cele din urmă vorbi din nou:

— Da, detectiv Cross, *simt* mai intens decât poţi începe tu să-ţi imaginezi. Nu ai nicio idee. Nu ai nici un indiciu în legătură cu felul în care gândeşte cineva ca mine.

Apoi tăcu din nou. Lordul nu mai avea nimic de spus. Noi, bieţii muritori, pur şi simplu nu am fi înţeles. Am lăsat lucrurile aşa

Se terminase.

Partea a cincea

VIOLETELE SUNT ALBASTRE

93

Mă simţeam parţial uşurat, în orice caz mai bine. Cel puţin, cazul de crimă părea să fie rezolvat. Peter Westin era în închisoare. Făcusem tot ce se putea în legătura cu cultul lui. Presiunea fusese eliminată; oprisem vărsarea de sânge.

Jamilla plecase cu o seară înainte; ne promisesem să ţinem legătura, şi ştiam că o vom face. În dimineaţa aceea mă îndreptam spre aeroport pentru a prinde un zbor de la San Francisco la Washington. Mă duceam acasă, şi asta mă făcea să mă simt bine.

Detaliile continuau să apară, dar aveam o presimţire că nu vom şti niciodată totul despre cultul ciudat şi ucigaş care apăruse în California. Aşa era de obicei la Omucideri. Niciodată nu ştiai atât cât ai fi vrut să ştii. Ăsta e adevărul de bază în meseria de detectiv, ceva ce nu se vede niciodată la televizor sau la cinematograf. Cred că finalurile nu ar mai fi la fel de satisfăcătoare dacă ar fi mai apropiate de realitate.

Peter Westin îi cunoscuse pe Daniel şi pe Charles când cei doi avuseseră reprezentaţie în Los Angeles. Westin avea deja propriii săi supuşi în Santa Cruz şi Santa Barbara, dar a simulat supunerea până a simţit că este suficient de puternic pentru a fi Lord. Apoi i-a trimis pe William şi Michael Alexander să-i facă treburile murdare. În aparenţă, existau adepţi în aproape o sută de oraşe, mai ales în era Intemetului care ne-a apropiat atât de mult pe toţi.

Mă mai deranja încă ceva. Nu-mi dădeam seama exact ce, dar m-a sâcâit pe tot drumul către San Francisco. Ceva din interior. Frică şi teroare. Dar de ce?

Plecarea întârzia patruzeci şi cinci de minute, aşa că am coborât din avion. Prin cap îmi umbla un amalgam de gânduri negre. Mă simţeam tensionat, nervos.

Crimele iniţiale cu vampiri din San Francisco mă preocupau încă.

Şi blestematul Creier.

Jamilla era aici, în San Francisco, dar ăsta era un cu totul alt subiect.

Ce mă deranja?

Apoi mi s-a părut că ştiu ce este. Poate că ştiusem tot timpul. Am sunat-o pe Jam la biroul ei de la Palatul de Justiţie. Am fost informat că avea zi liberă.

Am sunat-o acasă, dar nu a răspuns nimeni. Poate că ieşise să facă o alergare de cinci mile cum se lăuda. Sau avea o întâlnire cu Tim de la *The Examiner,* ca şi cum asta ar fi fost treaba mea.

Dar poate că nu.

Unde era?

I se întâmplase ceva sau eram eu paranoic dincolo de orice imaginaţie? E limpede că lucram prea mult. Nu aveam nevoie de asta, chiar nu aveam nevoie.

Nu puteam să risc. Am alergat la biroul American Airlines şi mi-am anulat rezervarea pentru Washington. Am sunat-o pe Nana şi i-am spus că trebuie să rămân în California câteva ore. Voi ajunge mai târziu, în aceeaşi seară.

— E posibil ca cineva de aici să aibă necazuri, am spus.

— Da, şi acel cineva eşti tu, spuse Nana. La revedere, Alex. Mi-a închis din nou telefonul în nas. Avea dreptate să mă vrea acasă, dar şi eu aveam dreptate să nu vreau să mai păţească nimeni ceva.

Am închiriat o maşină de la compania Budget, începând să simt că îmi pierd minţile. Mi-au venit în minte cuvintele lui Charles Manson: *Paranoia e conştiinţă totală*. Întotdeauna crezusem că Manson se înşela în toate privinţele, dar poate că nu era aşa; poate că avea perfectă dreptate în privinţa paranoiei.

Aveam un puternic presentiment că Jamilla putea fi în pericol chiar în momentul acela şi nu puteam să scap de el. Nu puteam să-l ignor, deşi voiam să o fac. Presiunea din mintea mea era prea puternică, copleşitoare. Era unul din faimoasele mele presentimente şi trebuia să ţin seama de el.

M-am gândit la fosta mea parteneră, Patsy Hampton – *şi la uciderea ei.*

Mi-am amintit-o pe Betsey Cavalierre – *şi uciderea ei.*

Şi pe detectivul Maureen Cooke din New Orleans.

Cu mult timp în urmă, ca detectiv la Omucideri, încetasem să mai cred în coincidenţe. Totuşi, nu aveam niciun motiv să cred că ar fi posibil să fie acolo un ucigaş psihopat, în California, poate urmărind-o pe Jamilla Hughes.

Pur şi simplu simţeam.

Conştiinţă totală.

Creierul era aici, nu? Era presentimentul pe care îl aveam. Aşteptam să sune. Eram gata să-l prind odată şi pentru totdeauna Eram atât de pregătit.

94

De la aeroport până la apartamentul Jamillei am condus cu o viteză mai mare cu câţiva kilometri pe oră decât cea legală. Pe drum, am sunat de pe telefonul celular, dar la ea tot nu răspundea nimeni. Mă treceau deja transpiraţii reci. Nu mai dădusem niciodată curs unei asemenea bănuieli. Mă gândeam la ce aş fi putut face în momentul acela. O posibilitate era să cer ajutor de la Departamentul de Poliţie din San Francisco, dar nu îmi plăcea. Ofiţerii de poliţie sunt fiinţe raţionale, foarte circumspecte în ceea ce priveşte presentimentele. Succesele mele în cazuri cu psihopaţi mi-ar fi asigurat o oarecare credibilitate în Washington, dar nu aici, în California.

Puteam să sun la FBI – dar am ales să nu o fac. Erau vreo două motive, alte presentimente pe care voiam să le păstrez o vreme pentru mine.

Am decis să parchez la un bloc de strada Texas pe care locuia Jamilla. Dar mai întâi am dat o tură pe abruptul deal Potrero. Am întors cam la şase blocuri de locuinţa ei, apoi am ocolit pe străzile adiacente. Casele erau în stiluri diferite: cele mai fermecătoare, din lemn, de la începutul secolului XX, şi cele mai grosolane, cu trei-patru etaje şi multe finisaje din aluminiu. Vedeam golful şi docurile de încărcare de la Pier 84, iar la distanţă se zărea oraşul Oakland. Am trecut de Piaţa New Potrer, de J. J.Mac's şi de restaurantul Steaua Nordului – cartierul Jamillei. Dar unde era Jamilla?

Traficul era destul de aglomerat, aşa că speram ca sedanul meu să nu fie prea uşor de localizat. Şi mai speram să o văd pe Jamilla cu nişte cumpărături în braţe sau alergând către casă dintr-un parc învecinat.

Dar nu am văzut-o. La naiba, unde era? Nu că nu ar fi avut dreptul la o zi liberă.

Nu-mi puteam imagina că ar fi putut păţi ceva, dar aşa simţisem şi în legătură cu Patsy Hampton şi apoi cu Betsey Cavalierre.

Două partenere moarte în doi ani.

Nu credeam în coincidenţe.

Patsy Hampton fusese ucisă de un diplomat britanic pe nume Shafer. Eram aproape sigur de asta. Uciderea lui Betsey rămăsese nerezolvată, şi asta mă îngrijora. Mă gândeam tot timpul la Creier. Devenisem cumva o parte din povestea lui, din lumea lui închipuită. Cum? De ce? Într-o noapte din vara aceea, târziu, primisem un telefon de la el: *„Betsey Cavalierre e moartă... Eu sunt cel căruia îi spui Creierul. E un nume cu care mă pot obişnui, atât sunt de bun."*

Ucigaşul folosise un cuţit şi o tăiase peste tot, chiar şi între picioare.

Ura femeile. Asta era evident. Mai întâlnisem doar un singur criminal care să urască atât de mult femeile: Casanova, în Carolina de Nord. Dar eram sigur de moartea lui Casanova, deci nu ar fi putut să o ucidă pe Betsey Cavalierre. Totuşi... Simţeam un fel de legătură ciudată cu Casanova şi ceea ce se întâmplase în Carolina de Nord. Care era legătura?

Am găsit un loc şi am parcat la două clădiri de apartamentul Jamillei, pe deal, lângă Strada 18. Clădirea ei era mai veche, în stil victorian remodelat cu ferestrele familiare în trei canaturi pe care le vezi atât de des în San Francisco. Foarte drăguţ şi primitor. Pe copaci erau semne mici: „Prieteni ai Pădurii Urbane".

Am sunat-o din nou pe celular. Tot niciun răspuns.

Inima îmi bătea cu putere. Sudoarea rece mă inunda în continuare. Trebuia să fac ceva. M-am dus la uşa din faţă a casei şi am sunat, dar nu a răspuns nimeni. *La naiba. Unde este?*

Pe parcelele de iarbă de un verde strălucitor, în susul şi în josul străzii, erau plăcuţe cu „Cartier Sigur". Speram ca strada să fie foarte sigură. Mă rugam lui Dumnezeu să fie la fel de sigură pe cât părea.

M-am întors şi am aşteptat în maşină. Nu aveam stare şi eram din ce în ce mai nervos şi mai nerăbdător. M-am gândit la cine ar fi putea să fie Creierul, apoi din nou la uciderea lui Betsy. M-am gândit la Casanova, la Domnul Care Suna, la Kate McTiernan, care fusese răpită în Carolina de Nord. De ce mă preocupa *asta* acum? Care era legătura? Nu-mi puteam scoate din cap scenele crimelor sângeroase şi înfiorătoare.

Nu Jamilla. Nu lăsa să se întâmple iar asta. Nu o lăsa să fie rănită.

În timp ce stăteam acolo şi îmi făceam griji, mi-a sunat telefonul. Am răspuns imediat.

Era el. Îşi juca jocurile lui crude şi părea atât de aproape.

— Unde eşti, doctore Cross? Credeam că te îndrepţi spre casă, spre familie şi prieteni. Poate că e timpul să o faci. Ţi-ai terminat treaba aici. Nu mai poţi face nimic, absolut nimic. Nu am vrea să li se întâmple nimic rău Nanei şi copiilor, nu? Ăsta ar fi cel mai rău lucru cu putinţă, nu? *Absolut cel mai rău.*

95

Am sunat-o imediat pe Nana, în Washington. Ori nu era acasă, ori era încă supărată pe mine şi nu voia să răspundă la telefon. *La naiba. Răspunde la telefon, Nana.*

Am sunat iar acasă înnebunit, dar tot nu răspundea nimeni. *Răspunde! Răspunde! La naiba – răspunde la telefon!*

Pe gât şi pe frunte începea să şiroiască sudoarea. Cel mai rău coşmar al meu şi cele mai negre temeri se adevereau. Ce puteam face din California?

L-am sunat pe Sampson şi i-am spus să dea o fugă până la mine acasă şi să mă sune imediat. Nu mi-a pus nici o întrebare.

— Trimit acum o maşină de patrulare. Va fi acolo în câteva minute. Ajung şi eu imediat după ei. Te sun înapoi, Alex, spuse.

Am stat în maşină, aşteptând nerăbdător telefonul lui Sampson. Prin minte îmi treceau tot felul de gânduri şi imagini teribile. Nu puteam face nimic – nici pentru Jamilla, dacă era în pericol, nici pentru familia mea, acasă, la Washington. M-am gândit la Creier şi la modul lui de operare din trecut. Întotdeauna prefera batjocuri şi înţepături – apoi, când mă aşteptam cel mai puţin, lovea direct în inimă.

Când mă aşteptam cel mai puţin.

Fapte, nu vorbe.

Crime oribile.

Ştia că nu mă întorsesem în Washington; ştia sigur că mă aflu în San Francisco?

Nu mă puteam concentra pe cât aş fi dorit. Era posibil să fie chiar acolo, pe strada Jamillei? Mă urmărea criminalul în momentul acela? Demonstrase că era destul de inteligent să mă urmărească fără să fie văzut. Voia o confruntare directă?

Telefonul celular sună din nou şi inima îmi sări din piept M-am încurcat în butoane.

— Cross, am spus.

— Toată lumea e bine, Alex. Sunt în casă, cu Nana şi cu copiii. Sunt teferi şi sănătoşi şi sunt cu mine acum.

Am închis ochii şi am oftat de uşurare.

— Dă-mi-o la telefon, i-am pus lui Sampson. Nu accepta un refuz din partea ei. Trebuie să vorbesc cu Nana în legătură cu ce vom face în continuare.

96

Sampson mi-a promis să stea cu Nana şi cu copiii până când mă voi putea întoarce acasă. Nu aveam mai multă încredere în nimeni şi nu ar fi fost mai în siguranţă cu niciun alt om din lume. Cu toate astea, nu eram sigur, şi era o greutate foarte dificil de purtat. Simţeam că nu pot părăsi California până când nu aş găsi-o pe Jamilla şi aş şti cel puţin că e teafără.

În cele din urmă, l-am sunat pe Tim Bradley de la *The Examiner*. Nu ştia unde e şi nici măcar nu ştia că îşi luase o zi liberă de la serviciu. Era posibil să fi simţit nevoia să plece din oraş – să lase o vreme deoparte meseria ei de detectiv la Omucideri?

Începusem să simt că făcusem poate o greşeală oprindu-mă în San Francisco. Cu cât stăteam mai mult pe strada din faţa casei, cu atât eram mai convins de asta. Poate că, finalmente, serviciul mă copleşea. Instinctele trebuie ascultate primele.

De fiecare dată când mă gândeam să plec, îmi aminteam noaptea în care sosisem la casa lui Betsey Cavaliene şi îi văzusem trupul neînsufleţit.

În plus, instinctele mă aduseseră până în acel punct al carierei.

Sentimente, presentimente, experienţe trecute.

Poate doar pură încăpătânare.

Am continuat supravegherea, fără să-mi părăsesc postul. De câteva ori am coborât din maşină şi m-am plimbat în susul şi în josul străzii, apoi am urcat din nou în maşină. Am mai aşteptat puţin. Mă simţeam mai mult decât ridicol, dar nu voiam să cedez. L-am sunat iar pe Sampson. Acasă, totul era bine. Mai sosise un detectiv de la Omucideri pe care îl cunoşteam, Jerome Thurman. Dublă gardă împotriva Creierului. Era suficientă protecţia?

Apoi am văzut-o pe Jamilla venind pe stradă în Saab-ul ei. Pur şi simplu am bătut din palme şi am izbit cu palma în bordul maşinii. *Aşa. Mulţumesc lui Dumnezeu că e în siguranţă. Iat-o!*

A parcat cam la o jumătate de bloc de casa ei de pe strada Texas şi a coborât, trăgând după ea un sac de sport cu inscripţia Universitatea din San Francisco. Aş fi vrut să fug şi să o îmbrăţişez, dar am rămas în maşină. Îşi strânsese părul în coadă şi purta un tricou albastru închis şi pantaloni de trening gri, lăbărţaţi. Era în regulă; nu i se întâmplase nimic. *Jamilla nu fusese ucisă de Creier.*

Mă uitam prin parbriz, aşteptând să văd dacă o urmărea sau o ameninţa cineva. O parte din mine voia să las lucrurile aşa cum erau şi să mă întorc la Washington. Dar îmi aminteam întruna ce se

întâmplase cu Betsey Cavalierre după ce rezolvasem cazul împreună.

Atunci de ce? De ce partenera mea? Aproape refuzam să-mi amintesc.

I-am lăsat Jamillei timp să ajungă înăuntru, apoi am sunat-o de pe celular.

— Sunt Jamilla Hughes. Mesajul dumneavoastră e important pentru mine. Vă rog lăsaţi-l după semnalul sonor.

La naiba! Uram maşinăriile astea. Noi încă nu aveam unul acasă.

— Jamilla, sunt Alex Cross. Sună-mă. E important. Te rog...

— Bună, Alex. Unde eşti? *Cum* te simţi? Auzeam zâmbetul din vocea ei şi suna nepotrivit în starea mea.

— Te rog, ai grijă, am continuat cu ceea ce voiam să-i las ca mesaj. I-am spus ce mă preocupa. În sfârşit, a trebuit să admit ce era mai rău: că eram pe stradă, în faţa apartamentului ei.

— Ei bine, vino înăuntru, pentru numele lui Dumnezeu! În vocea ei nu era niciun reproş, nici măcar surpriză. Cred că exagerezi. Poate. Hai să vorbim totuşi despre asta. Să vedem cum stă treaba.

— Nu, lasă-mă să stau aici, afară, o vreme. Sper să nu crezi că sunt prea nebun. Oricine ar fi acela care a omorât-o pe Betsey, a ţinut mereu legătura cu mine de la moartea ei încoace. Creierul ar putea fi aici, în San Francisco. A omorât-o de îndată ce am încheiat cazul. Maureen Cooke a fost ucisă imediat după ce au fost omorîţi magicienii, în New Orleans.

Asta o făcu să rămână pe gânduri.

— Cred că eşti cam nebun, Alex, dar înţeleg motivele. Înţeleg ce vrei să spui. De asemenea, sunt impresionată că ai venit aici să ai grijă de mine. Şi ceea ce s-a întâmplat cu ultima ta parteneră mă sperie *cu adevărat.*

Îmi era util faptul că ştiam unde este Jamilla şi că vorbeam personal cu ea. După ce am închis telefonul, am rămas în maşină şi am supravegheat strada. De-a lungul anilor învăţasem să-mi urmez instinctele chiar şi atunci când propriul meu sistem logic le respingea, chiar şi atunci când tot restul lumii făcea asta. Nu ştiu de câte ori mă gândisem la uciderea lui Betsey Cavalierre şi la cine ar fi putut fi ucigaşul, dar am făcut-o din nou stând în maşină.

Am rămas acolo câteva ore; de câteva ori am vorbit cu Jamilla. Insista să urc la ea. Am spus nu.

— Lasă-mă să fac lucrurile în felul meu, Jam.

Se făcea târziu şi începeam să obosesc. Am văzut luminile din apartamentul ei stingându-se. Bravo ei. Cel puţin unul dintre noi se purta ca un om normal.

Am continuat să aştept. Mă înghiontea ceva, ceva puternic, spectaculos, mă bântuia ceva. Ceva cu care aproape nu voiam să mă confrunt. Indiciile fuseseră acolo, dar nu vrusesem să le văd în adevărata lor lumină. Vrusesem să-mi urmez „faimoasele instincte”; uite unde mă aduseseră.

Apoi l-am văzut *pe el* şi totul a devenit logic. Deodată, imaginea era clară; toate piesele se potriveau. Nu doar uciderea lui Betsey, dar şi crima Casanova, pânda şi răpirea lui Kate McTiernan – faptul că reuşise întotdeauna să fie cu un pas înaintea mea.

Ucigaşul se afla acolo, pe strada Jamillei.

Creierul era acolo, în San Francisco.

Eram sigur şi frica mă năucea. Dar mă umplea şi de o imensă dezamăgire, tristeţe şi confuzie incredibile. Îmi venea să vomit.

Era Kyle Craig. Privea locuinţa Jamillei, o urmărea ca un nebun ce era. Blestematul de *Creier* venise aici să o omoare.

Şi acum, cum puteam să-l opresc?

— Jamilla, eşti trează? am întrebat cu voce joasă şi tensionată. Simţeam că tremur. Nu putea să fie mai rău de atât Eram cu ochii pe Kyle. Pândea cu siguranţă casa Jamillei. *Blestemat să fie.*

— Acum, da. Nu, eram trează. Unde eşti, Alex? Nu-mi spune că eşti încă afară. Te rog, nu-mi spune asta. Alex, ce naiba se întâmplă?

— Ascultă-mă. Creierul e în faţa casei tale. Cred că în curând va încerca să intre. Vreau să urc fără să mă vadă. Există vreo intrare prin spate?

Apoi i-am spus cine era ucigaşul.

Explodă de mânie.

— Ştiam eu că e ceva foarte în neregulă cu el – dar nu chiar aşa. Trebuie să-l oprim pe nenorocit. Nu-mi pasă cât de inteligent se presupune că este.

Mi-a indicat unde să caut o intrare de serviciu şi o scară de incendiu care avea să mă ducă la etajul ei. M-am grăbit, strecurându-mă pe la umbră. Nu cred că m-a văzut Kyle. Speram că nu. Dar, la urma urmelor, el era Creierul.

Era inteligent, mai deştept decât orice om împotriva căruia lucrasem.

Ştia cum să supravegheze, probabil mult mai mult decât ştiam eu.

Nu făcea greşeli, sau cel puţin nu făcuse până acum.

Am găsit uşor intrarea din spate a clădirii şi am urcat în goană scările. Încercam să nu fac zgomot. Nu aveam de unde să ştiu unde se află Kyle în momentul acela.

Când am ajuns la apartamentul ei, uşa era deschisă. Mi-a cedat stomacul şi am simţit că îmi vine rău.

— Jamilla?

A apărut imediat în uşă.

— Intră, Alex. Sunt bine. Acum am pus noi mâna pe el, nu invers.

Am intrat repede în apartament şi am lăsat toate luminile stinse. Se mai vedea încă în mare parte camera de zi şi bucătăria, uşa de la mica terasă, un bovindou cu o băncuţă. Casa ei. Locul în care voia să o violeze. Am aruncat o privire afară – şi nu l-am văzut pe Kyle pe stradă. Pornise.

Jamilla nu părea speriată, ci doar şocată şi furioasă. Îşi scosese revolverul de serviciu. Era gata pentru orice s-ar fi întâmplat.

Cred că nu înţelesesem bine ceea ce se petrecuse afară. Totul părea ireal: nu reuşeam să văd decât unilateral. Nervii mei erau iritaţi şi

sensibili. Kyle Craig fusese prietenul meu, cu care lucrasem la şase cazuri.

— *De ce* e afară, Alex? întrebă Jamilla, într-un târziu. De ce vine după mine? Nu-l înţeleg pe ticălosul ăla. Ce i-am făcut?

Am privit-o fix în ochi, am ezitat o secundă sau două, apoi am vorbit:

— Nu e aici chiar pentru tine; cel puţin nu cred. E vorba despre mine – despre mine şi Kyle. Am devenit o parte a delirului lui, a poveştii pe care şi-o spune în fiecare zi. Dovedeşte cu cât e mai bun decât mine. Trebuie să dovedească cum că e cu adevărat Creierul.

98

Creierul făcuse deja următoarea mişcare, deşi ştia că era doar o jumătate de pas în marea schemă a lucrurilor. Se retrăsese. Era la şase blocuri de locuinţa Jamillei Hughes, stând pe un deal de lângă Jackson Playground. De acolo putea să vadă clădirea în care locuia Jamilla, fereastra panoramică, mica terasă dintr-o parte.

Îi plăcea asta – să-şi impună voinţa lui, egoul lui asupra lumii, fără limite. Fusese aşa vreme de mai bine de doisprezece ani. Nu se apropiase nimeni destul ca să-l prindă sau măcar să-l bănuiască cine era el în realitate.

Acum Cross era înăuntru, şi asta făcea totul foarte greu sau, poate, mai uşor. În curând trebuia luată o altă decizie. Să rişte totul odată ajuns în punctul acela? Să schimbe totul? Ani de zile trăise o viaţă dublă complicată. Făcuse orice vrusese, oricând, oriunde. Se bucurase de libertate, şi câţi erau cei care gustaseră măcar din acest fruct oprit? Fusese şi poliţistul, şi criminalul, dar poate era timpul pentru o schimbare. Poate că viaţa lui devenise prea sigură, prea previzibilă. Lui Kyle îi plăcea vânătoarea – şi în sensul ăsta se asemăna cu Casanova şi cu Domnul Care Sună, doi criminali foarte talentaţi pe care îi cunoscuse bine, unul acţionând în Carolina de Nord, celălalt în sudul Californiei. Descoperise că e de acord cu Casanova cum că bărbaţii sunt vânători de la natură. Aşa că vâna – bărbaţi şi femei şi îi plăcea să omoare ambele sexe; dar făcuse un pas important înainte.

Îi vâna şi pe ucigaşii ucigaşilor. Elimina competiţia. Îi bătea la propriul lor joc.

Îl cunoscuse pe Casanova cu ani înainte ca ucigaşul meticulos şi foarte crud să fie prins de el şi de doctorul Cross. Jucase jocuri criminale cu Casanova şi cu Domnul Care Sună. *Sărută fetele şi fă-le să plângă.* Kyle se îndrăgostise chiar de una dintre victime – tânăra Rate McTiernan. Încă mai simţea ceva pentru draga şi scumpa Kate. Reprezentase atât de multe pentru atât de mulţi oameni, jucase atâtea roluri, şi ăsta era doar începutul.

Fusese *Creierul* – dar contribuise şi la prinderea presupusului Creier. Cum puteai înfrânge aceste încifrări şi rezolvări de jocuri logice?

Fusese un ucigaş care scăpase în Baltimore; în Cincinnati; în Roanoke, Virginia; în Philadelphia, până se plictisise de aceste oraşe şi de rolurile minore pe care le juca acolo. Era soţul lui Louise şi tatăl lui Bradley şi al Virginiei. Avansa repede în cadrul FBI-ului şi avea o problemă semnificativă: credea că sunt în sfârşit pe urmele lui. Era sigur de asta – deşi, Doamne, erau atât de evident proşti şi demni de milă. Atâtea roluri incitante, atâtea poze, că uneori Kyle Craig se

întreba cine era el cu adevărat.

Acum jocul cu Alex Cross trebuia să ia sfârşit. Simţise nevoia să-l batjocorească şi să-l tortureze pe Cross, să dovedească cum că el era mai bun decât detectivul criminalist. Apoi întrecuse el însuşi limita, puţin. Se întâmplase când o ucisese pe Betsey Cavalierre, unul din propriii săi agenţi. De fapt, omorul fusese necesar. Cavalierre începuse să-l bănuiască în timp ce-l vâna pe Creier împreună cu Cross. Trebuia să dispară, trebuia să moară.

Şi la fel trebuia să se întâmple cu Cross. Cross era loial prietenilor lui, era de încredere şi devenise cea mai mare slăbiciune a lui, singurul punct slab. Dar Cross l-ar prinde, chiar dacă nu o făcuse încă. Şi, desigur, instinctele lui Cross îl aduseseră aici, să o supravegheze pe Jamilla Hughes. Cross *avea nevoie* să fie un om bun, un poliţist corect, un protector. Ce risipă de intelect. Ce păcat că Cross nu putea să fie un adversar şi mai bun.

Cross îl văzuse pe stradă – deci ce urma? Orice ar fi, e sigur că îi stimula adrenalina. Era atât de bine. Kyle ştia că dispunea de puţin timp să gândească. Ce să facă? Ei erau în apartamentul lui Hughes. Avea avantaj asupra lor.

Nu va pierde poziţia asta, avantajul său.

Făcu următoarea mişcare.

99

— Știi, nu l-am plăcut niciodată, Alex, spuse Jamilla, în timp ce așteptam în semiobscuritatea apartamentului ei. Îmi pare așa de rece, aproape mecanic. Şi te asigur: nu îi plac femeile. Am simţit-o instantaneu.

— Ei bine, din păcate, mie îmi plăcea Kyle. E inteligent ca un diavol. A reuşit chiar să aranjeze să fiu sunat de Creier când eram împreună. Acum trebuie să-mi dau seama cine era cu adevărat. Nu e vorba aici de nicio psihoză, cel puţin nu cred. E organizat. Evident, poate elabora planuri complicate. De data asta mi-aş dori să sune.

— Ai grijă ce-ţi doreşti, spuse Jamilla.

Şedeau amândoi lângă nişte poliţe, direct pe parchet. Mai era şi o bancă pentru exerciţii fizice; nu prea pretenţioasă, un model vechi. Pe podea erau răspândite gantere de trei şi cinci kilograme. Ca şi reviste şi părţi din *Chronicle*.

Speram ca Craig să nu poată vedea în apartament, să nu aibă binoclu. Sau o lunetă de noapte ataşată la o carabină. Ştiam că putea trage din felul în care îl doborâse pe Michael Alexander. Se pricepea la o mulţime de lucruri.

Pentru orice eventualitate, Jamilla şi cu mine încercam să ne ţinem la distanţă de ferestre.

— Mă năuceşte gândul la câte a făcut până acum. Mă întreb dacă vom şti vreodată totul, spuse ea.

— Dacă-l prindem, va vrea să vorbească. Kyle va vrea să se fălească cu ceea ce a făcut. Dacă vine după noi în seara asta, poate că vom afla totul.

— Crezi că ştie că eşti aici?

Am oftat şi am ridicat din umeri.

— Probabil că da. Poate că în seara asta e petrecerea lui de despărţire. Ştiu un singur lucru: nu va face ceea ce ne aşteptăm. Creierul nu face niciodată asta. E singurul model real pe care îl are.

Am vorbit despre eventualitatea de a chema întăriri, dar Jamilla a socotit că ar fi posibil să-l sperie şi să plece. Ne vrea pe noi doi, nu? Asta va primi. *Vrei să mă mai batjocoreşti, ticălosule? Hai. Dă-i drumul, Kyle.*

Aşa că şedeam amândoi acolo, în întuneric, şi era aproape plăcut. Jamilla întinse mâna şi o atinse pe a mea. Apoi ne traserăm alături,

rezemaţi unul de celălalt. Aşteptam.

— Cel puţin e confortabil, spuse Jamilla. Ca la pândă.

— Nicăieri nu e ca acasă, nu?

Era cu puţin înainte de patru când am auzit zgomote afară. Jamilla s-a întors şi m-a privit. Am ridicat armele.

Pentru prima dată mă confruntam cu ideea de a-l împuşca pe Kyle, un om despre care crezusem că îmi este prieten. Nu-mi plăcea sentimentul. Nu puteam anticipa cum voi reacţiona, şi asta mă speria.

Afară, pe terasă, se auzea zgomot uşor de paşi. Într-un fel, eram uşurat. Ăsta era deznodământul pe care îl dorea Kyle. Venea. Îmi închipuiam că povestea pe care o spusese atâta vreme, viaţa lui închipuită, preluase în sfârşit controlul. Poate că acum era psihotic. Asta ne putea oferi un avantaj.

— Mare grijă, am spus, atingând dosul palmei Jamillei. Încearcă să vezi lucrurile în felul lui. Kyle crede că a pus mâna pe noi exact aşa cum a plănuit.

Deschise încuietoarea repede şi cu pricepere. Un minim de efort. Mi-am dat seama că urmărise locuinţa ei. Ştia destul cât să urce pe scările din spate, apoi pe o scară de metal până la terasă.

Încuietoarea de la uşa terasei apartamentului scoase un clinchet uşor. Apoi nu se întâmplă nimic.

— Suntem bine, totul e în regulă, şopti Jamilla. De data asta câştigăm noi.

Am aşteptat în întunericul de lângă uşă. S-a deschis în cele din urmă. Oh, atât de încet. Kyle a intrat. S-a mişcat în direcţia noastră, aplecat. Evident, el nu putea să vadă unde ne aflam, dar noi îl vedeam.

L-am lovit cu toată greutatea mea, în plină forţă, cu fiecare picătură de putere pe care o aveam. L-am lovit tare de peretele camerei de *zi*. Tot apartamentul a vibrat. De pe rafturi au căzut pe podea cărţi şi pahare. Am fost surprins că nu am trecut prin zid.

L-am lovit cu cotul în barbă cât am putut de tare. Era un sentiment plăcut. Kyle era vânjos şi puternic, dar eram hotărît să-l pun jos. L-am lovit iar zdravăn şi scurt cu mâna dreaptă, încât i-a pocnit falca. L-am lovit în plexul solar, tăindu-i răsuflarea.

Am vrut să-l lovesc din nou, dar Jamilla a aprins lumina în cameră. Creierul mi-a luat foc. Tremuram din tot corpul.

Nu era Kyle Craig.

100

— Jos! Jos! Treci sub ferestre! am răcnit la Jamilla.

Mă temeam să nu fie lovită de un foc de carabină. Kyle putea fi afară, şi ştiam că ar putea trage. S-a întins pe jos, cu faţa la mine şi la bărbatul pe care îl trântisem în timp ce intra pe uşă. Părea la fel de derutat ca şi mine. *Cine naiba era? Ce se întâmplase? Cine era tipul ăsta şi unde era Kyle?*

Jamilla ţinea revolverul îndreptat spre pieptul lui. Nasul îi sângera rău în urma loviturii primite. Era bine făcut, probabil abia trecut de treizeci de ani, cu părul scurt, un bărbat de culoare cu tenul mai deschis.

În creierul meu era un haos total.

— Cine naiba eşti? *Cine eşti?!* am urlat la bărbatul uimit şi sângerând de pe podea.

— FBI, horcăi el. Sunt agent federal. Lasă arma jos. Las-o jos acum.

— Eu sunt de la poliţia din San Francisco şi poţi fi sigur că nu o să las arma jos, domnule! strigă la rândul ei Jamilla. Ce cauţi în apartamentul meu? ţipă. Aproape îi vedeam mintea lucrând, şi nu erau gânduri frumoase acolo. Vorbeşte!

— Nu trebuie să vă răspund la întrebări, zise el dând din cap. Portactul e în buzunarul din stânga spate. Legitimaţia şi actul de identitate. Sunt de la FBI, la naiba!

— Rămâi acolo unde eşti! am ţipat. S-ar putea să fie cineva afară cu o armă. Kyle Craig te-a trimis aici? am întrebat.

Expresia de pe faţa agentului îmi răspunse la întrebare, dar refuză să confirme sau să nege.

— V-am spus, nu sunt obligat să răspund la întrebări.

— Ba mai mult ca sigur că eşti, îi reteză Jamilla ultimele cuvinte.

Am făcut singurul lucru pe care îl puteam face în situaţia dată – am sunat la FBI.

Patru agenţi de la biroul din San Francisco au ajuns la noi puţin după ora cinci dimineaţa. Ne feream de ferestre, deşi mă îndoiam de prezenţa lui Kyle prin apropiere. Sau chiar în San Francisco. Creierul era cu un pas înainte. Ar fi trebuit să ştiu, şi într-un fel *ştiusem* că nu va face ceea ce ne aşteptam.

În timpul următoarelor două ore, agenţi exasperaţi de la birou au încercat să dea de Kyle Craig. Nu au reuşit şi asta i-a dat peste cap. Au început să dea oarecare credibilitate poveştii mele conform căreia Kyle ar fi în spatele crimelor din ultimii câţiva ani. Kyle îl trimisese pe agent la apartamentul Jamillei şi îi ordonase să intre prin efracţie. Îi spusese agentului că cineva îi ucisese pe Alex Cross şi pe un ofiţer de

la poliţia din New Orleans, în casă.

Apoi lucrurile au început să se încingă rău de tot.

Din cauza mea.

101

La ora şapte şi jumătate dimineaţa mă aflam la celălalt capăt al firului unei convorbiri cu Ronald Burns, directorul FBI din Washington. Burns era precaut şi speriat, şi aşa am ştiut că nu m-ar fi sunat dacă nu ar fi avut dovada că erau probleme serioase cu Kyle Craig. Eram încă buimac şi rănit, dar recunoşteam sentimentele acestea ca fiind potrivite şi sănătoase. Kyle Craig era nebunul, nu eu.

— Spuneţi-mi orice ştiţi, domnule director, am spus. Ştiu multe lucruri despre Kyle, dar dumneavoastră ştiţi lucruri pe care eu nu le ştiu. Spuneţi-mi-le. E important să ştiu totul.

Burns nu a răspuns imediat. La capătul liniei la care se afla el a urmat o pauză lungă. Îl cunoşteam destul de bine ca să ştiu că era unul dintre prietenii lui Kyle. Sau cel puţin credea că fusese. Ne înşelasem cu toţii atâta vreme! Înşelaţi şi trădaţi de cineva în care avusesem încredere.

În sfârşit, Burns începu să vorbească:

— E probabil ca totul să meargă înapoi până în zilele cazului Sărută Fetele. Poate încă mai înainte. Ştii că Craig e absolvent al Universităţii Duke. Îl cunoştea pe Will Rudolph – Domnul Care Sună – din zilele studenţiei. Pe parcursul cercetării, e posibil să fi fost răspunzător de moartea unui reporter de la *L.A. Times,* Beth Lieberman. Fata era apropiata lui Will Rudolph.

Am închis ochii şi am clătinat din cap. Contribuisem la rezolvarea cazului „Sărut". Ştiam că Craig fusese student la Duke, dar nu ştiam de relaţia lui cu Domnul Care Sună, un ucigaş care terorizase oraşul Los Angeles. Îl suspectasem puţin pe Kyle în timpul anchetei, dar alibiurile lui erau beton. Normal.

— De ce nu aţi vorbit cu mine? l-am întrebat pe Burns. Încercam să înţeleg poziţia FBI-ului. Până atunci nu putusem.

— Nu am început să-l suspectăm cu adevărat pe Kyle până la uciderea lui Betsey Cavalierre. Nu aveam nicio dovadă, nici măcar atunci. Nu eram siguri dacă era un posibil ucigaş sau cel mai bun agent al Biroului.

—Iisuse, Ron, am fi putut să vorbim. Ar fi trebuit să vorbim. Ei bine, acum e un fugar. Ar fi trebuit să-mi spui. Sper că acum îmi spui totul.

— Alex, ştii ce ştim şi noi. Poate mai mult. Sper că *tu* ne spui nouă totul.

După ce am terminat de vorbit cu Burns, l-am sunat pe Sampson, la

Washington. Îi mutase pe Nana şi pe copii din casa de pe Strada 5. Numai eu şi el ştiam unde se află.

— E totul în regulă acolo? am întrebat. Toată lumea s-a instalat cum trebuie?

— Glumeşti cumva, Alex? Nana e supărată cum n-am mai văzut-o niciodată. Dacă ar veni după ea Kyle Craig, eu aş paria pe Nana. În schimb, copiii sunt în regulă. Nu ştiu ce se petrece, dar au ghicit că nu e bine.

L-am avertizat din nou:

— Nu-i părăsi nici un minut, nici o secundă, John. Mă întorc la Washington cu următorul avion. Nu ştiu cum ar putea Kyle să dea de voi acolo, dar nu îl subestima. E liber şi e foarte periculos. Dintr-un motiv sau altul, vrea să-mi facă rău; şi poate şi familiei mele. Dacă descopăr motivul, poate că îl voi opri.

— Şi dacă nu? mă întrebă Sampson.

Am lăsat întrebarea fără răspuns.

102

Trebuia să-mi iau din nou rămas-bun de la Jamilla Hughes, şi de fiecare dată era ceva mai greu. Trecusem prin atâtea împreună şi într-un timp atât de scurt. Am făcut-o să-mi promită că în următoarele zile va fi foarte grijulie, chiar paranoică. Mi-a promis, apoi, în sfârşit, m-am urcat în avion de la San Francisco în direcţia Washington.

Telefoanele misterioase încetaseră în cele din urmă, dar şi acest aspect era înfricoşător, neliniştitor. Nu ştiam unde era sau ce făcea Kyle.

Mă urmărea încă? Mă urmărise cumva înapoi la Washington? Nu ar fi trebuit să am astfel de gânduri, dar le aveam şi nu le puteam opri.

Mă privea cu binoclul în timp ce urcam de pe trotuar către casa mătuşii mele Tia din Chapel Gate, Maryland, cam la cincisprezece mile de Baltimore? De unde ar fi putut Kyle să ştie că sunt acolo? În fond, pentru că asta era meseria lui. Ar fi putut să treacă de mine şi de Sampson? Nu credeam asta, dar cum aş fi putut fi absolut sigur?

Copiii savurau scurta vacanţă. Mătuşa Tia îi răsfaţase întotdeauna, aşa cum mă răsfaţase şi pe mine când eram copil.

„Aceeaşi, aceeaşi", îi plăcea să spună când îţi servea o porţie de plăcintă fierbinte în toiul după-amiezei sau îţi făcea un cadou neaşteptat. Nana era mai înţelegătoare decât crezusem că va fi. Cred că îi plăcea să fie cu „sora ei mai mică". Tia era mai tânără decât Nana, avea „doar" şaptezeci şi opt de ani, dar era sprintenă, arăta foarte modernă şi era o bucătăreasă excelentă. În seara aceea, a gătit împreună cu Nana pane cu brânză Gorgonzola, broccoli şi o prăjtură grozavă. Am mâncat de parcă ar fi fost ultima mea masă.

Apoi m-am jucat cu copiii până la scandaloasa oră unsprezece, mult după ora lor obişnuită de culcare. Nu sunt în niciun caz perfecţi, dar fără îndoială că momentele plăcute cu ei le depăşesc cu siguranţă pe cele rele. Tind să vorbesc mai mult despre părţile bune, şi de ce nu? Sunt tată şi îi iubesc pe Damon, Jannie şi pe micuţul Alex mai mult decât iubesc viaţa însăşi. Poate că şi asta spune ceva.

În dimineaţa următoare m-am întors la Washington. Familiei mele îi fusese repartizată o echipă de agenţi FBI. Era genul de atenţie de care sperasem să nu avem niciodată nevoie. Să spun drept, mă speria de moarte.

În după-amiaza aceea am participat la o şedinţă la sediul FBI şi am aflat că mai mult de patru sute de agenţi aveau ca misiune să-l găsească şi să-l prindă pe Kyle Craig. Până în momentul acela, nimic nu transpirase către presă şi directorul Burns dorea să păstreze situaţia

ca atare. Ca şi mine. Mai mult decât atât, voiam să-l prind repede pe Kyle, înainte să ucidă din nou.

Dar pe cine va omorî? Pe cine ar lovi Kyle în continuare?

103

— Christine, sunt Alex, am spus cu inima la gură. Nu-mi place să te deranjez aşa. E important însă, altfel nu aş suna. Era adevărul golgoluţ. Doamne, nu vrusesem să dau acest telefon.
— Micuţul Alex e în regulă? mă întrebă. E vorba despre Nana?
— Nu, nu, toată lumea e bine. Spuneam doar o jumătate de adevăr.

Urmă o tăcere scurtă, stânjenitoare. Fusesem logodit cu Christine. Ea rupsese logodna din cauză că nu mai suporta viaţa mea de detectiv criminalist. Erau prea multe situaţii urâte, exact ca asta.
— Alex, nu ai veşti bune, nu-i aşa? Geoffrey Shafer? S-a întors în ţară? întrebă ea. Părea speriată şi îmi părea rău pentru ea. Fusese răpită de Geoffrey Shafer.
— Nu, nu e vorba de Shafer.

I-am spus despre Kyle Craig. Îl cunoştea şi îl plăcea pe Kyle şi simţeam că era scandalizată. Fusese rănită foarte tare de monştrii cu care mă confruntasem în munca mea. Nu mă putea ierta pe de-a-ntregul pentru asta şi nu o puteam învinovăţi. Câteodată nici eu nu mă puteam ierta. Vorbind cu Christine mi-am amintit cât de mult o iubisem. Probabil că o iubeam încă.
— Există vreun loc sigur în care poţi să stai o vreme? E important să te duci acolo, i-am spus în cele din urmă. Nu-mi place că-ţi fac asta. Kyle e extrem de periculos, Christine.
— O, Alex. Am venit aici pentru a fi în siguranţă. *Mă simţeam* în siguranţă, dar acum te-ai întors în viaţa mea.

Mi-a spus că va sta cu cineva în care avea încredere, un prieten. Am rugat-o să nu-mi spună la telefon cu cine sau unde. Când a închis, plângea. Îmi părea extrem de rău pentru ea, şi mă simţeam îngrozitor pentru cele întâmplate. Convorbirea telefonică mi-a amintit de tot ce fusese rău între noi.

Apoi am sunat-o pe Jamilla sub pretextul că voiam să-i reamintesc să fie atentă – chiar şi acum. Dar cred că doream doar să vorbesc cu ea. Fusese implicată în atât de multe din cele ce se petreceau. Din păcate, nu era acasă când am sunat. I-am lăsat un mesaj în care îi spuneam că sunt îngrijorat pentru ea şi o rugam să fie atentă.

Am continuat să sun oameni la care ţineam. Am vorbit cu toţi cei care ar fi putut să fi avut vreo legătură cu Kyle.

I-am avertizat pe doi prieteni detectivi – Rakeem Powell şi Jerome Thurman, care lucrau încă la Poliţia din Washington. Mă îndoiam că i-ar vâna Kyle, dar nu puteam fi sigur.

L-am sunat pe omul care era principala mea legătură la *Washington*

Post, un scriitor pe nume Zachary Scott Taylor, care era şi unul dintre cei mai buni prieteni ai mei din Washington. Voia să-mi ia un interviu, dar i-am spus să nu vină. Kyle era gelos pe articolele pe care le scrisese Zach despre mine. Atâta, îmi spusese. Dintr-un motiv sau altul, nu îl plăcea pe Zach.

— E grav, i-am spus lui Zach. Nu subestima nebunia acestui om. Eşti pe lista lui neagră şi nu e un loc în care să vrei să te afli.

Am vorbit cu agenţii FBI Scorse şi Reilly, care lucraseră cu mine în cazul răpirii lui Maggie Rose Dune şi Michael Goldberg. Ştiau despre vânătoarea care se desfăşura pentru prinderea lui Kyle, dar nu-şi făcuseră griji pentru propria siguranţă. Acum îşi făceau.

Am sunat-o pe nepoata mea Naomi, care fusese răpită de Casanova. Naomi era avocată în Jacksonville, Florida. Trăia cu un tip de treabă, pe nume Seth Samuel Taylor. Plănuiau să se căsătorească în anul ăsta.

— Îi place să distrugă fericirea altor oameni, i-am spus lui Naomi. Ai grijă. Sunt sigur că o să ai grijă.

Am sunat-o pe Kate McTiernan în Carolina de Nord. Îmi aminteam masa pe care o luase cu mine şi cu Kyle. Însemnase oare mai mult decât ceea ce se văzuse la suprafaţă? Cine putea şti cu Kyle? Kate mi-a promis să fie extrem de precaută şi mi-a reamintit că are centura neagră trei dan. Lui Kyle îi plăcuse întotdeauna de Kate şi *eu* i-am reamintit asta. De fapt, cu cât vorbeam mai mult cu Kate, cu atât eram mai îngrijorat pentru ea.

—Nu-ţi asuma *niciun risc,* Kate. Kyle e cel mai nebun om pe care l-am întâlnit în viaţa mea.

Am luat legătura cu Sandy Greenberg, o prietenă bună de la Interpol care lucrase cu Kyle de câteva ori. A fost şocată să afle că Craig este un ucigaş şi mi-a promis să fie extrem de precaută până când va fi prins; de asemenea, s-a oferit să ajute prin orice mijloace disponibile.

Kyle Craig era un ucigaş rece, fără inimă.

Fusese cândva partenerul, prietenul meu, sau aşa crezusem.

Încă nu-mi venea să cred. Nu în întregime. Am încercat să întocmesc o posibilă listă de lovituri ale lui Kyle.

1. Eu
2. Nana şi copiii
3. Sampson
4. Jamilla

Mi-am dat seama că făceam lista din punctul meu de vedere, nu neapărat din al lui Kyle. Am încercat alta:

1. Familia lui Kyle – fiecare membru
2. Eu – şi familia mea
3. Directorul Burns de la FBI
4. Jamilla
5. Kate McTiernan

Stăteam în casa mea goală de pe Strada 5 şi mă întrebam ce naiba va face în continuare. Mă înnebunea; simţeam că mă învârt în cerc.

Kyle era capabil de orice.

În cele din urmă, a sunat din nou.

— I-am omorât şi nu simt nimic. Absolut nimic. Dar tu vei simţi, Alex. Într-un fel, tu eşti de vină. Doar tu. Nici măcar nu am vrut să-i omor, dar a trebuit să o fac. Aşa trebuie să continue povestea de groază. Acum a scăpat de sub control, recunosc.

Confesiunea înspăimântătoare veni la cinci fără un sfert dimineaţa. Dormisem cam trei ore când a sunat telefonul. Mi-am simţit tot trupul străbătut de panică. Inima îmi bătea aşa de tare că puteam să o aud.

— Pe cine ai omorât? l-am întrebat pe Kyle. Pe cine? Spune-mi cine a fost. *Spune-mi.*

— Ce mai contează? Sunt morţi, măcelăriţi. Cineva la care ţii. Nu mai ai ce face acum – doar să mă prinzi. Cred că te-aş putea ajuta. Nu asta vrei să auzi? Ar face lucrurile mai interesante pentru tine? Ar fi *corect?* Începu să râdă, necontrolat.

Doamne, nu-l văzusem niciodată pierzându-şi controlul.

L-am lăsat să continue pentru a-i spori încrederea în sine. Asta voia şi de asta avea nevoie, nu?

Pe cine omorâse Kyle? O, Doamne, cine murise? Erau mai mult de unul –măcelăriţi.

— Întotdeauna am lucrat în echipă noi doi. Într-un fel, ar fi apogeul meu – să mă prind pe mine însumi. De fapt, m-am gândit la asta. Am visat la acest lucra. Ce provocare mai mare ar putea exista? Eu nu găsesc nici una. Eu împotriva mea însămi. Începu să râdă din nou.

A trebuit să fac un efort ca să nu întreb din nou pe cine omorâse. N-ar fi făcut decât să-l înfurie pe Kyle şi putea să închidă. Cu toate astea, aveam gândurile făcute fărâme şi mă temeam îngrozitor. Christine? Kate? Jamilla?

Cineva de la FBI? O, Doamne, cine era? *Ai puţină milă, puţină compasiune. Arată-mi că eşti om, nenorocitule.*

— Eu nu sunt un psiholog cu şcoli înalte ca tine, spuse Kyle, dar uite totuşi teoria unui amator: cred că toată chestia asta cu furia trebuie să aibă legătură cu rivalitatea dintre fraţi. E posibil? Ştii, Alex, am avut un frate mai mic care a apărut în momentul manifestării complexului lui Oedip, când aveam doar doi ani. M-a despărţit de mama şi de tatăl meu. Verifică, Alex, consultă-te cu cei de la Quantico. Ar putea fi important.

Era atât de calm şi mă ridiculiza – ca detectiv şi ca psiholog.

Începuseră să-mi tremure mâinile. Îmi ajunsese.

— Pe cine ai omorât de data asta? am urlat în telefon. *Cine e ?*

Kyle mi-a rupt inima povestindu-mi cu lux de amănunte crimele pe care le comisese. Eram sigur că spunea adevărul.

Apoi a închis exact când îl blestemam să ardă în flăcările iadului.

La câteva minute după aceea eram în maşină, cu ochii roşii şi confuz, gonind de-a curmezişul Washingtonului către teribila scenă a crimei.

105

Nu, nu, nu!

Nu mă aşteptasem la asta. Parcă îmi înfipsese un cui în inimă şi îl răsucise până ţipasem. Kyle mă rănise cât se poate de rău – şi voia să ştiu ceva: Ceea ce urma era mai rău; ăsta era doar începutul.

Stăteam tăcut şi transfigurat în dormitorul lui Zach şi Liz Taylor, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi. Doi dintre cei mai dragi prieteni ai mei erau morţi. Fusesem de zeci de ori în casa lor – la cine, la petreceri, discuţii îndelungate. Zach şi Liz veniseră de multe ori în vizită pe Strada 5. Zach era naşul micului Alex.

Singura mea consolare era că muriseră repede. Kyle era pesemne nervos din cauză că ar fi putut fi prins. Ştia că trebuia să intre şi să iasă repede din apartamentul lor din zona Morgan-Adams din Washington.

Oricare ar fi fost motivele, îi omorâse pe soţii Adams prin câte o singură împuşcătură în cap. Nu se mai ostenise să mutileze cadavrele. Mi s-a părut că mesajul era clar. *Nu era vorba despre ei.*

Era vorba de noi doi.

Zach şi Liz Taylor nu avuseseră nicio importanţă pentru el. Cât de uşor putea ucide şi cât de tare voia să mă rănească.

Era doar începutul.

Avea să devină mai rău.

Nu era nicio dovadă de mânie, niciun fel de pasiune în această scenă a crimei. Aproape aveam senzaţia că, odată ajuns în dormitorul victimelor, avusese îndoieli. *O, Kyle, Kyle. Ai milă de noi.*

Am luat notă – nu era nevoie să scriu nimic. Ştiam pe de rost fiecare detaliu înfiorător şi nu aveam să uit nimic din toate acestea până în ziua morţii.

Împuşcăturile le smulseseră părţile laterale ale feţelor. A trebuit să mă silesc să privesc. Îmi aminteam cât de îndrăgostiţi păreau întotdeauna. Zach îmi spusese odată că Liz era singura persoană pe care o cunoştea şi cu care îi plăcea să facă o călătorie lungă cu maşina. Acesta era testul lui. Nu rămâneau niciodată fără subiecte de conversaţie când erau împreună şi, uitându-mă la ei, mă simţeam golit. Acum nu mai erau. Ce risipă oribilă, ce spectacol îngrozitor.

Am trecut peste cadavrele lor spre o fereastră mare care dădea în stradă. Mă simţeam ireal uitându-mă la firma cafenelei Lautrec, care fusese închisă. M-am gândit la Kyle, care fugea, şi la ce trebuia să gândească, unde ar fi putut să se ducă în continuare.

Voiam să-l prind, să-l opresc. *Nu, voiam să-l omor pe Kyle. Voiam să-l*

rănesc în cel mai rău fel cu putinţă.

Cineva din echipa de la locul crimei veni spre mine, un sergent pe nume Ed Lyle.

— Îmi pare rău pentru pierderea pe care aţi suferit-o. Ce vreţi să facem pentru dumneavoastră, detective? Suntem gata să ne apucăm de treabă aici.

— Schiţe, înregistrări video, fotografii, i-am spus lui Lyle. Dar chiar nu aveam nevoie de nici unele. Nu mai aveam nevoie de niciun fel de imagini macabre sau de vreo dovadă.

Ştiam cine este criminalul.

106

În după-amiaza aceea am ajuns acasă pe la ora unu. Aveam nevoie de somn, dar nu puteam să irosesc mai mult de două ore. M-am ridicat şi m-am plimbat prin toată casa de pe Strada 5.

Mă plimbam din cameră în cameră. Simţeam nevoia să împiedic producerea unui mare dezastru, dar nu ştiam de unde să încep. Lista de potenţiale victime ale lui Kyle mi se învârtea întruna prin minte: familia mea, Sampson, Christine, Jamilla Hughes, Kate McTiernan, nepoata mea Naomi şi propria familie a lui Kyle.

Nu puteam să-mi scot din cap imaginea lui Zach şi a lui Liz. Fuseseră executaţi în floarea vârstei – din cauza mea. În cele din urmă am reuşit să vomit şi a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat în ziua aceea. Am vărsat tot ce aveam în mine. Apoi am lovit oglinda din baie cu încheietura palmei şi era cât pe ce să o sparg.

Kyle era întotdeauna cu un afurisit de pas înainte, nu? Asta se petrecea deja de mulţi ani. Era inimaginabil de ticălos.

Avea deplină încredere în abilităţile lui, inclusiv în puterea de a ne scăpa oricând dorea. Ce urma? Pe cine va mai ucide? Pe cine? Pe cine?

Cum a reuşit să dispară după omor? Cum s-a strecurat şi a devenit invizibil când îl căutau atâţia oameni?

Avea bani – Kyle se îngrijise de asta când juca rolul Creierului. Aşadar, care era următoarea lui mişcare?

Am lucrat la computer până noaptea târziu şi dimineaţa devreme. Computerul se afla lângă fereastra de la dormitorul meu. Era afară şi mă privea? Nici Kyle nu şi-ar fi asumat riscul în momentul acela. Dar, la naiba, cum aş fi putut exclude vreo posibilitate?

Era capabil de crime în masă la scară mare. Dacă ăsta era planul lui, unde va lovi? Washington? New York? Los Angeles? Chicago? Oraşul lui natal, Charlotte, Carolina de Nord? Poate undeva în Europa? Londra?

Familia lui – soţia, fiul şi fiica sa – erau în siguranţă? Într-o vară fusesem în vacanţă cu ei la Nags Head. De-a lungul anilor stătusem de câteva ori la ei acasă, în Virginia. Soţia lui, Louise, mi-era bună prietenă. Îi promisesem că voi încerca să îl arestez pe Kyle viu, dacă voi putea. Dar acum mă întrebam – vreau să-mi ţin promisiunea? Ce aş face dacă l-aş prinde vreodată pe Kyle?

S-ar putea duce după părinţii lui, mai ales fiindcă mare parte din vina pentru purtarea lui i-o atribuia tatălui său. William Hyland Craig fusese general de armată şi apoi preşedintele consiliului de administraţie a două dintre cele mai bogate cinci sute de companii din

Charlotte şi din împrejurimi. În prezent, ţinea prelegeri pentru zeci-douăzeci de mii de oameni şi făcea parte din şase consilii de administraţie. Îl bătuse pe Kyle când acesta era copil, îi aplicase o disciplină severă şi îl învăţase să urască.

Rivalitate frăţească? Kyle însuşi pomenise despre asta. Fusese în mare competiţie cu fratele său mai mic până la moartea lui Blake, în 1991. Fusese Blake omorât de Kyle? Cazul a fost clasat ca accident de circulaţie. Dar cum rămânea cu fratele mai mare care încă trăia în Carolina de Nord?

Se gândea el la mine ca la un frate mai tânăr? Îl vedea Kyle pe Blake în mine? Fusese în competiţie cu mine şi încercase să mă controleze de la început. E posibil ca femeile din viaţa mea să fi reprezentat o ameninţare pentru el, o variantă extremă de rivalitate frăţească. De asta o ucisese pe Betsey Cavalierre? Dar Maureen Cooke din New Orleans? Dar Jamilla?

Mi-am notat să mă gândesc atent şi să construiesc totul dintr-un anumit unghi, un triunghi familial disfuncţional în care intram şi eu, şi Kyle.

Un pas înainte.

Până în punctul acela cel puţin.

Dacă îl voia pe fratele lui sau pe părinţii săi, am fi pus mâna pe el. Erau protejaţi îndeaproape în Charlotte. FBI-ul era pretutindeni în jurul lor.

Kyle ştia asta. Nu ar face ceva prostesc – doar crud şi rău.

Un pas înainte.

Asta părea să fie cheia vieţii fantastice a lui Kyle, sau cel puţin ce înţelesesem eu până în punctul acela. Nu va face mişcarea evidentă. Va devansa cu o mişcare sau două. Dar cum făcea să rămână cu un pas înainte – mai ales în momentul acela? În ultima vreme îmi trecuse prin minte un gând foarte urât. Poate că era cineva din FBI care îl ajuta – poate Kyle avea un partener.

Reuşisem în sfârşit să adorm când m-a trezit telefonul din dormitorul meu. Era trei dimineaţa. *La naiba!!! Nu dormea niciodată?*

Am ridicat receptorul, i-am întrerupt comunicarea şi am deconectat telefonul din priza de perete.

Nu mai stăm la taclale la telefon, Kyle. Du-te dracu'.

Eu făceam regulile acum. Era jocul meu, nu al lui.

107

Dimineaţă am băut prea multă cafea fără zahăr şi m-am gândit la ultimul nostru caz la care lucrasem împreună. Daniel şi Charles, Peter Westin, fraţii Alexander. Ce însemna asta în imaginaţia lui Kyle? Povestea macabră pe care o punea la cale ne implica pe amândoi. Ceruse să lucreze cu mine, apoi folosise ancheta pentru a mă controla. Aici se termina totul pentru el, şi pentru mine?

Am continuat să încerc să pun lucrurile cap la cap din punct de vedere psihologic. Restul putea decurge de aici. *Putea.* Cu Kyle nu se putea şti sigur. Dacă vedea vreun model clar, îl putea strica; dacă îşi înţelegea propria patologie, şi era posibil, putea folosi şi asta în favoarea lui.

Pe la prânz l-am sunat pe fratele mai în vârstă al lui Kyle, Martin, un radiolog care locuia în afara oraşului Charlotte – unde crezusem cândva că îşi începuseră seria de crime Daniel şi Charles. Avusese Kyle vreo legătură cu ei înainte de caz? Era şi asta o posibilitate?

Martin Craig a încercat să fie de ajutor, dar în cele din urmă a trebuit să admită că nu vorbise cu fratele lui în ultimii zece ani.

> — Ne-am întâlnit la înmormântarea fratelui meu, Blake, spuse Skel. Atunci a fost ultima dată. Nu-mi place fratele meu, domnule detectiv Cross, iar el nu mă place pe mine. Nu ştiu dacă place pe cineva.

— Tatăl vostru a fost excesiv de dur cu Kyle? l-am întrebat pe Martin.

— Kyle a susţinut asta întotdeauna, dar, ca să spun adevărul, nu am văzut niciodată mare lucru. Şi nici mama. Lui Kyle îi plăcea să inventeze poveşti în care era întotdeauna marele erou sau victima demnă de milă. Mama obişnuia să spună că ego-ul lui Kyle putea fi egalat doar de Dumnezeu.

— Ce părere aveaţi despre asta? Despre opinia mamei dumneavoastră despre Kyle?

— Detectiv Cross, fratele meu nu credea în Dumnezeu şi nu era al doilea după nimeni.

Tema predominantă în relaţia celor trei fraţi fusese competiţia, iar Kyle crezuse întotdeauna că Martin şi Blake câştigau în ochii părinţilor. Kyle fusese începător la echipa de baschet a liceului, dar Martin fusese inteligentul fundaş al întregului ţinut, care mai cântase la chitară bass şi avea o viaţă socială de invidiat. Apăruse odată un articol în ziarul local despre fraţii care jucau baschet, dar în cea mai mare parte le era dedicată lui Martin şi Blake. Cu toţii fuseseră la Colegiul Duke, dar Martin şi Blake continuaseră la medicină. Kyle a devenit avocat, o carieră pe care tatăl său o dispreţuia. Kyle îmi

vorbise despre rivalitatea frăţească şi poate că începeam să înţeleg ceva din lumea lui închipuită.

— Martin, am întrebat la sfârşit, e posibil ca fratele tău Blake să fi fost ucis de Kyle?

— Blake a murit într-un accident de vânătoare – se spune, zise Martin Craig. Detectiv Cross, fratele meu era un om foarte prevăzător şi responsabil, *aproape la fel de prevăzător precum Kyle.* Nu s-a împuşcat din greşeală. Cred din toată inima că cel care a avut ceva de-a face cu asta a fost Kyle. De aceea nu am vorbit cu el de zece ani. Fratele meu e Cain. Cred că e un ucigaş şi vreau să-l văd prins. Vreau să-mi văd fratele pe scaunul electric. Asta merită Kyle.

108

Niciun lucru nu începe vreodată de acolo de unde credem noi. Îmi aminteam întruna faptul că Craig dăduse aproape toate interviurile televizate şi din presă după capturarea lui Peter Westin la poalele dealurilor din Santa Cruz. Îşi dorise gloria. Voia să fie vedetă, singur. Într-un fel, asta era acum: cea mai strălucitoare stea dintre toate.

Aveam o idee de bun-simţ în legătură cu ce voi face în continuare, o acţiune în avans care ar putea să-l deranjeze pe Kyle. Am contactat FBI-ul şi am discutat ideea cu directorul Burns. Şi lui i-a plăcut.

La ora patru după-amiază a fost convocată o conferinţă de presă în holul sediului FBI. Directorul Burns era acolo pentru a vorbi pe scurt, apoi pentru a mă prezenta pe mine. Burns a declarat în termeni precişi că voi fi implicat în urmărire până când Kyle Craig va fi adus în faţa justiţiei. Kyle va fi prins fără îndoială.

Purtam o geacă scurtă din piele neagră şi am închis-o până sus când m-am îndreptat către microfoane. Îmi jucam toate cărţile. Voiam să par plin de mine. Voiam să par eu vedeta, nu Kyle. Asta era vânătoarea mea de oameni, nu a lui. El era prada.

Auzeam numai ţăcănitul aparatelor de fotografiat şi bâzâitul camerelor de filmat întrebări din toate părţile, eram asaltat de privirile insistente, impertinente ale reporterilor care mă fixau, aşteptând răspunsuri pe care nu le puteam da încă. Mă călcau pe nervi.

Vorbeam cu voce gravă şi plină de mine.

— Numele meu este Alex Cross şi sunt detectiv criminalist în Washington. În ultimii câţiva ani am colaborat îndeaproape cu agentul special executiv Kyle Craig. Îl cunosc extrem de bine.

Am intrat în câteva detalii despre trecutul nostru comun. Am încercat să dau impresia unui ştie-tot înfumurat. Detectivul-doctor.

— Kyle a fost foarte util în mai multe cazuri. A fost un asistent competent, m-a ajutat enorm. Un tip extrem de ambiţios şi de muncitor. Îl vom prinde curând, dar, Kyle, dacă mă auzi, oriunde ai fi, te rog să mă asculţi cu atenţie. Predă-te. Te pot ajuta, întotdeauna am fost dispus s-o fac. Vino la mine şi predă-te. Este singura ta şansă.

M-am oprit, am privit fix camerele de luat vederi, apoi m-am retras încet de lângă microfoane. Flashurile aparatelor de fotografiat erau peste tot. Acum mă tratau pe mine ca pe o vedetă, exact aşa cum sperasem că vor face.

Directorul Burns a mai spus câteva cuvinte despre preocuparea lui pentru siguranţa publică şi despre anvergura urmăririi. Mi-a mulţumit călduros că mă aflam acolo.

În timp ce stăteam lângă directorul Burns, am continuat să fixez camerele de televiziune.

Ştiam că Craig se va uita drept la mine. Eram sigur că va vedea această ştire şi că îl va înfuria.

Îi transmiteam lui Kyle un mesaj clar şi o provocare.

Vino după mine dacă poţi. Nu mai eşti tu Creierul – eu sunt.

Acum aşteptam.

A doua zi dimineaţă, devreme, m-am dus să-i vizitez pe Nana şi pe copii. Mătuşa mea Tia avea o căsuţă din scânduri vopsită în galben, cu obloane de aluminiu. Se afla pe o stradă liniştită din Chapel Gate, pe care ea o numea „la ţară". În timp ce conduceam spre căsuţă n-am văzut nici o dovadă a prezenţei FBI-ului şi m-am gândit că era semn bun. Îşi făceau treaba bine.

Agentul special care conducea operaţiunea era un bărbat pe nume Peter Schweitzer. Avea o reputaţie excelentă. Schweitzer m-a întâmpinat la uşa din faţă şi m-a prezentat celorlalţi şase agenţi din casa Tiei.

Când am fost pe deplin satisfăcut de securitate, m-am dus să-i văd pe Nana şi pe copii.

— Salut, tati. .

— Salut, tată.

— Bună, Alex.

Toată lumea părea extrem de fericită să mă vadă, până şi Nana. Luau un mic dejun copios în bucătărie, iar Tia era ocupată cu făcutul clătitelor şi prăjitul cârnaţilor. A întins braţele să o îmbrăţişez, apoi toţi au pus mâna pe mine şi n-au mai vrut să-mi dea drumul. Îmi plăcea atenţia, trebuie să recunosc; aveam nevoie de îmbrăţişări.

— Nu se mai satură de tine, Alex. Tia râse şi bătu din palme, aşa cum făcuse ani de zile.

— Asta pentru că nu-l vedem destul, înţepă Damon.

— Treaba e aproape gata, am spus, sperând să fie adevărat şi crezând doar parţial. Toţi veţi primi cel puţin trei sferturi de oră pe zi. Am râs şi am îmbrăţişat-o din nou pe Tia.

Am luat micul dejun şi am stat la Tia puţin peste o oră. Nu am încetat să vorbim tot timpul, dar numai o dată a amintit cineva situaţia dificilă şi înspăimântătoare în care ne aflam.

— Când ne putem întoarce acasă? a întrebat Damon.

M-au privit toţi fix, aşteptând un răspuns potrivit. Până şi micuţul Alex mă fixa cu privirea.

— Nu o să vă mint, am spus în cele din urmă. Întâi trebuie să-l găsim pe Kyle Craig, apoi putem să mergem acasă.

— Şi totul poate fi exact ca înainte? întrebă Jannie.

Am recunoscut o întrebare capcană.

— Chiar mai bine de atât, i-am spus. În curând o să fac nişte

schimbări importante. Îţi promit.

110

Am plecat spre Charlotte, Carolina de Nord, cu un zbor de ora zece din Washington, D.C. Mă duceam în sud să vizitez membrii familiei Craig. Poate şi Kyle era acolo. Nu m-ar fi surprins.

Tatăl lui, William Craig, a ales să nu fie acasă când am sosit la proprietatea pe care fuseseră crescuţi Kyle şi fraţii lui. Era ferma unui om de condiţie aleasă, cu o casă enormă din lemn şi piatră care domina peste patruzeci de acri de teren. Cineva din personalul de întreţinere mi-a spus că peste cincisprezece dolari pe metrul pătrat costase doar vopsitul gardurilor albe din jurul păşunilor. Am vorbit cu Miriam Craig pe veranda din spate care dădea într-o grădină cu flori sălbatice şi un pârâu plin de pietre. Părea să-şi controleze foarte bine emoţiile, ceea ce m-a surprins, deşi poate că nu ar fi trebuit. Doamna Craig mi-a spus multe lucruri despre familia ei.

— Tatăl lui Kyle şi cu mine nu aveam nicio idee, niciun indiciu despre partea lui întunecată, dacă într-adevăr acuzaţiile ce i se aduc sunt adevărate, spuse. Kyle a fost întotdeauna distant, rezervat, introvertit aş putea spune, dar nimic nu sugera că ar fi aşa de tulburat. Se descurca bine la şcoală şi la sport. Kyle cântă şi la pian cu o îndemânare deosebită.

— N-am ştiut niciodată că ştia să cânte, am spus, şi totuşi Kyle comentase adesea execuţiile mele. Dumneavoastră şi tatăl lui i-aţi spus ce bine se descurca – la şcoală, de exemplu? La sport? Cred că băieţii au nevoie să audă mai multe decât credem noi.

Doamna Craig s-a simţit jignită.

— Nu voia să audă. Spunea „ştiu” şi apoi pleca. De parcă aproape l-am fi dezamăgit spunându-i ceea ce era evident.

— Fraţii lui se descurcau mai bine decât Kyle la şcoală?

— În privinţa notelor da, dar toţi băieţii erau elevi merituoşi. Cei mai mulţi îl considerau mai profund pe Kyle. Cred că avea cel mai mare coeficient de inteligenţă, o sută patruzeci şi nouă, dacă îmi amintesc bine. A ales să nu se dedice fiecărui obiect de învăţătură. Avea o voinţă remarcabilă, chiar copil fiind.

— Dar nu au existat semne evidente că ar fi profund tulburat?

— Nu, domnule Cross. Credeţi-mă, m-am gândit foarte mult la treaba asta.

— Tatăl lui Kyle este de aceeaşi părere?

— Am vorbit despre asta chiar noaptea trecută. Pur şi simplu e prea

supărat ca să fie aici. Tatăl lui Kyle e un om mândru şi bun. William Craig e un om foarte bun.

Apoi m-am dus să-l întâlnesc pe fratele lui Kyle. Am discutat cu doctorul Craig într-o sală de conferinţe complet albă de la clinica din Charlotte la care era partener.

— Îl consideram pe Kyle caustic şi foarte crud. Ştiu că şi Blake credea acelaşi lucru, mi-a mărturisit la un ceai.

— În ce fel crud? am întrebat.

— Nu cu animale mici sau ceva evident de felul ăsta – ci cu ceilalţi oameni. De fapt, lui Kyle chiar îi plăceau animalele. Oricum, la şcoală era diabolic. Atât verbal, cât şi fizic. O adevărată pacoste. Nimeni nu îl plăcea prea tare. Nu avea prieteni apropiaţi pe care să mi-i amintesc. E ciudat, nu? Kyle nu a avut niciodată măcar un prieten adevărat. Daţi-mi voie să vă spun ceva, domnule Cross. În clasa a zecea şi în cea mai mare parte a clasei a noua, tata l-a pus să doarmă în garaj din cauză că era extrem de neplăcut să-l ai în preajmă.

— Pare o măsură cam severă, am comentat. Nimic din ce auzisem până atunci nu fusese atât de relevant. Kyle nu amintise niciodată pedeapsa. Nici doamna Craig nu o făcuse. Nu spusese decât că tatăl lui Kyle era un om foarte bun, orice însemna asta din punctul ei de vedere.

— Nu cred că a fost sever, domnule Cross. Cred că a fost corect, şi mult mai puţin decât merita. Kyle ar fi trebuit alungat din casa noastră când avea cam treisprezece ani. Fratele meu era un monstru nenorocit şi se pare că mai este încă.

111

Pe cine va vâna Kyle în continuare? Era întrebarea care mă obseda în momentul acela şi de care nu puteam să scap. Când am ajuns acasă în seara respectivă, am început să mă gândesc dacă să plec la Seattle. Aveam un presentiment neplăcut. De fapt, o grămadă de presentimente. Să mă duc acolo? Pe Christine Johnson o va vâna Kyle în continuare? Ştia cum să lovească în aşa fel încât să provoace cea mai mare suferinţă. Kyle mă cunoştea atât de bine – dar se pare că eu nu îl cunoşteam deloc pe el.

O va vâna pe Christine? Sau poate pe Jamilla? Gândeam aşa cum va gândi şi Kyle?

Un pas înainte.

Blestemat să fie.

Poate că, pur şi simplu, mă va vâna pe mine; poate că nu aveam decât să stau în casa de pe Strada 5 şi să-l aştept să apară.

Întrebarea îmi ardea creierii. Ce ne scăpa tuturor celor care îl căutam pe Kyle Craig? Ce voia – mai mult decât orice altceva? Ce îl motiva? Cine mai era pe lista lui cea crudă – în afară de mine?

Kyle voia să-şi exercite voinţa, dar tânjea şi după cele mai deosebite şi interzise plăceri. Ceea ce îl pusese în mişcare în trecut fuseseră sexul, violul, banii – milioane de dolari – şi răzbunarea împotriva celor pe care îi ura.

M-am dus să mă culc la unu şi jumătate, dar *surpriză, surpriză,* nu am putut să dorm. Vedeam faţa lui Kyle de fiecare dată când închideam ochii. Avea o privire vicleană şi încrezătoare. Era cea mai arogantă fiinţă pe care o întâlnisem vreodată, şi poate cea mai rea. Mă gândeam la toate momentele pe care le petrecusem împreună, la toate discuţiile noastre filozofice îndelungi, la orice îmi aminteam. Am aprins veioza de pe noptieră şi am mai mâzgălit nişte notiţe. Kyle era metodic şi logic, dar, pe de altă parte, mă putea surprinde cu o tactică sau cu o strategie complet neprevăzute. M-am gândit la raidul din Santa Cruz. Crimele cu vampiri păreau deja foarte îndepărtate în timp. Vrusese să fiu acolo – aşa încât să-l văd făcând pe eroul. Asta era totul, nu? Avea nevoie să văd cât de bun era. Voia să-l prindă el singur pe Peter Westin.

Apoi, brusc, s-a conturat o întrebare. Una cu adevărat bună.

Unde nu putuse să-şi impună voinţa?

Care erau fanteziile cele mai întunecate ale lui Kyle? Ce visa cu ochii deschişi? Care erau dorinţele lui secrete? Unde fusese depăşit în trecut?

Ceea ce era mai rău încă trebuia să se întâmple, nu? Cu Zach şi Liz

Taylor doar începea. Era pe cale să se lanseze într-o baie de sânge?

Şi apoi mi-am amintit o anumită fantezie pe care mi-o împărtăşise Kyle într-o seară, după ce terminasem unul dintre cele mai rele cazuri ale noastre. Mi-am amintit ceea ce spusese şi nu am mai putut să îmi scot lucrul acela din cap.

Am smucit telefonul şi am început să formez prefixul de interurban. Speram să nu fie prea târziu. Speram că ştiu pe cine va omorî în continuare.

O, nu, Kyle. O, Doamne, nu!

112

Poate că pur şi simplu înnebuneam. Am condus patru ore pe autostrada I-95, îndreptându-mă spre Nags Head, Carolina de Nord. Agitat, schimbam întruna posturile de radio pentru a mă menţine treaz. Kyle nu voia ca povestea asta să se sfârşească, mă gândeam eu – se distra prea bine; era în culmea gloriei.

Mai fusesem în această parte a Carolinei de Nord cu Kate McTiernan. Şi Kyle de altfel. Încercam să oprim un ucigaş sadic pe nume Casanova. Ţinuse captive opt femei în pădurile de lângă Chapel Hill din Carolina de Nord. Kyle făcuse parte din echipa noastră, sau aşa crezusem eu. Dar Kyle fusese partenerul la crime al lui Casanova. Ştiam că măcar atât era adevărat.

Am ajuns la lanţul de insule Outer Banks chiar înainte de căderea nopţii. În timp ce conduceam către ocean, mi-am amintit lucruri ciudate: cornurile lipicioase de la piaţa din Nags Head; plimbările mele îndelungi împreună cu Kate McTiernan de-a lungul plajei Coquina; plajele minunate, aproape supranatural de picturale din Parcul Naţional Jockey's Ridge. Mi-am amintit cât de mult o admiram pe Kate. Eram încă prieteni buni şi vorbeam cel puţin de două ori pe lună. Ea le trimitea copiilor mei cadouri pline de imaginaţie de ziua lor şi de Crăciun. Lucra la Centrul Medical Regional din Kitty Hawk şi trăia cu un librar local cu care urma să se căsătorească. Casa lor era în Nags Head, la doar câteva mile distanţă.

Kyle făcuse o mare şi evidentă pasiune pentru Kate McTiernan. Făcuse o aluzie la asta: „Aş putea să o iubesc pe fata asta, dacă n-ar fi Louise şi copiii. Poate că ar trebui să-i părăsesc pentru Kate. Kate ar putea să mă facă un om fericit, ar putea să mă salveze".

Venise să o viziteze pe Kate în Nags Head. Cred că venise ca să o pândească. Îl deranja că nu o putea avea, că îi fusese *respins* accesul la Kate McTiernan. De asemenea, ştia cât de mult însemna Kate pentru mine.

Kyle era aici, nu? Sau venea încoace.

O avertizasem pe Kate, dar pe drumul într-acolo am sunat-o din nou şi i-am spus explicit să plece naibii din Nags Head. Nu mă interesa cât de priceput era la karate sau câte centuri negre acumulase. Aveam să stau la ea acasă. Mă gândeam că va veni şi Kyle. Nu credeam că mai voia doar să *privească.* Dacă venea aici, voia să o ucidă pe Kate.

Am respirat adânc, intrând în cele din urmă în oraş. Totul părea atât de familiar, liniştit şi frumos, de parcă nu ar fi trebuit niciodată să se întâmple ceva rău în Nags Head.

Ceea ce e mai rău încă trebuie să se întâmple, mă tot gândeam. *De*

aceea i-a ucis întâi pe Zach şi Liz Taylor. Cu ei îşi stabilise un model; soţii Taylor erau doar începutul. Un avertisment asupra celor ce urmau să vină.

Am condus pe o stradă pavată îngustă care şerpuia printre dune de nisip bătute de vânt. Căutam orice semn al prezenţei lui Kyle. Numărul 1021 era o casă de plajă din cherestea cu două etaje care dădea direct la ocean. Foarte elegantă şi stilată, foarte a la Kate McTiernan. În cazul în care Kyle va pune mâna pe ea, nu mi-o voi ierta niciodată.

Deasupra acoperişului flutura un drapel scoţian, şi asta era tot în stil pur Kate McTiernan. Aşa cum cerusem, Volvo-ul ei de şase ani era parcat pe alee.; luminile casei erau aprinse, strălucind ca nişte faruri pentru a mă ghida pe mine – şi poate şi pe Kyle.

Făcea impresia că este cineva acasă, şi acum era cineva.

Totul îmi părea ireal. Sistemul meu nervos o luase razna şi mi se ridicase părul în cap. Un al şaselea simţ îmi spunea că Craig este în apropiere. Pur şi simplu ştiam asta, o simţeam cu fiecare fibră a corpului meu. Totuşi, era? Sau eram eu nebun? Nu eram sigur care dintre acestea două ar fi fost soluţia mai rea.

Am parcat maşina în garaj şi am tras uşa grea de lemn, închizând-o. În capul pieptului simţeam un loc rece. Aveam dificultăţi în a respira sau a gândi coerent.

Apoi am intrat în casa lui Kate McTiernan. Îmi pierdusem echilibrul şi mergeam aplecat spre dreapta.

Telefonul a început să sune.

Am scos Glock-ul şi m-am uitat prin bucătărie după Kyle. Nu vedeam nimic. Nu încă. Unde era?

Ceea ce era mai rău urma să vină.

Eram pregătit de data asta?

113

Am apucat telefonul care suna supărător şi m-am lovit cu genunchiul de masa din bucătărie.

— Te-am căutat peste tot, Alex. Kyle era atât de calm şi sigur pe el. Nu avea niciun fel de conştiinţă, niciun fel de sentiment de vină. Aroganţa lui mă uimea chiar şi în clipa aceea. Îmi doream să fie acolo ca să-l pot lovi în faţă.

— Ei bine, se pare că m-ai găsit. Felicitări. Nu mă pot ascunde de tine. Eşti atât de impresionant. Tu *eşti* Creierul, Kyle.

— Ştii, chiar sunt. M-ai făcut să gândesc, să îmi fac griji acolo, partenere. Voiam să-mi iau rămas-bun de o manieră potrivită şi civilizată. După ce se termină această mică aventură a noastră, plec. Aproape s-a terminat. Uff. Nu e o uşurare?

— Vrei să-mi spui unde eşti? l-am întrebat.

A făcut o pauză de o jumătate de secundă şi am simţit cum îmi creştea adrenalina. Nu eram sigur pe picioarele mele şi deodată m-am temut de ceea ce putuse deja să facă.

— Cred că nu ar costa nimic să-ţi spun. Stai să mă gândesc. Hmmm. E sânge peste tot, Alex, atâta lucru pot să îţi spun. E uimitor, o capodoperă a carnagiului. De data asta m-am întrecut pe mine însumi şi i-am depăşit şi pe Gary Soneji, pe Shafer şi pe Casanova. E cea mai bună lucrare a mea. Eu cel puţin aşa cred şi ar trebui să mă pricep. Sunt foarte obiectiv în legătură cu treburile astea, dar tu ştii desigur.

Inima îmi bătea nebuneşte şi mă simţeam ameţit; simţeam cum mi se scurge sângele din creier. M-am sprijinit de blatul de lucru din bucătărie.

— Unde, Kyle? Spune-mi unde eşti. Unde naiba eşti?

— Poate că sunt la locuinţa mătuşii tale Tia, lângă Bal'more, spuse şi apoi râse nebuneşte. Chapel Gate... Ce orăşel frumos.

Îmi scăpă un geamăt şi mi se înmuiară genunchii. Mi-a trecut prin minte un instantaneu cu familia mea – Nana, Jannie, Damon, Alex. Trebuia să fiu acolo, cu ei. Cum trecuse de echipele FBI-ului? Şi de Sampson? Nu se putea, nu era posibil.

— Minţi, Kyle.

— O, chiar crezi? De ce aş minţi? Gândeşte-te, ce rost ar avea?

Ceea ce e mai rău abia urmează să se întâmple. Trebuia să sun la locuinţa Tiei. Nu arfi trebuit să-i părăsesc niciodată.

Am auzit un ţipăt ascuţit şi înspăimântător deasupra mea. Ce dracu'?

Am privit în sus şi nu am putut să-mi cred ochilor. Kyle sări prin trapa de la pod. Încă ţipa. Ţinea strâns un spărgător de gheaţă în dreapta şi telefonul celular în stânga.

Am încercat să ridic un braţ pentru a mă apăra, dar nu am fost suficient de rapid. Mă luase prin surprindere; nu mă gândisem să caut acolo sus.

Mi-a înfipt spărgătorul de gheaţă în piept, într-un unghi ciudat, şi am fost străbătut prin tot corpul de un şoc dureros. Am căzut pe podeaua bucătăriei. Mă lovise în inimă? Urma să mor? Aşa se termina?

Cu mâna liberă, Kyle mă izbi în faţă şi am simţit oasele zdrobindu-se. Partea stângă a feţei mele părea să se fi surpat.

Kyle ridică pumnul pentru a lovi din nou. Era puternic ca un nebun şi voia să mă pedepsească, nu? Eram un personaj atât de important al fanteziei sale, iar el era aşa de bolnav, atât de nebun! Nu puteam să cred toate câte le făcuse.

O voce dinăuntru ţipă: *Elimină-l! Găseşte o cale!*

O a doua lovitură puternică îmi trecu lateral pe lângă frunte. Mă mişcasem exact cât să-l fac să rateze. Trăiam un coşmar. Mânerul imaculat al spărgătorului de gheaţă îmi ieşea din piept.

Am apucat gulerul şi gluga pardesiului lui Kyle cu o mână, iar cu cealaltă l-am prins de păr. L-am azvârlit într-o parte, îndepărtându-l pentru o secundă.

Am reuşit să mă ridic cumva şi să-l trag pe Kyle după mine. Amândoi gâfâiam, icnind zgomotos în efortul de a respira. Simţeam că mă lasă puterile. Din rană, sângele mi se împrăştia pe cămaşă.

Cu toate acestea, l-am răsucit şi l-am împins cu capul înainte chiar în dulapul de bucătărie cu uşi de sticlă şi foarte ordonat al lui Kate. Uşile s-au sfărâmat în urma impactului. Aşchii de sticlă şi lemn s-au împrăştiat peste tot.

I-am tras capul afară din dulap, tăindu-i faţa în bucăţile de sticlă. Voiam să-i fac şi eu rău. Pentru Betsey Cavalierre, pentru Zachary Taylor şi soţia lui, pentru toţi ceilalţi pe care îi ucisese de-a lungul timpului. Atît de mulţi muriseră de mâna acestui monstru fără inimă! Creierul. Kyle Craig.

— Ochii mei! Ochii mei! ţipă.

Îl rănisem în sfârşit

I-am trântit lui Kyle un upercut în frunte şi m-am apropiat. L-am lovit în repetate rânduri, apoi m-am apropiat ca să-l mai pot lovi. Nu îl lăsam să cadă. Îl loveam întruna pe Kyle Craig, îl pedepseam corporal. Nu ştiu de unde mi-am luat puterea. Aş fi vrut să continuu să-l lovesc pe Kyle, pentru tot ce făcuse: crimele, trădările inumane, pentru faptul că mă hăituise tot timpul, pentru suferinţa îngrozitoare pe care o provocase familiei mele şi altor familii ca a mea.

Leşinase în picioare, aşa că l-am lăsat să cadă pe podeaua bucătăriei. Stăteam deasupra corpului inconştient, epuizat, fără respiraţie, temător şi îndurerat. Şi acum? Mă simţeam de parcă nu mai eram eu însumi. Cine eram? Ce deveneam? Ce-mi făcuseră toate crimele brutale pe care le văzusem?

M-am depărtat de corpul chircit pe podea. Vârful ascuţit al spărgătorului de gheaţă îmi era încă înfipt în piept şi trebuia scos. Ştiam că nu aş putea şi nu ar trebui să o fac eu. Trebuia să ajung la un spital. Poate că doctoriţa Kate McTiernan mă va îngriji. Am dat un telefon. Unul foarte important.

Era doar *începutul*, nu? Sigur că da. În sfârşit, eu şi Creierul eram între patru ochi. Aveam atâtea de vorbit Aşteptasem atâta timp momentul, şi poate că şi el aşteptase.

114

Sentimentul de a sta deasupra lui Kyle şi a-mi da seama că nu ştiam cine era el cu adevărat mă golea de mine însumi. Era un psihopat obsesiv de crud, mă hăituise ani de zile şi ucisese de nenumărate ori, inclusiv prieteni de-ai mei.

— Ticălos nenorocit! am şuierat printre dinţi.

Primul caz la care lucrasem împreună fusese o răpire dublă în Washington. Scrisesem o carte despre acest caz, iar Kyle era un personaj din *Un păianjen sosea.* Mai târziu mi-a înlesnit participarea la investigarea unui răpitor-criminal care-şi spunea Casanova şi care lucra în Triunghiul de Cercetare de pe lângă universităţile Carolina de Nord şi Duke. Atunci o întâlnisem prima dată pe Kate McTiernan. După aceea, Kyle m-a ţinut aproape de el. Numirea mea ca om de legătruă între FBI şi Departamentulde Poliţie din Washington era opera lui. Atunci nu ştiusem de ce, dar acum ştiam.

Își revenise. Faţa lui era străbătută de expresia de ironie, de falsa simpatie a celui care te compătimeşte. Ochii lui mă măsurau în timp ce vorbea.

— Ştiu, *ştiu* cum doare. Credeai că suntem apropiaţi; credeai că suntem prieteni.

Nu am spus nimic, doar am privit în ochii reci. Ce vedeam acolo? Nimic, în afară de ura şi dispreţul lui. Era incapabil să simtă vina şi cu atât mai puţin compasiunea.

Apoi Kyle rânji şi am dat să-l lovesc din nou. Începu să râdă. Care era gluma? Ce ştia? Ce mai făcuse?

Începu să bată din palme.

— Foarte bine, Alex. Mă studiezi încă, nu-i aşa? Ar trebui să ţii minte că te-am învins de fiecare dată.

— Mai puţin acum, i-am amintit. De data asta ai pierdut tu.

— O, eşti aşa de sigur? întrebă. Eşti sigur că ai cărţi mai bune, partenere? Cum poţi fi sigur? Nu se poate.

— Sunt sigur. *Partenere.* Dar am câteva întrebări. Clarifică-mi câteva lucruri; ştii ce mă interesează să aud.

Continuă să rânjească. Desigur că ştia.

— Carolina de Nord. M-ai suspectat o vreme fiindcă fusesem coleg la Duke cu Domnul Care Sună. Foarte bine, Alex. Îi cunoşteam şi pe el, şi pe Casanova. Doamne, chiar îi cunoşteam, îi ştiam, vânasem cu ei. Dar ţi-am scăpat, detectiv Cross. Apoi au fost jafurile perfecte la bănci. Creierul la lucru. Şi, desigur, am omorât-o pe încântătoarea Betsey Cavalierre. Mare distracţie. Asta ţi se datorează ţie, Alex.

Am privit fix în ochii nemiloşi. Cuvintele mi-au ieşit răguşit:

— De ce a trebuit să-i faci rău?

Kyle ridică din umeri nepăsător.

— Aşa câştig eu jocul, producând cea mai mare durere imaginabilă şi urmărind apoi chinul şi suferinţa. Ar trebui să-ţi vezi privirea. E nepreţuită, o adevărată frumuseţe. Nu că aş avea nevoie de milă, doctore Cross, dar m-ai văzut vreodată fără cămaşă? O să-ţi răspund la întrebare. Nu m-ai văzut, şi asta din cauza cicatricelor şi tăieturilor de acolo. Tata, marele şi respectatul general, directorul de corporaţii în exerciţiu, m-a bătut ani de zile. Considera că sunt un băiat foarte rău. Şi ştii ceva? Avea dreptate, tata chiar ştia cel mai bine. Fiul lui era un monstru. Acum ce ne spune asta despre el?

Kyle zâmbi din nou. Sau era o grimasă? Închise ochii.

— Ca să ne întoarcem la agenta Cavalierre. Cerceta pe unde mă aflam în timpul tuturor răpirilor şi jafurilor comise de Creier. Inteligentă javra aia mică. Şi drăguţă. Şi te plăcea cu adevărat, Alex. Îi păreai aşa de drăguţ, zăhărelul ei maroniu. Nu puteam să accept asta. Era un pericol pentru mine şi o rivalitate în a obţine atenţia ta. Mă urmăreşti, Cross? Sunt prea rapid pentru tine? Totul e perfect logic, nu? Am înfipt un cuţit adânc în ea şi voiam să fac acelaşi lucru cu prietena ta Jamilla. Poate că încă o s-o fac.

Am ridicat Glock-ul şi l-am îndreptat spre faţa lui. Îmi tremura mâna.

— Nu, Kyle, nu o s-o faci!

115

Tot ce se întâmplase conducea către acest deznodământ – ultimii câţiva ani, toate şmecheriile lui Kyle. Mâna îmi tremura încă în timp ce mişcăm pistolul înainte, până când am atins tâmpla lui Kyle. Ca să fiu sincer, nu ştiam ce voi face în continuare.

— Speram să se ajungă la asta. Unul dintre noi să aibă controlul asupra situaţiei. Aici devine interesant pentru mine, spuse. Ce faci acum?

Kyle îşi apăsă craniul de ţeava armei.

— Dă-i drumul, Alex. Dacă mă omori aşa, câştig. De fapt, îmi place asta. Deodată, *tu* eşti ucigaşul.

L-am lăsat să vorbească – Creierul, maniacul controlului.

— Dă-mi voie să-ţi spun un adevăr dur, continuă el. Poţi să suporţi puţin adevăr? Cât adevăr poţi suporta?

— Dă-i drumul, luminează-mă. Cred că suport, Kyle. Vreau să aud totul.

— O, şi *o vei face.* Ceea ce fac eu... e ceea ce vor să facă toţi bărbaţii. Eu trăiesc fanteziile lor secrete, micile lor vise diurne nebunatice. Eu îmi controlez perfect mediul. Nu trăiesc după legi create de aşa-zişii mei semeni. Trăiesc o viaţă de fantezie totală. Tot ce fac e motivat de interese egoiste. E ceea ce îşi doreşte orice om; crede-mă în privinţa asta. Aşa că nu mai fi atât de puritan. Mă irită la culme.

Am clătinat din cap.

— Am o veste pentru tine. Nu e ceea ce doresc eu, Kyle. E o fantezie adolescentină centrată asupra sinelui.

— O, scuteşte-mă de psihologia ta populară provincială. Şi da, e ceea ce vrei să faci. Vînătoarea, emoţia. E şi viaţa ta. Nu înţelegi? *Îţi place vânătoarea! O iubeşti! Îţi place asta la nebunie!*

Ne-am studiat unul pe altul în mica bucătărie timp de câteva minute. Ura dintre noi era aşa de evidentă acum. Apoi Kyle începu din nou să râdă – să urle. Râdea pe socoteala mea.

— Tot nu înţelegi, nu? Eşti atât de mic! Nu ai nimic, nicio urmă de dovadă împotriva mea. Voi fi înapoi pe stradă în câteva zile şi voi fi liber să fac tot ce vreau. Imaginează-ţi posibilităţile: tot ce-mi trece prin cap. Nu e un gând care te consolează, Alex? Prietene vechi, tovarăşe... Am vrut să ştii cine şi ce sunt. Nu e deloc distractiv dacă nu ştie cineva. Am vrut să se întâmple asta. Am vrut cu disperare, mai mult ca orice. Eu am pus asta la cale. Şi, odată ce voi fi ieşit, vei şti că sunt undeva... aşteptând şi

urmărind. Ştii, am câştigat şi de data asta. *Am vrut să mă prinzi, prostule.* Ce zici de asta?

M-am uitat fix în ochii lui Kyle şi era ca în jocul acela de copii – cine va renunţa primul? Cine va clipi?

În cele din urmă i-am făcut cu ochiul.

— Te-am prins, am spus. Ceea ce cred – am continuat – e că ai făcut prima ta mare greşeală. Nu te-ai gândit la toate. Ţi-a scăpat un detaliu important, Creierule. Ştii care? Hai, eşti un tip inteligent. Ghiceşte.

M-am depărtat de Kyle. Acum eu eram cel care zâmbea, poate chiar rânjeam. L-am privit fix în ochi şi l-am lăsat să se gândească. Mi-am dat seama că nu avea nicio idee.

— Priveşte cu atenţie.

Mi-am scos telefonul celular din buzunar şi l-am ridicat aşa încât Kyle să vadă. I-am arătat că era *deschis.*

— Am sunat pe telefonul de acasă înainte de a începe conversaţia noastră. Telefonul fusese setat pe înregistrare. Tot ce mi-ai spus e în căsuţa mea vocală. Am mărturisirea ta, Kyle. Totul, cuvânt cu cuvânt. Ai pierdut, ticălos bolnav şi demn de milă! Ai pierdut, *Creierule.*

Kyle se ridică brusc de la podea şi se repezi la mine – atunci l-am pocnit iar. L-am izbit cu cea mai bună directă din viaţa mea, cel puţin aşa am simţit. Corpul lui s-a înălţat de la podea şi i-au zburat doi dinţi din faţă.

Aşa arăta în fotografiile din ştirile de după ce a fost prins: marele Creier cu doi dinţi din faţă lipsă.

116

Am reuşit în sfârşit să mă odihnesc, să nu mai fiu poliţist o vreme. Kyle Craig se afla într-o celulă de maximă securitate de la închisoarea Norton. Procurorul era convins că are probe mai mult decât suficiente pentru a obţine o condamnare. Avocatul new-yorkez exorbitant al lui Kyle ţipa că nu comisese nicio crimă, că i se pusese la cale o înscenare. Nu e uimitor? Procesul de crimă urma să fie unul dintre cele mai mari pe care le văzuseră vreodată Washingtonul şi tot restul ţării.

Treaba era că nu mai voiam să mă gândesc la Kyle sau la procesul lui ori la vreun alt ucigaş psihopat. Nu fusesem la muncă de câteva săptămâni şi mă simţeam bine. Mă simţeam cu adevărat bine. Rana de la spărgătorul de gheaţă mi se vindeca destul de bine; cicatricea avea să fie o amintire. Petreceam cât de mult timp acasă. Fusesem la două concerte de-ale lui Damon la rând. Şansa era de partea mea.

Exersam o lovitură din săritura la coş cu Jannie, îi citeam micuţului Alex *Noapte bună, lună* şi *Vulpe în ciorăpei* şi luam lecţii de gătit de la cea mai bună bucătăreasă din Washington, sau aşa se lăuda Nana. Îmi făceam timp şi pentru mine. Avusesem chiar câteva conversaţii plăcute cu Christine Johnson, spunându-i că îi trimiteam cele mai încântătoare fotografii cu Alex. Jamilla Hughes urma să vină pe Coasta de Est pentru un seminar şi avea să ne viziteze în săptămâna următoare. Toate îmi mergeau bine în viaţă şi nu voiam să le stric eu.

Era cam unsprezece seara şi cântam la pian pe terasă. Casa de pe Strada 5 era tăcută. Toată lumea dormea, cu excepţia mea. Telefonul nu suna, şi ce plăcere simplă şi dulce era să nu sune.

Nu venea nimeni la uşă cu veşti rele pe care nu voiam să le aud chiar în momentul acela sau poate că nu voiam să le aud niciodată.

Nu mă privea nimeni de afară, din umbră, sau, dacă mă urmărea cineva, cel puţin nu mă deranja.

Mă concentram asupra unor melodii ale lui D'Angelo, şi îmi ieşea destul de bine: „The Line", „Send it On", „Devil's Pie".

Mâine? Ei bine, mâine va fi încă o zi importantă.

Dimineaţa urma să îmi dau demisia din forţele de poliţie din Washington.

Şi încă ceva, ceva bun de data asta: credeam că, poate, mă îndrăgostesc.

Dar aceea e o altă poveste, pentru altă dată.

Sfârșit

Notes

[←1]
Materialul din care se fac blugii (n.tr.)

Table of Contents

Notes